

Jean-Michel Vernochet

Stânga vs Dreapta

Războiul civil rece

Teogonia republicană de la Robespierre
la Macron

Jean-Michel Vernochet

Stânga *vs* Dreapta

Războiul civil rece

Teogonia republicană
de la Robespierre la Macron

Traducere de Ruxandra Iordache



Alexandria
Publishing House



Traducere: Ruxandra Iordache

Prefață: Iurie Roșca

© 2018 Universitatea Populară

© 2018 Alexandria Publishing House

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Vernochet, Jean-Michel.

Stânga vs Dreapta: Războiul civil rece: Teogonia republicană de la Robespierre la Macron/ Jean-Michel Vernochet. – Chișinău:

Universitatea Populară; Suceava: Alexandria Publishing House, 2018 (Tipogr. „Prag-3”). – 160 p.

Tit. orig.: *La guerre civile froide: La théogonie républicaine de Robespierre à Macron.* – Referințe bibliogr. în subsol. – 500 ex.

ISBN 978-9975-77-287-7 (Tipogr. „Prag-3”).

321

V-48

Un senior al gândirii disidente occidentale

Jean-Michel Vernochet este un nume afirmat de decenii în mediul intelectualilor francezi din curentul de gândire nonconformist. Publicist și scriitor prezent în special în instituțiile media și editurile care și-au păstrat independența față de sistemul dominant, care a luat forme totalitare, J.-M. Vernochet reprezintă însăși marca de noblețe a spiritului critic, a lucidității și a probității morale. Noi, esticii din țările ex-comuniste, care am trăit preț de decenii cu fascinația obsesivă în fața unui Occident râvnit, asociat cu libertatea și chiar supranumit cu de la sine putere Lumea Liberă, nu aveam decât acest sistem de referință spre care să tindem. El ni se părea singura soluție politică și economică, dar și spirituală, și culturală, pentru regimul totalitar comunist. Tocmai de aceea autori ca cel pe care avem onoarea să îl prezentăm aici, erau necunoscuți prin părțile noastre. Ei nu pătrundeau la posturile de radio occidentale care inspirau disidența anticomunistă. Iar noi, esticii, am ajuns să-i înțelegem doar după căderea comunismului și extinderea Vestului peste zona noastră.

Experiența tristă a ultimelor trei decenii, cu toate efectele integrării în UE și NATO, ale colonialismului economic, dar și axiologic, trezește un interes din ce în ce mai sporit pentru autorii care au o viziune coerentă, profundă și chiar radicală asupra noului „imperiului al Răului”, asociat deja nu cu defunctul URSS, ci cu SUA, UE, FMI, cu capitalismul speculativ și alte fațete ale plutocrației globale. În pofida faptului că în țări ca România și Republica Moldova mai persistă paradigma dominantă a neoliberalismului de factură americană, abordările politologice, geopolitice, economice și metafizice

care demonstrează esența malefică, inumană, anticreștină a acestui regim își fac tot mai mult loc în spațiul public. Fenomenul care s-a consacrat deja în țările occidentale ca „noua disidență” nu putea să nu se extindă și asupra spațiului nostru, de vreme ce tot am încăput sub același regim politic și economic.

Noul „dezgheț” pătrunde cu viteză și amploare diferită prin părțile noastre. Inerția de gândire, confortul psihologic al mediocrității, maimușăreala pro-occidentală încă fac ravagii în societățile noastre, contaminând cu virusul liberal sistemul educațional, mediul politic și gazetăresc. Iar o astfel de maladie intelectuală nu poate fi învinsă decât prin frecventarea unor autori ca Jean-Michel Vernochet. Desigur, astfel de lecturi sunt accesibile doar unor aleși, celor puțini care sunt măcinați de insatisfacție pentru starea de lucruri din jurul lor, care caută explicații complexe, fundamentale propriilor căutări.

Această carte, pe lângă titlul de bază, „Războiul civil rece”, mai are și ceea ce am putea numi subtitlul ei: „Stânga versus dreapta. Teogonia republicană de la Robespierre la Macron”. Aici e cheia depășirii rătăcirilor noastre conceptuale, împotmolite de două ori succesiv (dacă e să facem apel doar la perioada comunistă și cea postcomunistă) în mlaștina miturilor așa-zisei Revoluții Franceze. Întreaga noastră cultură laică din cadrul celor două teorii politice, comunistă și liberală, dar și, în trecut fie spus, fascistă și nazistă, își au originea în universul falșilor profeți ai Iluminismului și în faptele sângeroșilor conspiratori ai „căderii Franței”, glorificați prin intermediul celei mai vaste și mai durabile operațiuni de manipulare a maselor prin idei ca cea a suveranității populare, a drepturilor omului și a absurdului, dar și a sloganului atât de înrădăcinat „Liberte, Egalite, Fraternite!”.

„Teogonia zeităților incorporale a panteonului republican: originea lor, genealogia lor; constelația de idoli ce populează cerul democrației universale, ateiste și totalitare”. Așa își începe „Avertismentul”

de la începutul cărții autorul. Adică, fiind o lucrare de o actualitate politică stringentă, ce analizează realitățile Franței de azi, ea își propune totodată o investigație istorică temeinică asupra cauzelor primare ale dezastrului în care s-a pomenit societatea franceză și Europa în ansamblu. Asta pentru că deraierea de o gravitate fără precedent nu poate fi explicată prin exerciții de analiză politică de suprafață, care rămân ostaticile paradigmei liberale, percepute ca normă de la 1789 încoace. Critica unei guvernări, a unui partid sau a unui lider politic din perspectiva teoriei drepturilor omului, a statului de drept și a fundamentalismului de piață sau de pe poziții zise de stânga, care s-ar confrunta ideologic cu pretinsa dreaptă, reprezintă acea capcană conceptuală în care se cantonează fie manipulatorii conștienți de jocul pe care îl fac, fie „idiotii utili” ai Sistemului.

Dacă am reușit să scăpăm destul de ușor de mrejele ideologiei marxist-leniniste (pe care am contestat-o, e adevărat, inițial doar de pe poziții occidentocentriste), ieșirea din labirintul a ceea ce am considerat a fi drept normă indiscutabilă, axiomatică, de la sine înțeleasă – liberalismul – reprezintă un efort mult mai dificil. Și asta în primul rând din cauza lipsei unui alt sistem de referință bine încheat, care să permită contestarea actualului model dominant. Iar aici doar decriptarea semnificațiilor profunde ale fracturii ontologice catastrofale, provocate de ascensiunea Modernității pe scena istoriei, ne poate ajuta. În acest sens, francezii, cei care au fost supuși primii acestui experiment, ne pot fi de o utilitate majoră. Iar pentru omul de azi apelul la Tradiție este singura sursă de refacere a stării de normalitate organică.

De la un Joseph de Maistre și Charles Maurras, pârția ideologică spre Jean-Michel Vernochet este una directă. Și dacă cei doi gânditori francezi tradiționaliști de vârf au marcat profund secolele lor, fructificând până în prezent gândirea filosofică europeană axată pe valorile perene, avantajul autorului nostru este că el scrie azi și pentru cei de

azi, într-un limbaj mult mai accesibil cititorului mai puțin avizat sau mai puțin pasionat de trecut. Prospețimea textului cuprins în acest volum, trimitere la zi, ce vizează personaje și situații prezente în hărțile noastre mentale pline de evenimente politice curente, îi conferă o valoare cu totul aparte.

Depășind cu greu tentația unor citate largi din această carte, îl las pe cititor să o parcurgă cu creionul în mână, pentru a descoperi lucruri care în mod cert vor deveni parte a felului personal de a vedea realitatea.

S-ar cuveni să aducem mulțumiri speciale tânărului nostru prieten de la Paris, editorului Antony Bonamy, care are curajul de a scoate de sub tipar la editura „Le retour aux sources” cărți ca cea pe care o prezentăm acum publicului cititor din Republica Moldova și România. Îmi face o deosebită plăcere să mărturisesc nu doar faptul că sunt un cititor fidel al lui Jean-Michel Vernochet, ci și că am onoarea să împărtășesc cu el o relație de prietenie cu totul aparte, așa cum e și firesc pentru doi oameni care împărtășesc aceeași gândire.

Iurie Roșca,
Chișinău, 12 aprilie 2017

Introducere

Teogonia zeităților fără trup din panteonul republican: originea, genealogia lor; constelația idolilor ce populează cerul democrației universale, ateiste și totalitare

Dacă marile idealuri, Libertate, Egalitate, Fraternitate, ar fi rămas ceea ce sunt și ce trebuie să fie, adică idealuri, și nu ceea ce au devenit, articole de credință și de lege, totul ar fi fost minunat în cea mai bună dintre lumile republicane. Din păcate niște fanatici, mesianiști mai mult sau mai puțin conștienți, și-au pus în cap să facă să cadă din cer peste plafonul omenirii aceste *idealități* care ar fi trebuit să rămână acolo, agățate până la sfârșitul veacurilor.

Coborâte de pe firmament, aceste mituri alegorice, pe care doar niște demenți își pot imagina că le pot lua ad literam, nu au ajuns pe pământ decât pentru a face să prospere aici decadența, descompunerea civilizațiilor și infernul pentru toți. Cu excepția poate a unor așa-ziși *happy few* (puțini, dar norocoși, m.n.) chemați din veșnicie să conducă lumea și oamenii. Așa cred ei!

Articolul I din Declarația Universală a Drepturilor
Omului din 1789

„Oamenii se nasc liberi și egali în drepturi”

Articolul I din Constituția din 1958, Republica a V-a

„Franța este o Republică indivizibilă, laică, democratică și socială. Ea asigură egalitatea în fața legii pentru toți cetățenii, fără deosebire de origine, de rasă sau religie.”

Prolegomene I

Unde se situează dl Macron? La stânga sau la dreapta? La centrul de negăsit și fără fond, asemeni domnilor Giscard și Bayrou? Altundeva? Desigur, stânga odată ajunsă la putere are reputația de a governa la dreapta... și vice-versa. În acest sens mulți cetățeni obișnuiți, de bună credință, s-au convins că votându-l pe Macron, acesta va duce în mod necesar o politică *mai degrabă de dreapta*. Altfel spus *realistă*, din punct de vedere economic, mai liberală decât libertară pe plan societal. Dar acesta este un om care, în mod sinistru, se pretinde a fi progresist, fiind ales prin voturile conservatorilor paralizați de spectrul *fascismului*... și de teama viscerală de a fi bănuți de vreuna din fobiile rușinoase interzise de tirania consensualității! Ceea ce se numește comportament de fraier. Numeroși dintre cei ce sunt aleși sau sunt responsabili politici s-au alăturat, în mod cu totul logic, rândurilor celor în marș după cel de-al doilea tur al legislativelor! Nu a fost vorba, dincolo de alergătura pentru posturi și prebende, nici de o trădare a pozițiilor lor anterioare (așa zis *gaulliste*), nici de vreun *quiproquo* ideologic, ci de o simplă reajustare a pozițiilor lor anterioare, sau, mai mult, de o redistribuire de roluri pe scena politică. Este, deci, în acest moment al istoriei noastre politice, mai mult ca oricând permis să ne interogăm cu privire la ce anume deosebește dreapta de stânga odată ce se află la guvernare? Aceiași laxism judiciar, aceeași scădere a cheltuielilor militare, aceeași renunțare asupra principiilor pe care trebuie să le transmită școala, aceeași creștere a cheltuielilor publice și sociale, aceeași creștere a impozitelor, același laxism migratoriu, aceeași supunere față de minorități¹?

1. Mylène Troszczyński, *Bd. Voltaire*, 4 iunie 2017.

Redefinirea conceptelor

Îndoiala se explică aici cu ușurință: cuvintele nu mai vor să spună nimic, nimeni nu mai știe ce înseamnă cu adevărat la dreapta, și la stânga. Astfel, este urgent să redefinim conceptele de bază, deoarece dacă a fi de stânga constă în a lua în mod prioritar apărarea claselor populare și a lucra preferențial pentru bunăstarea lor, ceea ce ar fi în principiu programul socialiștilor, ei bine, efectiv, sub acest unghi, dl Macron este foarte departe de a fi de stânga. Poate fi el clasat totuși la dreapta? Mai mult sau mai puțin nășit de caracatița tentaculară reprezentată de Wall Street City după modelul lui Justin Trudeau (premierul canadian și mai nou intim al președintelui francez), al lui Yared Kushner (ginerele influent și înalt consilier al lui Donald Trump) sau al celui mai recent meteor, noul prim ministru al Republicii Irlandei, Léo Varadkar, metis homosexual care afișează o clară voință (după spusele sale) *de a face Irlanda să avanseze*. Către ce? Nimeni nu știe, dar esențial este să ne punem „în marș” în loc de a ne ordona în rânduri de luptă împotriva ascensiunii pericolelor teroriste și împotriva manevrelor obscure ale strategilor haosului? În orice caz, Irlanda, pentru a-și câștiga independența a sacrificat atâția și atâția copii ai săi... Toate acestea pentru a ajunge aici: să cădem în ceața groasă a unui mondialism abject. Acolo unde ne conduce domnul Macron cu zâmbetul lui de carnivor, atât de plăcut doamnelor.

Pe scurt, dl Macron spune într-o zi că e *pentru*, a doua zi că e *contra*. Socialist într-o zi, *mărșăluitor* a doua zi. Constatăm că va fi avut meritul de a clarifica situația și, dacă nu știam deja, de a ne administra dovada că așa-ziii inamici politici, socialiști vs republicani, nu erau în realitate decât niște tovarăși la cataramă ce-și jucau propria comedie, și aceasta cel puțin de la căderea *gaullismu-lui*. Prefăcându-se că se bat pentru a-și împărți mai bine consistentele indemnizații pe care le

varsă din abundență Republica, această vacă de mulși!²

Concret, proiectele politice de stânga, în general, și cele ale dlui Macron, în particular, par să confirme regula conform căreia acești oameni ar înclina mai degrabă să multiplice efectele bogate în promisiuni verbale decât să se țină de angajamentele lor... întotdeauna și în toate domeniile, cu excepția, evident, a ceea ce se referă la revoluția pedagogică și la cedarea patrimoniului nostru industrial înspre străinătate. Proiecte a căror parte nespusă, pe lângă faptul de a contracta o îndatorare nebunească, constă în a-l dezbrăca pe Pierre pentru a-l îmbrăca pe Paul, mai rău decât orice, de a face să crească costul muncii fără vreun beneficiu pentru salariați, afară de faptul de a face noi someri aflați în concurență cu toți noii sclavi din atelierele cu preț mic din Lumea a Treia, și din țările europene mai puțin „sociale”.

În ceea ce privește facțiunile politicienești de stânga (ca și cele de dreapta, ele fiind aceleași), scopul lor esențial se rezumă mai degrabă la a se abandona lenș în aurul din palatele Republicii decât la a-și uda cămașa lucrând în slujba proletariatului, a *Franței de la bază și a sărmanilor*. Or, singura apariție a lui Macron va fi avut imensul merit de a face să se evapore, dintr-o lovitură, toate brumele iluzorii ce înconjoară funcția parlamentară... Deoarece, într-un cuvânt la fel de bine ca într-o sută, ceea ce stânga ajunsă la putere știe să facă cel mai bine – *bis repetitas* – este să „se îndoape”³ așa cum spune destul de crud ex-candidatul Mélenchon în înregistrarea video care l-a urcat la 20% din sufragiile exprimate. O capodoperă de ipocrizie pentru

2. Deputatul centrist (Modem) Jean Lassalle, bearnez colorat și mare justițiar, face în această calitate parte din cei optzeci de alți parlamentari isteți care s-au făcut proprietari permanenți asupra fondurilor alocate cu titlul faimoasei rezerve parlamentare. Nimic ilegal și fără îmbogățire personală, se spune. Rămâne o practică condamnabilă în sine.

3. <https://www.youtube.com/watch?v=RDTxeY7akNA>

un om care, politician de meserie, troțkist lambertist reconvertit, fost ministru al lui Jacques Chirac, trăiește și prosperă de trei decenii în inima sistemului.

Liberal totalmente de stânga

Pentru a reveni la domnul Macron, văzut din unghiul de *om de dreapta* și care se pregătește să pună în practică politici în mod hotărât *liberale* (cu condiția de a reduce dreapta la o restrictivă dimensiune antisocială pe care nu o are în mod necesar decât în stereotipurile obișnuite), ar putea să fie adevărat: executarea caietului său de sarcini europeist (denumirea „Europa” fiind acoperirea și vestibulul globalismului) va conduce într-adevăr la ceva mai multe delocalizări, restructurări de întreprinderi, muncitori detașați și mai multă presiune migratorie asupra forței de muncă.

Din acest punct de vedere, dl Macron, aparent, nu este defel de stânga în sensul obișnuit. O stângă anacronică a cărei filozofie profundă consta până aici în a face mai degrabă să piară țara decât să se *subțieze mamutul* (Educația Națională, industrie a analfabetismului cu un buget mirobolant) în dauna securității interne și externe... sau, mai rău, să refuze cu încăpățănare să pornească sau să diminueze *acquis-ul social* în anumite ramuri privilegiate (statale sau parastatale) pentru a introduce un minimum de echitate între sectoarele privat și public. Să observăm că multe din aceste *cuceriri sociale* nu mai au astăzi niciun sens, aceste profesii evoluând către un grad mai mic de duritate, datorită automatizării... Conducătorii de locomotivă nu mai trebuie să dea la lopată până la două tone de cărbune pentru a străbate 100 de km, ca pe vremea „Bestiei umane” a lui Emile Zola.

Dar trebuie, în plus, să avem în minte faptul că salariații și clasele muncitoare, de sus și până în partea de jos a scării (cele ce asigură

baza națională a impozitului) nu mai sunt la stânga de mult timp... Pentru că aceste clase producătoare au înțeles, de ceva vreme, că acum este vorba de apărarea cu ghiarele a fortăreței hexagonale. Invers, cosmopolitul Macron, mare apărător al mondialismului dezrădăcinat, se situează din acest punct de vedere dincolo de bufonul *sans-frontierist* Poutou și mult încoace față de referințele în mod fals romanești și bolivariene ale mai sus amintitului Mélenchon. Bolivarieni sud-americiani mai apropiați decât pare de naționalitarii francezi. Căci ce anume vrea și caută mondialismul? Ștergerea frontierelor și de aici mai departe a națiunilor, libera circulație generală, inclusiv cea a ovulelor, a armelor și a stupefiantelor și *in fine* eradicarea familiei ca celulă organizatoare și generatoare a corpului social.

Lovitura de stat instituțională

În fine, Macron este prezentat de unii specialiști în patologie mentală ca ușor sociopat. Or, acest tip de personalitate este excesiv de convingătoare: este în mod evident un înnăscut al artei de a convinge! Asta au perceput inițial angajatorii casei Rothschild. În prelungire, să reluăm în esența ei analiza generalului Roure⁴: „Alegerile prezidențiale au fost o manipulare ce a sfârșit într-o formă deosebit de elaborată de lovitură de stat ce se sprijină pe sufragiul universal, expresie aparentă a voinței populare. Dar este vorba de o voință în mod științific pervertită și orientată. Cum fațada electorală nu poate fi ocolită, trebuie, prin urmare, ca alegerile să fie truate datorită unei dezinformări masive a opiniei publice, care devine posibilă atunci când *sistemul* e proprietar deplin asupra media și asupra institutelor de sondaj. Această

4. Général Henri Roure, Secretar național pentru probleme de apărare la CNIP (Centrul Național al Independenților și Țăranilor). Suntem invitați să aplicăm o logică non aristotelică bazată pe negarea terțului exclus.

manipulare se bazează pe enorma putere a cartelului financiaro-mediațic al *CAC 40*. Democrația autentică este și ea reputată ca fiind prea periculoasă pentru că poate aduce la putere personalități care vin cu idei și veleități la fel de absurde precum apărarea intereselor naționale. Noul președinte a fost deci ales în condițiile în care imensa majoritate i se opunea, dacă nu îi era chiar ostilă... Dacă formele și aparențele de legalitate sunt respectate, este în cele din urmă inutil să ne mai punem întrebări cu privire la gradul de legitimitate al vreunui reprezentant al poporului”. Ceea ce înseamnă a-l prezenta pe Macron ca pe un fel de *artefact*, un produs de sinteză al *know-how*-ului, al științei și al artei mecanice. Totuși, asta nu înseamnă în nici un caz că un *fideicomis* nu este decât o simplă *marionetă*. Într-adevăr, avem fără îndoială de ce să ne temem de acest „tânăr miracol”, un Mozart al serenadei așa cum le face plăcere să spună despre el cei ce-l laudă, având mână liberă de la șefii din culise.

DI Macron este omul lui nici-nici, cum s-ar spune, cam de nicăieri

Într-o lume din ce în ce mai schizoidă în care virtualul câștigă zi de zi teren, mulți cad în capcană. Injoncțiunea imperativă de a-l vota pe Macron în turul doi nu antrena, nu pretindea, în fapt, nici un fel de adeziune veritabilă (nici *da*, nici *nu*). George Orwell a descris acest dispozitiv de „gândire dublă” în romanul *1984*. Care se dezvoltă prin intermediul acestei *new speak* care face să coabiteze realități antagonice și antinomice, interzicând reprezentarea precisă a unui lucru, a unui fapt, a unui eveniment. *New speak* contrazice realul (*răul este binele, minciuna este adevăr, războiul este pace*), inhibă orice judecată, ceea ce antrenează lipsa de diferențiere între diversele elemente ce compun realitatea percepută. Puterea separatoare, analitică a limbajului este

astfel anihilată de caracterul ce înglobează o imagine ambivalentă (și ambiguă) la fel cum se încarnează în personajul acestui domn *nici, nici*.

O figură din punct de vedere intelectual aproape asexuată, într-un registru echivalent celui ce promite vertiginos nediferențierea sexuală (atât de la modă azi). O revoluție epistemologică și deopotrivă socială – cea a post-adevărului, a relativismului, a subiectivismului, a echivocului și a biunivocității – pitrocită și teoretizată cândva de școala freudo-marxistă de la Franckfurt. Aceasta din urmă viza, între altele, distrugerea anomică (anarhia) societății prin libertinaj și *in fine* prin comunismul sexual⁵... ce conducea direct la „pornocrație” ca stadiu ultim al emancipării umane și mijloc de condiționare⁶. Un țel înscris în filigran, dinainte de Revoluția franceză, în ideologiile cu vocație de emancipare a genului uman ce înfloreau în epoca Luminilor, și pe care o denunța la sfârșitul vieții sale (cu virulență) inventatorul socialismului, Pierre Joseph Proudhon (1809–1865).

Pe scurt, să înțelegem că stânga de azi nu mai este cea care cu

5. A se vedea în această privință ideile avansate de falansterul Charles Fourier (1772/1837) revăzute de Marcela Iacub (literată și fostă parteneră sexuală a erotomanului Strauss-Kahn), care militează în favoarea unui serviciu sexual public. http://www.liberation.fr/societe/2012/09/28/pour-un-service-public-du-sexe_849619 28 septembre 2012 [*cf.* note 110] & <https://www.contrepoints.org/2013/03/10/117730-marcela-iacub-charles-fourier-et-le-service-public-sexuel>.

6. Günther Anders (1902/1992) „Die Antiquiertheit des Menschen” , 1956. p. 122: „A sufoca dinainte orice revoltă nu trebuie să se facă în mod violent... Idealul ar fi să se formateze indivizii încă de la naștere limitându-li-se aptitudinile biologice înnăscute. Apoi, se urmărește condiționarea reducând draconic educația, pentru a o aduce la o formă de inserție profesională. Un individ incult nu are decât un orizont limitat, și cu cât gândirea sa se limitează la preocupări mediocre, cu atât mai puțin se poate revolta... Se va pune sexualitatea la cel dintâi rang al intereselor umane”.

înțelepciune se preocupa de bunăstarea straturilor populare combătând egoismul generic (și presupus *a priori*) al claselor zise superioare. Mai întâi pentru că deosebiri de clasă s-au estompat mult. Stânga, stânga adevărată, proactivă, militantă, cuceritoare și „în marș” este astăzi mai întâi în mod esențial mondialistă (internaționalismul prea plin de conotații fiind abandonat la margine de drum). Ea nu e legată de ceva, e nomadă, modernistă, înclinată spre tinerime, metisată, atee și *progresistă* din toate încheieturile, adică eliberată de toate prejudecățile de altădată care fondau societatea strămoșilor noștri... de pe toate meleagurile.

Progresismul *macronian* vs socialismul *jauresian*

La urma urmelor, cea mai recentă revoluție (sau ruptură epistemică) se semnalează printr-o mutație a conceptelor și o redefinire a luptei de clasă abandonând-o pe aceasta din urmă în beneficiul unui antagonism sus/jos (dar și urban/rural, centru/periferie). Socialismul se estompează deci în spatele cultului *progresului* și al unei *modernități* idolatrizate. Regăsim aici, puternic, ideea de *marș înainte*, de *mișcare* împotriva imobilismului și chiar împotriva mersului înapoi (retrograd) al reacționarilor (desemnați ca atare) a căror repliere asupra lor înșiși, a căror închidere (spre exemplu restabilirea frontierelor materiale sau morale) marchează „teama” de viitor și teama de *Celălalt*, fie că acest *celălalt* e un străin, un homosexual sau pur și simplu diferit.

Partidele zise extremiste sunt astfel acuzate că ar cultiva teama⁷

7. Groaza care se induce, mai ales atunci când vine vorba de terorism sau crime sordide, puzderii de lumânări ce acoperă trotuare scăldate în bălți de sânge, flori, desene puerile, ursuleți de pluș, concerte împăciuitoare sau expiatorii. Și peste toate acestea, o dezaprobare fermă a tuturor celor care ar dori să stabilească o anumită legătură între cauză și efect, căutând rădăcinile răului.

printr-un refuz irațional (care ar fi și un calcul politic) al ineluctabilei deveniri universaliste și transumaniste. O atitudine ce ascunde o înspăimântătoare absență de credință în om și în viitorul radios al acestuia. Comportament *deplorabil* (calificativ folosit chiar de dna Clinton pentru a-i desemna pe alegătorii dlui Trump) ce trebuie combătut și înlăturat. Tabăra progresului va fi deci deschisă către marele orizont atlantic și mult dincolo de el. Ea se vrea în mod hotărât cosmopolită, mixitatea fiind bogăția prin excelență (*de facto* întoarcerea la nediferențiere sau la *supa organică primitivă*). Se declară că amestecurile sexuale, rasiale, culturale permit înălțarea omenirii și constituie o culme a moralei...

Cuvintele cu susul în jos

Nouă ne revine, prin urmare, să deschidem ochii mari și să vedem pe sub straietele țipătoare ale stângii actuale, vechile veșminte ale nebulniei mesianice care îi însuflețeau, acum fix un secol, pe Lenin și Troțki, tribuni ai Revoluției mondiale și permanente. Ambii asociați ai unor bancheri de la Londra, Frankfurt și Manhattan via Stockholm⁸ (la fel ca dl Macron astăzi, *fideicomis* al casei Rothschild), ei și-au susținut prin crunte masacre ambiția de a instaura domnia termitierei umane la scală planetară. Cuvintele s-au schimbat, dar nu și proiectele, chiar dacă trebuie ca ele să se ascundă mereu și mereu sub promisiunile de Pace universală sau să poarte acum numele de *guvernanta mondială*. De unde importanța și urgența vitală de a reda un sens cuvintelor

8. Legăturile totuși perfect documentate ale lui Troțki cu banca new-yorkezelui Jacob Schiff sunt azi calificate drept teorie conspiraționistă alcătuită de propaganda de război. Putem să facem trimitere la cartea, adeseori aproximativă totuși, a lui Victor Loupan *Une histoire secrète de la Révolution russe*, 2017.

dacă vrem să scăpăm de poticnelile semantice cu care ne este semănat drumul.

Dacă vrem să fim în măsură să știm și să înțelegem către ce abis ne îndreptăm... Și aceasta fără să ne lăsăm amețiți de o confuzie savant întreținută prin reprezentări și noțiuni a căror semnificație a fost încețoșată și chiar mai rău, falsificată (începând cu distincția stânga/dreapta) pentru a semăna și a întreține o savantă confuzie în mințile oamenilor. Trebuie în cele din urmă să reînvățăm să gândim cu capul nostru și pentru aceasta să reîncepem să facem efortul salvator de a citi altceva decât romane de doi bani, de a nu ne adăpa din sloganuri și de a nu mai devora cu nesăț *twitts McDo* premasticate, predigerate. Melanj toxic de genuri de care se folosea deja în secolul trecut, cu o virtuozitate consumată, François Mitterrand, cel care, făcând paradă la Parlamentul european, spunea că „*patriotismul este dragostea față de ai tăi, în vreme ce naționalismul este ura față de ceilalți*”. În zilele noastre chiar și patriotismul nu mai găsește aceeași grație în ochii cenzorilor, nemaifiind decât expresia unui rasism ontologic care revendică proprietatea exclusivă asupra sufletelor noastre.

5 iunie 2017

Prolegomene II

Este vremea confuziei... intelectuale, politice și morale. Ce înseamnă azi „a fi de *stânga*... sau *de dreapta*”?⁹ Se vorbește acum fără

9. În martie 2004, un sondaj indica faptul că optzeci la sută dintre francezi considerau că „stânga” și „dreapta” *nu mai însemnau nimic!* În același moment, un politician de joasă speță explica pe stația publică France Inter că „*dacă stânga a eșuat, aceasta s-a întâmplat pentru că nu era destul de la stânga!*”! Ar fi fost deosebit de interesant ca acest personaj să explice ce înțelege prin a fi încă și mai la stânga?

încetare de *sensibilitatea de stânga* cu referire la ceva ce altădată se revendica drept *progresist*. Mai mult, cuvântul *socialism* este atât de devalorizat încât este luată în considerare posibilitatea de a reboteza acum partidul politic schimbând acest nume compromis, în *progresist*. Fie. Cum dreapta s-a deportat la stânga, ea poartă numele, în ce o privește, de „republicanii”. Ceea ce nu clarifică dezbaterea.

Două talmeș-balmeșuri fără profunzime, adică fără reflecție și fără conceptualizare, ce fac trimitere la o închipuire de posturi mentale fluctuante și schimbătoare. O renunțare la a gândi realul al cărui avantaj rezidă în capacitatea de a putea inversa conținuturile politice și etice în funcție de nevoi și de circumstanțe. Un mijloc de a evacua orice contradicție și de a integra fluiditatea dialectică în miezul unei anti-gândiri doctrinale.

Cât despre extreme, la dreapta avem o denumire fără altă consistență decât cea emoțională, folosită în mod greșit, și de-a curmezișul, mai puțin pentru a desemna ceva și mai mult pentru a stigmatiza și a exclude! O bună rațiune răutăcioasă pentru a refuza orice dialog... în numele toleranței! În ce privește stângismul și neotroțkismul, acestea sunt denumiri necontrolate care fac apel, cu o impresionantă automatitate, la indulgența autorităților, mai ales a celor judiciare, pentru că acestea poartă aureola unui nimb de romantism revoluționar, a unei libertăți à la *Eugène Delacroix*, sus pe baricade, cu pieptul nobil expus gloanțelor josnice ale Reacțiunii.

Pe scurt, imageria de la Epinal transmută instigatorii *antifas*, *black blocs*, *autonomi*, *zadiști*, *no borders*, în paladini ai unei pioase cruciade ce vizează să mântuiască păcatul original capitalist. Realitatea lor, trecută sau prezentă, este cu totul alta, ea este de esență totalitară, dar nimeni nu-și face griji. Astfel, democrațiile degenerate clocesc slujbașii infernului pe pământ, în așa măsură încât am văzut cum trei reprezentanți nespășiți ai terorii termidoriene, trei – fi și fiică – vlăstari

naturali ai lui Pol Pot s-au prezentat în 2017 pe ecranele hexagonale la sufragiile electorilor. Francezi, dacă nu știți?

Deoarece dacă *dreapta* voia să se ascundă după valori moștenite din trecut, *stânga*, ea, se presupune că se proiectează în viitor... Pe de o parte o *istorie rece*, reflex al unui univers mintal egocentrat, pe de altă parte *istoria caldă*, mișcarea, puseul vital și *acel a doua zi* care în mod necesar trebuie să *cânte* pentru toți. Răul fiind, *in fine*, ceea ce împiedică crearea unei lumi fără *bogați* și fără *săraci*, cuplu blestemat până acum, menit să facă să se învârtă marele motor al istoriei sub acoperirea *luptei de clasă*. Blestem care trebuie măturat cu forța, *scopul justificând orice mijloc*, mai ales mijloacele cele mai radicale.

Opoziția dintre cei doi poli dreapta/stânga încarnează deci până în ziua de azi războiul etern dintre *Bine* și *Rău*. Pe de o parte omul nou, obligatoriu tânăr, supra-diplomat, liberal-libertar, urban, locuitor *branșat* din metropole, liber de prejudecăți, și care știe să se bucure fără opreliști și fără timpi morți, mobil, deschis către lume și tribun al satului global. De altă parte, *boii* patetici și *boii repliați* asupra lor înșile, cu ale lor stereotipuri moștenite dintr-un trecut obsolet, *puțin educați*, cu mintea burdușită de vechituri, statici și sedentari, în majoritatea lor rurali sau provinciali, cu o mobilitate intelectuală și fizică redusă, ostili și incapabili să trăiască timpul prezent.

În acest sens, *individul ar fi cu atât mai liber, original și creativ cu cât ar fi mai dezlegat de orice moștenire*¹⁰... Însă construirea civilizației s-a efectuat grație unei perenizări a transmițerii, mai cu seamă grație inventării scrisului, iar Revoluția, fie ea culturală, numerică și postmodernă, voindu-se a fi o *negare a trecutului* – „să facem tabula rasa din trecut” în *Internațională* – devine din aceeași lovitură *negarea realului*.

10. Bérénice Levet, „Le crépuscule des idoles progressistes”, 2017.

Din păcate, cum realul nu se pliază în fața ideologiei, aceasta nu are altă opțiune decât să se impună prin violență și în cel mai bun caz prin forța injustă a Legii... Pentru că în spatele ceței de idei sclipitoare ale progresului înspre toate direcțiile, în spatele idolului modernist, se profilează dușmanul de întotdeauna în persoana scepticului, cel ce împiedică dansul în cerc, cel ce strică cheful tuturor. Un *neîncrezător* care refuză să se plieze în fața noilor norme morale – inversarea moralei tradiționale – pe care le implică, prin obligație, *ireversibila* transformare civilizațională.

Deschiderii de minte a unora, credinței în plasticitatea fără limite a umanului, egalității universale de drepturi, deconstruirii ierarhiilor, democrației participative, de *solidarității*, rolului central, sacralizat al Educației, religiei laicității, primirii necondiționate a Celuilalt, reacționarii le vor opune moștenirea, legea și ordinea, ierarhiile, meritul și îndatoririle. Ar mai rămâne de văzut în ce fel se articulează aceste două moduri de a fi, în ce fel coabitează sau se conjugă ele azi în sânul unui lumi ce a devenit individualistă, consumeristă și narcisică până la perversitate?

Idolatria Mărfii tinde într-adevăr să devină stăpână peste suflete și corpuri, pentru că de acum înainte „a fi înseamnă a te înfrupta, iar a te înfrupta înseamnă a consuma”, *Esse est frui, fruique consumere...* sau a fi consumat?! Altădată Berkeley¹¹ stabilise că *esse est percipi – a fi înseamnă a fi perceput!* Cybermond-ul, virtual și televizual, univers *a priori* fără transcendență în care totul este material, sensibil, palpabil, imediat, actualizează această sentință. Până la a se percepe pe sine însuși și până la a se contempla în super-oglindea de imagini planetarizate pe loc.

11. George Berkeley (1685/1753) „Principes de la connaissance humaine” 1710.

Războiul ideologic al secolului XXI, după ce va fi opus *capitalismul* față de *colectivism*, face azi să se confrunte globalismul, adică Republica universală, cu națiunile și tradițiile... adică confederații de popoare relativ omogene, sudate de o istorie, moravuri și o viziune comună cu privire la lume.

Această bipolarizare cu chipuri multiple nu este neutră. Ea este însoțită și se dezvoltă (se propagă) prin intermediul războaielor inextinguibile pentru dominația mondială. Dar care nu se declară ca atare. Conflicte ale căror obiective reale nu sunt niciodată clar enunțate, și aceasta cu un anumit motiv! Sub acoperirea *democratizării* (Irak 2003), în numele imperativelor *umanitare* (Iugoslavia 1999, Libia 2012), sunt angajate războaie asimetrice, sunt distruse țări independente și sunt sparte ultimele lacăte ale suveranității. Dar nimeni nu se gândește să vadă că *democratizarea* impusă în acest fel cu forța, sub pretextul de a elibera popoarele de jugul sau de tutela regimurilor autoritare, nu vizează în realitate decât dizolvarea națiunilor pentru a le topi în marele cazan mondialist. Iată în ce fel tabăra progresului, a modernității la scară planetară, opusă celor ce susțin entități politice constituite pe baza unei omogeneități etnoculturale, s-a substituit bipartiției clasice dreapta *vs* stânga.

Că această distincție nu este totuși caducă, deoarece aceleași principii directe, aceleași episteme¹², structurează sau organizează această nouă configurație care doar și-a schimbat cadrul și scara. Națiunea, câmp al Revoluției Luminilor, nu este astfel decât un înveliș de care e convenabil să scăpăm așa cum scapă șerpii de propria lor piele sau antropodele de exoscheletele lor devenite prea strâmte. Cu toate

12. În „Les mots et les choses” 1966 și „L’archéologie du savoir” 1968 Michel Foucault (1926/1984) descrie trei episteme succesive: Renaștere, epoca clasică și epoca modernă.

acestea, vom regăsi mereu în lucru același concept, așa cum sămânța germinată este un arbore în putere, fiind vorba într-adevăr de un singur și același organism.

Lucrul încă cel mai extraordinar este permeabilitatea minților și *aderarea* – deja prin renunțare și mai ales prin incapacitatea de a găsi mijloacele pentru a contracara puterea submersiei mondialiste – la extraordinara retorică a *războaielor juste*. Aceasta impune, justifică și legitimează lovituri ucigașe ale celui puternic asupra celui slab în numele eliberării popoarelor, al democratizării, al sfârșitului imposturilor aristocratice odioase în sine. Să notăm că Revoluțiile folosesc toate aceleași argumente pentru a doborî monarhia franceză sau aristocrația țaristă, două puteri de altfel foarte slăbite, în schimb a fost nevoie de două războaie pentru a pune jos Irakul și în vreme ce forțele coalizate în jurul Americii-lume nu au răzbit încă asupra acestui Baas sirian.

Să subliniem în această privință caracterul revoluționar al acestor războaie care se poartă în numele Libertății și care își fixează ca scop să-i răstoarne – *regime change* – pe opresori și să le aducă democrația, altfel spus egalitatea în drepturi. Drepturi extensibile la infinit urmând logica ultra libertară a filosofiei sadiene.

Cruciade convenționale sau subversive pe care Lumea reputată ca liberă le poartă sub pretextul intervenției umanitare, și cărora li se spune mai exact *filantropice*¹³. Și care se soldează în general cu înspăimântătoare băi de sânge, vărsat totuși pentru cauza cea bună.

13. Filantrop este termenul folosit de regulă pentru a califica oameni precum Jacob Schiff, bancher ce a finanțat Japonia în 1904 în războiul împotriva Rusiei imperiale, apoi Revoluția bolșevică prin intermediul lui Lev Bronstein zis Troțki, sau George Soros, finanțistul Revoluțiilor colorate și al organizațiilor *democratice* ce lucrează pentru a produce *regime change*... asemenea rebelilor și teroriștilor *moderați* în slujba celor ce le asigură fonduri în războaiele din Levant.

Prolegomene III

Ideile sunt astăzi cu josul în sus. Răutăcios acela, am spune noi, care ar putea explica, pe șleau, ce este de dreapta sau la dreapta, sau, la fel, ce este de stânga sau la stânga. În mod vag, foarte vag, se știe că cei de stânga sunt *progresiști* deschiși către lume și către un Celălalt impersonal în indistinția sa, *nomazi* în suflet, avizi să descopere, să spicuiască de ici de acolo, și în mod accesoriu *compasionali*... acest ultim epitet substituindu-se altruismului și generozității, așa cum *caritativul* și *solidaritatea* au înlocuit caritatea și dragostea față de cel de alături. Caritatea era fără îndoială prea personală, și, în calitate de expresie a ființei, presupunea ceva mai mult decât un angajament din punct de vedere verbal, și făcea trimitere către o viziune religioasă. În prelungire, stânga predică *primirea* fără rezervă, dar ferindu-se să *primească* chiar la ea acasă. Nobilele intenții și vorbe nu costă evident mai nimic atunci când alții trebuie să le plătească prețul. Stânga este *europelistă*, altfel spus *mondialistă*, și militează pentru abolirea frontierelor recitând din mantrele liberalismului extrem, *laisser faire*, *laisser passer*, mărfurile, persoanele, bunurile nemateriale, fără vreo restricție. Patru cuvinte, patru verbe sunt de ajuns – pentru cel ce știe ce înseamnă a vorbi – pentru a condensa ordinea lumii... o lume perfectă în care societatea fără clase și fără proprietate coincide perfect cu finalitățile *banilor grași*, apatrizi și anonimi.

Raportarea la bani

Fără a ne întinde peste măsură asupra acestei teme, nu e totuși niciodată inutil să mai recapitulăm lecția și să ne cufundăm încă o dată și încă o dată sub suprafața lucrurilor pentru a sonda abisul... Dezordinile climatice ale unei planete bolnave cu oceane poluate și cu

păduri devastate însoțesc degradarea climatului social și expansiunea galopantă a patologieilor societale... Ceea ce se verifică în viața de zi cu zi!

Se știe – este o constatare de domeniul evidenței că alfa și omega în distincția dreapta/stânga se situează în raportarea față de bani, simbol și instrument de putere: bogății cei răi la dreapta, săracii cei virtuoși la stânga... Ah, dacă ar fi de ajuns să fi sărac pentru a fi locuit de toate calitățile, pentru a fi bun, fratern și altruist în toate vremurile și în toate locurile și pentru a avea veșnic dreptate din punct de vedere moral?! Iar dacă bogăția ar fi în toate cazurile sinonimă cu egoismul odios, cu exploatarea celui alt, cu furtul, cu spolierea și cu oprimarea!? Fără îndoială, s-ar ști asta de mult timp, iar lumea ar fi cu atât mai mult simplificată. Am ști exact la ce tabără să ne alăturăm și unde se află *ticălosul* sartrian. De altfel, fiecare știe că *sensibilitatea* de stânga nu este cu nimic incompatibilă cu adorarea Vițelului de Aur, iar exemplele se arată sub ochii noștri... Suntem departe de epoca în care Guizot¹⁴ lansa la Tribună răsunătorul „*Îmbogățiți-vă*”... foarte explicit prin *muncă, economii și probitate*. Întrevăd pe de altă parte un antagonism funciar între cultul lui Mamona și dreapta reală, cea zisă a *valorilor*, care ar fi în mod just moștenitoare a lui Guizot dacă mai există încă în actualul talmeș-balmeș de idei și de moravuri... un câmp de semănat, pe punctul de a invada în totalitate domeniile semantic și social.

Două *profiluri* deci, pe de o parte dreapta asimilată unei pasiuni sordide pentru bani și abuzul de putere pe care îl conferă, și, pe de altă

14. Fraza pe care François Pierre Guillaume Guizot (1787/1874) a rostit-o, probabil în 1840, atunci când asigura președinția Consiliului: „Luminați-vă, îmbogățiți-vă, ameliorați condiția morală și materială a Franței noastre”. Fraza intrată în posteritate astfel: „*Îmbogățiți-vă prin muncă, prin economii și probitate*”.

parte, stânga dotată cu o grație inefabilă, cu un *sens al împărtășirii* și cu o știință înnăscută a egalității solidare... mai ales dacă e vorba de a-l dezbrăca pe Pavel pentru a-l îmbrăca la loc pe Petru! Or, vedem bine că acest *distinguo nu ține direcția*, că nu a fost niciodată cu adevărat constant și nici convingător. Mai ales pentru că există, pentru a începe, o largă *stânga* a banilor, dominantă azi, zisă de *caviar*, cea care are *inima la stânga și portofelul la dreapta*, și o dreaptă în descompunere de când s-a abătut de la „morală burgheză”, acea morală a *oare ce-o să zică lumea* și de la teama – chiar atenuată – de iad. O dreaptă liberală care se lasă pe zi ce trece tot mai mult invadată de cangrena ideilor provenite de la dușmani deveniți concurenți, sau, mai rău, adversari ai săi. De fapt, marea urcă și poate scufunda totul pentru că digurile spirituale și morale sunt spulberate.

Injustiția structurală

În această raportare la bani, *poporul de stânga* se declară victimă a unei injustiții structurale, ca să nu zicem ontologică! Clasele populare ar fi într-adevăr victime ale unei discriminări cvasi-esențiale. Prin definiție ele ar fi spoliaste de la naștere, închise în condiția, în clasa lor, fără posibilitatea de a scăpa. Acesta este postulatul de plecare – implicit, desigur – al luptei de clasă imaginată pe modelul castelor ermetice și al unei stratificări etno-confesionale ne-rostite, Marx pleda în mod evident pentru propria cauză, el, cel care subsuma emancipării genului uman toate celelalte emancipări. În această schemă, efortul, talentul, curajul, voința nu sunt nimic sau sunt foarte puțin pentru a ne smulge din condiția de oprimat prin definiție, egalitatea pare a fi singura ieșire și ar trebui, astfel, să fie constitutivă unui *drept* din naștere. Sărăcia nu este niciodată în acest sens o fatalitate, un fapt al naturii sau ce decurge din libera responsabilitate, ci devine un refuz al

justiției care *poate* – statul – să fie corectat în mod voluntarist... ceea ce înseamnă, în clar, a interveni în mod autoritar, întrucât clasele avute nu se lasă despuiate fără a-și arăta disprețul sau fără să reziste!

Astfel, spre exemplu, ar fi vorba de a suprima transmiterea patrimonială, inegalitară în sine, pentru că ea conferă un avantaj dobândit prin și de la naștere. Ar trebui atunci să se suprataxeze mereu mai mult transmiterea de bunuri sau a capitalului matrimonial, în mod prioritar cea a mijloacelor de producție, adică întreprinderea. Deoarece moștenirea, o monstruoasă moștenită din epoca întunericului, conferă un insuportabil avantaj¹⁵. Cine nu știe totuși că această politică în aplicare de decenii întregi a făcut să dispară mii de întreprinderi ai căror moștenitori nu puteau plăti dreptul de mutație. Pierdere netă pentru averea colectivă, dar mai ales distrugere a unui patrimoniu nematerial inestimabil de *know how*, non-transmitere de tehnici și de *ștafetă*, non-învățare de către noile generații a disciplinei *muncii* și *de muncă*, disciplină a celor de dinaintea noastră... ordinea productivă nu este oare ceea ce am numi

15. Avantaj din naștere care nu șochează pe nimeni atunci când e vorba de vedete ale muzicii, filmului sau teatrului, din politică sau presă, al căror singur talent nu le explică ascensiunea fulgerătoare pe podiumul succesului. Dacă nu au moștenit întreprinderea familială și indiferent de talentul lor, au beneficiat de rețele, amiciții și retribuții ale părinților lor... chiar de mafiele de care sunt legați. Un beoțian al gândirii, numitul Bourdieu, crezuse – și victimele vacarmului mediatic odată cu el – că a descoperit mărul lui Newton făcând tam-tam cu conceptul de „reproducere” (socială). Dând crezare acestui minus habens, oamenii de stânga sunt oripilați să-și vadă progenitura bine plasată, lansată datorită *beneficiilor* rezultate din acquis-urile lor sociale și din parcursul lor existențial. Cu excepția cazului în care acești oameni ar fi niște retardați, vedem aici bine că această revendicare de justiție prin refuzul de a transmite statutul social prin intermediul bunurilor și al influenței sociale ale înaintașilor nu este decât o logomahie menită a-i abuza pe cei slabi cu duhul.

azi, cu înțelepciune, un fel de *cultură de întreprindere*? Or, cultura se transmite sau moare!

Se știe de altfel că un patron, unul adevărat, mare sau mic, deține dispozițiile naturale, mai ales de caracter, precum spiritul de întreprinzător și îndemânarea profesională, care se afirmă cu timpul și se rafinează odată cu experiența. Ieșit din rând, el este, la nivelul său, un lider pentru oameni, și rare sunt întreprinderile ai căror lucrători au știut să se asocieze în mod durabil pentru a înlocui patronul dispărut... La o scară superioară, cooperativele muncitorești eșuează de cele mai multe ori atunci când se reiau activități care s-au dus de râpă. Dacă ar fi de ajuns să se lichideze cadrele conducătoare pentru ca întreprinderea să meargă, s-ar ști acest lucru, iar comuniștii ar fi făcut ca activitățile lor să fie conduse de soviete și de *tovarăși patroni*.

Să adăugăm între inegalitățile ereditare pe cea mai rea dintre toate, cea a naționalității transmise prin *sânge* și nu prin *teritoriu*. O situație intolerabilă, mai ales atunci când este dublată de o dimensiune etnică – cuvântul *rasă* fiind de acum înainte interzis de legile de virtuți egalitariste – așa cum și-a făcut plăcerea de a sublinia, cu vehemență, președintele Sarkozy la École polytechnique din Palaiseau, la 17 decembrie 2008, făcând apel la discriminarea pozitivă și la metisajul obligatoriu... chiar și prin constrângere. Diatribă care va rămâne în anale pentru ura sa față de construcția organică a corpului social pe munca acumulată a generațiilor succesive.

Aici, ca și în alte locuri, oamenii de stânga neagă cu vehemență realul, natura oamenilor și a lucrurilor. Trebuie să fii în mod straniu *deranjat* pentru a nega celuilalt transmiterea roadelor muncii sale, în vreme ce aceiași *politicieni* și oameni din sistem își plasează progeniturile profitând de rețelele lor relaționale. Cine poate nega că lumea și civilizația nu sunt construite decât într-o relativă stabilitate și continuitate, mai ales în și prin acumularea de cunoștințe, secol după

secol? Este la fel de valabil și pentru recifele de corali ca și pentru corpul social faptul că este absurd să vrei să reconstitui repornind de la zero la fiecare generație¹⁶. A dori suprimarea transmiterii tradițiilor, a cunoștințelor și a bunurilor înseamnă a dori suprimarea oricărei averi legate de adaptarea evolutivă¹⁷ a timpurilor geologice, biologice și umane. Organismele trăiesc, se reproduc și mor urmând ritmuri și legi pe care este tragic să le vedem atacate sau încălcate fără noimă. Comunitățile omenești, aceste organisme colective, urmează legile generale ale materiei vii.

Acum, *stânga* rezistă în aceste vremuri de criză strângându-și

16. Stânga nu este puternică decât din slăbiciunile noastre, mai ales intelectuale. „Ideile” de stânga au cangrenat de mult timp și au răsturnat clasa politică zisă conservatoare care le-a adoptat respirându-le din nimic. Așa cum Yvon Briant (1954/1992) Secretar general al Centrului Național al Independențelor și Țăranilor (dreapta agrariană), care își începuse viața ca șef de întreprindere, credea cu încăpățănare că era excelent ca fiecare generație să plece de la zero și ca societatea să fie agitată de o perpetuă și rapidă mișcare browniană. O astfel de lipsă de profunzime ne lasă perplexi – mai ales din partea unui agrarian – dar se explică prin modul de fabricare a elitelor noastre ce cresc desprinse de realitate în sânul unor formațiuni și al unor mișcări în care singurele calități cerute pentru a ajunge la vârful ierarhiei sunt în antinomie cu dispozițiile folositoare pentru buna înțelegere a realității.

17. În fapt, ideologia egalității, îndulcită sau mai degrabă transpusă în „egalitate de șanse” ține de un darwinism social primar. Ar fi vorba de corectarea unei legi, cea privind evoluția speciilor sub presiunea selectivă (lupta pentru viață inter și intraspecifică), considerată ca motor al istoriei biologice. Un model ce coroborează concepția materialistă a istoriei. „Selecția naturală” este oare cea care, singură, prin încercări și prin erori, face ca păsările să construiască cuiburi savante sau păianjenii să-și țesea complexele pânze? Rămâne de explicat și de demonstrat. Inteligența vieții depășește evident, cu mult, aceste schematice și naive teorii. Fără îndoială, trebuie să revenim la intuiția lui Lamarck privind moștenirea caracteristicilor dobândite, care se impune fiecărui observator cât de cât atent.

trupele la chemarea: *cei bogăți vor plăti!* Dar prin faptul de a plăti „cei bogăți” vor sfârși și ei prin a deveni săraci... oricare ar fi averea lor patrimonială, și atunci nu vor mai fi în măsură să dea de lucru celor care ar cere un loc de muncă. Trebuie să fii retardat pentru a nu înțelege sau pentru a vrea să uiți că „bogații”, cei ce întreprind ceva – nu vorbim aici de *munca banilor*, nici de speculă –, asociați cu munca salariată, sunt promotorii averii colective...

Reacția contra curentului

De cealaltă parte – nu îndrăznim să spunem la capătul opus – suntem calificați drept *reacționari*. Adică, la fel ca unele decapode, *reacționarul* este prezumat, printr-un fel de păcat împotriva minții, a se deplasa exclusiv cu spatele, pe contrasensul săgeții timpului. Inutil să mai precizăm că reacționarul, paseist prin definiție, retrograd, este obiectul tuturor disprețurilor pline de ură și al tuturor deriziunilor. Stânga *de sus* – care în viața de zi cu zi nu o iubește defel pe cea *de jos*, pe care o disprețuiește, expresia „*cei fără dinți*” dragă dlui Hollande, rezumând totul – nu mai folosește prea mult termenul de „reacționar” pentru a-i desemna pe cei care nu o urmează în toate demisiile sale, în toate abandonurile de suveranitate, în toate abjurările și toate trădările sale (ale Constituției, spre exemplu), preferând inoxidabilul calificativ de *fascist* înălțat ca *negaționism* la nevoie. Crimă împotriva gândirii prin excelență.

Intră, de bine de rău, în acest clasament și cei cărora le repugnă să se recunoască și să se etaleze în emblematica serie televizuală „Plus belle la vie” (denumită altfel *Poubelle la vie – Viața, coș de gunoi*), compendium al tuturor permisivităților exaltate la umbra Toleranței. Cu cât e mai cald și mai onctuos nămolul, cu atât e mai mare fericirea, nu-i așa?! S-a văzut, în iunie 2005, atunci când poporul – credul, dar

nu foarte – vrăjit de sirenele reacțiunii, nu a vrut să se lase îmbarcat în galera aceasta evident caraghioasă ce se numea *Proiectul de tratat constituțional european*. Într-un mod destul de ipocrit, comentatorii media din serviciul public au stigmatizat după pofta inimii Franța ca *înapoiată*, Franța unei lumi rurale și provinciale închise și care ignora promisiunile mirobolante ale Uniunii Europene... Totul asezonat cu minunata aroganță ce le aparține pensionaților pe viață din mana publică.

În fața celor înapoiți, inculți și *puțin educați* din Franța profundă, se ridică *Franța care se mișcă*, cea care privește hotărâtă către viitor opunându-se Franței învechite, depășite și mediocre a paseiștilor. Ar mai rămâne de văzut despre ce viitor european era vorba? În 2017 știm răspunsul: șomaj, războaiele periferice, terorismul endemic, descompunerea claselor conducătoare și dictatura corectitudinii politice.

Nu știm astăzi care sunt gândurile intime ale vechilor Gărzi Roșii din Revoluția culturală chineză din 1967, dar dacă au un minim de luciditate, trebuie să privească cu o anume perplexitate mariajul dintre crapul colectivist și iepurele hipercapitalist. Acesta este sensul istoriei după dispariția planificată a claselor sociale... Pe scurt, vermina reacționară occidentală, suveraniști demodați, cei pe care China populară îi trimitea în trenuri pline în tabere de reeducare, merită oare să aibă soarta albanezilor sub domnia celui din urmă marxist-leninist de strictă obediență, Enver Hodja, stalinist și maoist? Ar fi bine să le oferim un Hexagon încercuit cu sârmă ghimpată, împânzit de puncte vamale și de bariere protecționiste de netrecut pentru a rezista fluxurilor de migranți pestriți, mărfurilor de doi bani asiatice, metisajului cultural și de alt fel, societății plurale, tuturor recompunerilor familiale și rasiale... până la a-și pierde suflul, până la surzirea definitivă și la totală pierdere a conștiinței identitare.

Săgeata timpului

Linia de demarcație stânga/dreapta a devenit și ea o frontieră geopolitică... ce dezvăluie în mod eminent ce sunt acum societățile, după ce au aruncat toate frâiele bunului simț și ale rațiunii. Unul din argumentele redebitorii împotriva lui Vladimir Putin, președinte al Federației Ruse, este de a fi trecut o lege ce reprima *propaganda homosexualității și a pedofiliei față de minori*, intrată în vigoare la 17 martie 2012¹⁸. Atunci când această dispoziție este evocată pe un platou de televiziune, simțim cum ne trece un frison de oroare și reprobare. Cum se poate, pur și simplu, așa ceva? Personal, nu am auzit niciodată pe nimeni să întrebe, naiv, care e *de ce-ul* unei astfel de reprobări universale. Căci, în lumina acestui aparent consens monden cu privire la respingerea unui text până la urmă mai degrabă anodin, devine ușor să interpretăm *a contrario* această violentă ostilitate a mediacrației (împotriva unei dispoziții de salubritate publică: protecția minorilor), ca pe o aprobare implicită a pedomaniei. Or, dacă societatea branșată *anti-putinistă* se mărturisește aici cu jumătate de gură a fi favorabilă pedofiliei, e bine să subliniem că nenorociții de *reacționari* nu mai au, aparent, destulă forță pentru a se indigna.

De aici până la a spune că terenul mocirlos al stângii se reduce azi la o mlaștină plină de batracieni ce se împerechează cu cine se nimește în cel mai vesel pandemonium posibil, nu mai e decât un pas mic. Vârful gândirii de stânga nu este oare homosexualitatea *homo-bi-trans-queer* [LGBTQ] fără jenă și fără limite? Dar și abolirea delicvenței prin închiderea „centrelor de privare de libertate” prin depenalizarea

18. În aplicarea acestui text va fi interzisă difuzarea pe cel puțin șaisprezece ani a ultimei *capodopore* a Studios Disney, „Frumoasa și bestia”, unii din protagoniștii acesteia afișându-și fără echivoc homosexualitatea.

progresiv-totală a tuturor crimelor și delictelor? Cei din urmă ce mai pot fi pedepsiți fiind acești josnici reacționari care tot mai găsesc ceva de spus? Cât despre victime, ele sunt invitate să schimbe lacrimile și durerea contra pierderi și profituri. De altfel, cum victimele nu mai au forța de a se răzbuna cu adevărat, ci doar virtual, prin intermediul producțiilor hollywoodiene în care se face din plin recurs la legea talionului, ele nu mai au nici forța de a se plânge. Nu le mai rămâne decât curajul celor slabi, și anume curajul de a îndura. Iată care este programul plin de bucurie al stângii liberal-libertare și eliberatoare din asfixianta ordine morală *à la papa*, din care devine urgent să facem, o dată pentru totdeauna, *tabula rasa*.

Să o spunem pe scurt. Se consideră că stânga se îndreaptă către viitor, iar dreapta către trecut. Clișeele au și piele groasă și viață rezistentă.

La originea lumii actuale, în 1793, *stânga* ședea în partea de sus și de stânga a hemiciclului. Ar fi putut să fie invers. La dreapta, regaliștii îmbuibăți în aroganță și prinși în *știința infuză*. Pe *munte*, spiritele puternice, moderniștii, filantropii, revoluționarii hotărâți să facă să cadă capetele *dușmanilor genului uman* pentru a face cât mai bine *tabula rasa din trecut*. A fi de stânga, spre deosebire de cel ce e de dreapta, înseamnă a avea o propensiune naturală către compasiune, un simț de a împărtăși și de a primi, mai ales dacă e subvenționat din fonduri publice. De altfel, a te ocupa de cei mai puțin puternici, de săraci, de migranți, de cei fără acte de identitate – acei *sans-papiers*¹⁹ – devine încet, încet un drept absolut pe cale să fie literă de lege. Pornind de aici, nimeni nu se va mai gândi să vorbească de *ajutor*, de *asistență*, pentru că nu mai există decât Drepturi... la tot!

19. „Le Sanspapiérisme: Où sont les papiers des sans-papiers ? Anatomie d'une manipulation” de Luc Gaffié 2012.

Socialismul văzut din acest unghi nu este o alegere, ci este o obligație morală, socială, comportamentală... și nimeni nu este în măsură, aici sau oriunde altundeva, să ignore sau să încalce legea. O multitudine de drepturi care concretizează în prezent visul nebun al unui eminent socialist revoluționar... care cu un secol înainte de înălțarea *celelaltei mai bune și libere dintre lumi* gândise și teoretizase „*dreptul la lene*”... și în mod subsecvent la parazitismul social²⁰.

Deoarece singurul defect al acestei idei mirifice este că această majoritate electorală *binecuvântată*, ce trăiește din subsidii publice, nu se dezvoltă, obligatoriu, decât agățați de cârligele ultimilor creatori de bogăție. Acesta este geniul stângii, să-i acuze de exploatare și spoliere pe care hrănesc *gratis pro deo* pe cei ce sunt prebendieri și clienți ai sistemului! În cele din urmă, stânga se rezumă la o *sensibilitate* al cărei monopol și l-a arogat. O stare de spirit care ține de superfluul cel mai integral, dar care capătă conotații pozitive de *deschidere*, *solidaritate* și *toleranță*. Toate calitățile negate, desigur, celor pe care îi are în față. *Valori* care în orice caz nu au decât valoarea a ceea ce facem noi din ele, în circumstanțe precise. Expresie prin urmare deopotrivă ridicolă și absconsă, mai întâi pentru că stânga pretinde să încarneze cultul rațiunii, această *sensibilitate*, ce o reduce la o stare prelogică... ca să nu spunem „primitivă”, preluând terminologia savantului Lévy-Bruhl²¹.

20. Paul Lafargue [1842/1911], socialist, ginere al lui Karl Marx, autor al: „Le droit à la paresse” 1880 (*Dreptul la lene*). „O, lene, mamă a artelor și a nobilelor virtuți, fii balsamul angoaselor umane!”... Nobilă maximă într-adevăr, dar a cărei înțelepciune se aplică foarte inegal între oameni. Foarte eclectic, Lafargue este și autorul unui eseu „La Circoncision, sa signification sociale et religieuse” (*Circumcizia, semnificația sa socială și religioasă*).

21. Lucien Lévy-Bruhl [1857/1939], văr prin alianță cu Alfred Dreyfus, socialist și prieten al lui Jaurès, este autorul unor studii nepieritoare precum: „Les fonctions mentales dans les sociétés inférieures” (Funcțiile mentale în societățile inferioare) [1910] sau „La mentalité primitive” [1922] (*Menta-*

Definiție de lucru... A fi de dreapta constă în a nu adera la o ideologie, adică a nu înghiți pe nemestecate himerele abstracte și nerealiste ale scandalagiilor și ale șarlatanilor din vremea cireșelor; este un efort de adecvare la lume și la legile sale de neîncălcat.

Natura omului

Între stânga și dreapta, piatra de încercare ține de concepția pe care o au și unii și alții despre om, despre natura sa – φύσις în greacă, *natura* în latină – și dincolo de asta, despre existența imperioasă a unor legi ce guvernează lumea animală precum și lumea umană... La stânga domină viziunea materialistă despre om, ce poate fi șlefuit după o anume voință și prin aceasta dependent fiind în mod esențial de mediul său și de calitatea *pedagogilor* mandatați pentru a-i inculca rudimentele Matricei²². Cum omul nu e niciodată responsabil pentru

litatea primitivă) într-o epocă în care noțiunea de „rase inferioare” făcea parte din peisajul obișnuit al stângii în general și al socialiștilor în particular. Facem trimitere la Léon Blum care la 6 iunie 1889 declara în Cameră: „Noi admitem că este posibil să existe nu doar un drept, ci și o îndatorire a ceea ce numim rase superioare, ce revendică uneori pentru ele un privilegiu cumva nemeritat, de a atrage rasele care nu au ajuns la același grad de cultură și civilizație”. Convertirea la antirasismul pur și dur, imediat după război, arată cât de inconsistentă, oportunistă și versatilă este ideologia socialistă, ce împrumută *dialectic* ideile care sunt unelte și arme ideologice ale momentului. 22. „În sânul Matricei ne scaldăm în lichidul amniotic al minciunii”. Cei puternici s-au preocupat mereu să scrie Istoria. Or, hiperputerea din Sistem – care se întrupează în Blocul euratlantist – este mai întâi *comunicațională*... capacitate de a fasona și de a crea *în timp real* fapte și evenimente în funcție de nevoile sale de influență și de dominație... „Suntem acum un imperiu, iar atunci când acționăm ne creăm propria realitate”. Dixit Karl Rove, consilier al lui G. W. Bush, într-o conversație din vara lui 2002 despre care ne relatează Ron Suskind în *New York Times* la 17 oct. 2004, puțin înainte de

ceea ce este (un asasin este oare altceva decât un *nefericit fără noroc?*), este de ajuns să îi schimbăm mediul pentru a-l transforma din cap până-n picioare. Aplicarea acestei teze în învățământul primar actual arată imediat cât e de bine fondată. Dacă eșecul școlar este atât de înfricoșător, nu căutați mai departe: e din cauza unei lipse strigătoare la cer de mijloace! Poziție susținută până la marginea absurdului de doctul nostru corp profesional, care, în linia lui Condorcet, își imaginează spiritul uman maleabil, fasonabil și extensibil fără măsură²³... și care caută mereu cauzele dezastrului uman în afara acestuia... Până la a-l smulge oricărei fatalități ereditare, până la a nega orice determinism filogenetic (*karma* hindușilor), pe care păcătosul ar fi totuși îndreptățit să îl invoce pentru a căuta în el scuze pentru actele sale vinovate.

alegerile prezidențiale. În iarna lui 2003 America își construia, astfel, așa ca pe vremea cuceririi spațiului, *realitatea peste măsură*, aducând în stare de siderație Comunitatea internațională, pentru a legitima și a lansa invadarea Irakului. Fabula inventa arme de distrugere în masă și o operațiune salvatoare, eliberatoare pentru o țară căzută pradă a unei sălbatice dictaturi. Aplicare în domeniul politicii a unei dispoziții mentale care face din capacitatea de a fabula o unealtă și o armă letală prin aceea că ea afirmă – datorită aceluși *hybris* [*chuztpah*] care îi este vector – că este mai reală decât realitatea... „Prea puțin contează dacă e adevărat, atâta vreme cât eu cred că este adevărat... mai ales prin obligație juridică și morală, iar voi sunteți chemați să subscrieți, în caz contrar fiind sancționați”. Strategie siderantă a minciunii care îi aduce bucurie spre exemplu premiatului Nobel cu tatuaj, controversatul Élie Wiesel.

23. Dacă ar fi de ajuns să mărim mecanic personalul, numărul de credite și bugetul pentru Educația națională pentru a produce în serie alți și alți Mozart, Poincaré sau Carrel, am ști cu toții asta. În loc de asta, dominația pedagogică își sporește puterea, iar analfabetismul galopează și în categoriile sociale zise *favorizate*. Cf. Nicolas Condorcet (1743/1794) „Esquisse d'un tableau historique des progrès de l'esprit humain” 1795.

Vedem cum clivajul dreapta/stânga se situează mult dincolo de simplele conflicte de interese materiale. Este de asemenea, și mai ales, un clivaj de ordinul *ideilor*, este vorba de diferențe marcate în ce privește reprezentarea lumii. Viziuni despre lume divergente care deparțajează naturi fizice și conotează temperamente antagoniste: optimiști împotriva pesimiștilor²⁴, cu toate nuanțele intermediare. Fatalism biologic al condiției umane, tragică în esența ei, împotriva prometeismului exaltat al progresului tehnic *ad libitum*. Cel dintâi e un *realist* – a nu se confunda cu materialist – care spune că trebuie să fie cunoscute și recunoscute toate legile *fizice* ce guvernează natura umană într-un mod la fel de inflexibil ca acela în care legile fizice guvernează cosmosul. Din acest punct de vedere încălcarea legilor este cel mult excepțională și tranzitorie, întotdeauna iluzorie: goniți natura, ea vine oricum înapoi, la galop. Și nu din cauză că comportamentele ce încalcă legile nu primesc imediat sancțiuni dure, acestea din urmă nu intervin devreme sau intervin târziu...

Dar la stânga nu e vorba de a anticipa consecințe, pentru că *ideile*, forme imaginare, sunt cele care guvernează lumea, ceea ce exclude orice relație cauză-efect atunci când ne proiectăm în mod voluntarist în acțiune. Intenția se impune deci asupra legilor și constrângerilor fizice. Dorința o ia înaintea realității. În hidoasele desene animate [*cartoons*] din anii cincizeci, anumite personaje continuă să alerge peste și în vid, până ce își dau seama de gafa proprie și cad ca niște bolovani.

24. Filmul american „Tomorrowland” (2015) al lui Brad Bird (publicitate cu greu deghizată pentru parcurile Disney), descrie o lume pre-apocaliptică din cauza dezvoltării necontrolate a gândurilor negative. Roboți umanoizi sunt trimiși din viitor pentru a salva lumea de la autodistrugere, cu misiunea de a recruta tinere talente din toate rasele, remarcabile prin voluntarism și optimism, sinonime ale spiritului creativ străin de orice prejudecată morbidă.

În afară de asta, posibilitățile hollywoodiene de a recrea o lume virtuală, aplicate la cucerirea imaginarului colectiv planetar, sunt în prezent nelimitate. Pe hârtie, în discursuri, în cutiile cu imagini (televizor, *n.t.*), combinațiile de cifre, prospectele mirifice, totul merge... încet! Realitatea este teribilă și rebelă, orizontul inaccesibil.

Realistul se străduiește, *a contrario*, să păstreze contactul cu dura materialitate a lumii și se face inginer când înțelege să folosească în beneficiul său principiul lui Arhimede... Omul, de la origini, nu visează să zboare, dar pentru a se elibera din propria greutate a conceput mașinării de o formidabilă complexitate... și asta strict în funcție de legile atracției terestre, ale rezistenței materialelor, ale dinamicii fluidelor etc. Pentru a schimba omul – pentru că despre asta e vorba, încă o dată, în proiectele de reforme societale (precum negarea supradeterminismelor biologice ce apar din învâțarea „genului”) mai e nevoie să se cunoască multiplele legi biologice care îl guvernează și nu să se recurgă la pseudo reguli născute din deliruri nevrotice... precum dorința teoreticienilor deconstrucției societale și ai reînțoarcerii la nediferențiere și la promiscuitatea primitivă. Devianți care văd viitorul Omului în comunismul *bunului sălbatic* și parusia edenică a umanității în termitiera ideală²⁵.

Omul de *dreapta*, supus legilor naturale, simple și neschimbătoare, fundații ale etosului (reguli pe care ni le dictează bunul simț, intuiția și instinctul), se pierde prea des în bruma nostalgiilor sale, uitând de realitatea imediată și în special de arta războiului. Pentru că șerbia fizică este întotdeauna precedată de o abdicare intelectuală, spirituală și,

25. Fantasma mușuroiului de furnici ca stadiu ultim al revoluției l-a îmbogățit pe Bernard Werber, care a vândut vreo 20 de milioane din „Furnici”, carte apărută în 1991. A se vedea opera cu altă respirație a lui Maurice Maeterlinck (1862/1949) „La vie des termites” (Viața termitelor) 1926. O reflecție de mare profunzime și intensitate asupra lumii animale și umane.

de aici, politică, *idealistul* (cel ce admite legi fizice ce nu pot fi încălcate printr-un simplu decret de voință) se dovedește în mod voit depresiv, pentru că se îndoiește, fiind constant hărțuit de dictatura binelui și de terorismul intelectual care îi tot arată calea. Știut fiind că binele în chestiune nu e decât o unealtă de siderație, care nu servește decât la acapararea puterii, mai întâi asupra minților, apoi asupra corpurilor. Omul de stânga este astfel opusul unui realist, este un pragmatic care și-a însușit concepția *mașinală* despre lume și om, conform căreia, dacă apăsăm pe deducul corect, lucrurile *trebuie să meargă*. Această concepție despre om, mecanică inteligentă, animal mașină, conduce la a considera că orice biped este în mod condiționabil fără limite, și, prin urmare, manipulabil fără restricție. În această optică, mulțimile pot fi manipulate și *violat*e după bunul plac, așa cum teoretiza în 1939 apatridul binațional franco-sovietic Ceahotin²⁶.

Optimism și progres

La *dreapta* domnește pesimismul. În afară de principiul transcendent de *speranță*, pesimismul realist este norma, în măsura în care omul, prin tragicul esențial al *condiției* sale, vede că îi este dat să se cațere la nesfârșit pe panta existențială... aceasta fiind cu atât mai abruptă cu cât exigențele morale sunt mai înalte. Pentru optimist, din contră, toate speranțele sunt permise pentru că toți oamenii fiind egali, el poate, în cursul scurtei sale treceri *prin marile cimitire de sub Lună* să pretindă totul. Ierusalimul îi aparține. Pentru că a făcut *tabula rasa* din trecut, fiind în mod hotărât îndreptat către viitor și către *încântătoarele zile de mâine*, pentru că nu mai are de tras după el

26. Sergei Ceahotin (născut la Constantinopole în 1883 / mort în 1973 la Moscova) „Le viol des foules par la propagande politique” (Violarea mulțimilor din propagandă politică) Paris 1939.

povara vreunei oarecare moșteniri civilizaționale. Unii visează la seara cea mare, cea a *îndestulării pure*. Dar cum nu mai e, ca altădată, vremea de a arde, cu bucurie, după ce le vor fi jefuit, castelele și castelanii, azi e considerată mai expeditivă privarea legală a celui alt de bunul propriu, prin dispoziții de confiscare. Cum noțiunea de „bogați” – *bogații să plătească* – se extinde și se diversifică, politicile de *justiție socială* se vor aplica în curând tuturor straturilor încă producătoare din societate, asimilate unor privilegiați, răsfățate de șansa de a avea, de a fi găsit sau de a fi creat un loc de muncă.²⁷ Într-adevăr, cum categoria celor bogați, *buni de exploatat fără măsură*, nu încetează să se extindă, nu mai este vorba, desigur, de cei care dețin *instrumentele de producție*, ci de toți cei care sunt suficient de aroganți pentru a-și câștiga viața prin intermediul unei constrângătoare munci. Pe scurt, toți cei care sunt *a priori* și pe bună dreptate excluși de la beneficiul legilor altruiste social, legi ce caracterizează stânga cea plină de compasiune. Un mod de aservire a mulțimilor ce muncesc sub acoperirea solidarității în beneficiul stăpânilor birocrați ce servesc sistemul și ideologia sa (republicană), echivalentul exact a ceea ce în lumea comunistă era desemnat cu vocabula de *cadre de partid*. Bogații sistemului fiind deci cei care nu urmau *perinde ac cadaver* linia definită de Biroul politic.

Modernitate

Reacționarii retrograzi refuză progresul în general, și pe cel social

27. Sorbonarzii din mai '68, azi la cârmă, se fletează că: „Omenirea nu va fi fericită decât în ziua în care cel din urmă birocrat (social-democrat) va fi fost spânzurat cu maștele celui din urmă capitalist”. Mai poetic, în secolul XVIII, Voltaire, citându-l pe preotul Meslier, declara: „Omenirea nu va fi fericită decât în ziua în care cel din urmă tiran va fi fost spânzurat cu maștele celui din urmă preot”. Fericite formule, vast program!

în particular. Fără, însă, să se știe foarte bine ce este acest progres, în general confundat cu noutatea. Altfel spus, cu moda care se schimbă după bunul plac al umorii din epocă și al ingeniozității vânzătorilor și publicității. Stânga este, astfel, recunoscută pentru faptul că se îndreaptă către viitor, dreapta către trecut. Dar nu oare *a priori* excesiv de simplist să decidem că dreapta (pe care ne străduim aici să o deslușim) refuză orice schimbare, aceasta din urmă identificându-se cu progresul? Desigur, publicul este avid de nou, ceea ce este *nou nouț* este în mod obligatoriu mai bun. În general, scandalagiii, aventurierii și alți șarlatani – care ne îndeamnă la visare și *ne oferă lumea pe tavă* – au mai mult succes decât adepții efortului și ai rațiunii.

Progresul apare ca o masă noroasă ce avansează inexorabil înghițind stâncile ce îi stau în cale. Într-adevăr, acolo pe unde trece autotrada progresului de cele mai multe ori peisajul moare. Progresul vrea ca, dat fiind că natura umană este funciar bună și intrinsec generoasă, crimele și delictele să fie *de facto* imputabile nu celor care le comit, ci celor care vor să le extirpe din corpul social, mergând pentru asta pe contrasensul progreselor din științele sociale. Cele care multiplică la infinit explicațiile legate de un anume mediu (social, *n.t.*) pentru a justifica ceea ce e de nejustificat, și la urma urmelor pentru a-l exonera pe vinovat de orice responsabilitate. Înțelegem mai bine optimismul și credința (irațională și *contra empirică*) în omul de stânga de îndată ce admitem că crimele și toate încălcările legii și moralei elementare sunt o invenție a *reacționarilor*. Să abolim vechiul sistem, să schimbăm modul de a percepe lumea și lucrurile, să spargem imobilismul, să ieșim din corsetul instituțional medieval, iar răul va dispărea de la sine, ca prin vrajă, într-o umanitate în sfârșit *eliberată* din lanțuri.

Astăzi, pentru stânga *liberal-social-democrată* prioritatea nu mai este de a dărâma citadelele finanțelor globalizate (și *apatride*, cuvânt din păcate plin de conotații, astăzi) pe care le denunța cu mare putere

de convingere dl Hollande în 2012 în vremea campaniei sale pentru președinție, ci de a conduce reforme societale a căror finalitate este de a dizolva corpul social, pentru a-l turna în matrița republicii universale, libertare, egalitare și unitare.

Asta s-a străduit dna Taubira, ministru al justiției în guvernul Valls, să traducă în instituții: pentru a suprima crima trebuie suprimat aparatul represiv care ar fi în fapt marele furnizor de crime²⁸. Pentru aceasta, trebuie să suprimăm utilitatea acestuia prin depenalizarea crimelor și a delictelor *ordinare*. Astfel se închide bucla. În prezent, în fapt, doar indivizii deosebit de periculoși și multirecidiviști mai efectuează încă șederi scurte (prin jocul scutirii de pedeapsă sau prin cumul de sancțiuni) în *spații privative de libertate*. Cu toate acestea, închisorile dau pe dinafară.

Să notăm că de ceva decenii încoace, numeroase crime (adeseori atroce) sau acte de terorism sunt comise de sociopați care ar fi trebuit să fie în detenție în momentul comiterii faptei... dar pe care eliberarea anticipată i-a pus din nou în poziția de a-și satisface pasiunea ucigașă. Ceea ce a infirmat *a priori* ecuația reprimare = criminalitate²⁹!

28. O interesantă întorsătură semantică pe care o cultivă ex-candidatul la președinție Philippe Poutou în legătură cu răzmerițele de la Bobigny: restabilirea ordinii este cea care în sine duce la violență. Argumentul a apărut foarte devreme apropo de crimele cu caracter sexual comise asupra copiilor: reprimarea pedofiliei ar antrena *de facto* moartea corpului delictului. La fel, cei care luptă împotriva terorismului sunt promotorii acestuia, astfel Damas este adevăratul și singurul vinovat. A se vedea: *Scrisoare deschisă către Macron* „Domnule Președinte, a-l menține pe Assad, înseamnă a susține terorismul”. Libération 2 iulie 2017.

29. Închisoarea ar fi școala crimei și a radicalizării islamice... Ceea ce, evident, nu este fals, dar înseamnă să privim lucrurile prin capătul gros al lunetei. Deoarece asta îi conduce pe cei ce neagă realitățile empirice elementare la a considera că eliminarea temnițelor ar conduce la dispariția crimei. Or,

Cu toate acestea, ideologiile perseverează în a voi să suprimă cuvântul *crimă* din vocabularul juridic, gândindu-se că în acest fel crima însăși (această iluzie optică, această proastă interpretare sociologică) va fi dispărut. În ex-URSS, crima era de neconceput (fiind incompatibilă cu *socialismul*), delictele de drept comun erau considerate ca delict ideologice și politice, acte de sabotaj sau de trădare a proiectului revoluționar³⁰.

Societalul poate să le aducă mari beneficii anumitor segmente din corpul electoral care vor tot timpul mai multă permisivitate și mai mult laxism. Dreptul la plăceri, alte consecințe supărătoare sunt acoperite (avort liber și gratuit, preluare totală de către stat a situațiilor de morbiditate legate de comportamente cu grad de risc, depenalizarea, chiar liberalizarea folosirii de stupefiante – al căror consum a intrat deja, într-un mod mai mult sau mai puțin ascuns, în obiceiurile unor straturi ale populației). Tot atâtea domenii în care se întrupează idolul

pedepsele din ce în ce mai ușoare sau ne-executate duc oare la scăderea populației încarcerate în Hexagon? Din contră, aceasta explodează infirmând dintr-o singură lovitură raționamentele atât de stupid angelice.

30. În Rusia anului 1952, un an înainte de moartea brutală a lui Stalin (cu siguranță asasinat). O ficțiune hollywoodiană reface ancheta ce duce la arestarea ucigașului în serie: Andrei Chikatilo, ce a ucis 53 de femei și copii între 1978 și 1990. Relatarea notează cu temei că birocrăția polițienească neagă existența unui astfel de criminal, ale cărui acte sunt de neconceput în patria socialismului. „Deoarece crima nu există în paradisul” sovietic, cel ce trebuie combătut nu este asasinul, ci polițistul care e pe urma lui. Difuzarea filmului în Rusia, prevăzută pentru aprilie 2015, a fost întâmpinată cu un veto. Ministrul culturii rus, Vladimir Medinski, declara ca explicație: „Nu e o țară, ci un Mordor plin de creaturi deficiente fizic și moral, un desfrâu sângeros în care se maimuțăresc antropofagi și vampiri”. Și conchide: „Iată în ce fel este descrisă țara noastră (între anii '30 și '50), această țară care a câștigat marele război, care s-a alăturat plutonului de națiuni lider și care tocmai a trimis primul om în spațiu”!

Progres, înălțat în întreaga sa splendoare de Moloch, receptacul al unui foc ce mistuie an de an fete și cu sutele de mii (220 000 avorturi pe an în Franța), sub pretextul singular al Libertății și al confortului personal... Din acest punct de vedere, nu ar trebui oare să ne modernizăm privirea și modul de a gândi, dacă vrem cu adevărat să percepem lumea așa cum e, și nu așa cum ni se tot repetă – că nu e la fundul prăpastiei propriilor noastre ignoranțe?

Ideologia nihilistă a Republicii Universale

Era post-adevărului

Raportarea la realitate a stângii, că e ea pre-mondialistă sau pro-globalistă, nu încetează să stârnească uimire. Realismul oamenilor de stânga lasă de dorit acelor care confundă propriile poftă și visări cu posibilul, cu ceea ce este fezabil și oportun. Este posibil, după părerea lor, să se vorbească de *negationism* în raportarea lor la realitate prin aceea că ei profesează un relativism sistemic cu totul acaparator, cu al său cortegi de judecăți pline de subiectivitate în diferite grade. Fiecare își vede de ale sale. Adică obiectivitatea nu este punctul lor forte, dar *toată lumea nu vede altceva decât foc!*

Să ne amintim exemplul cu frumosul basm al lui Herman Rosenblatt, care „zări, de cealaltă parte a sârmei ghimpate, o siluetă ce se ascundea în pădurea de mesteceni. Era o fetiță de vârsta lui. Părul ei blond îi înconjură capul ca o aureolă. Dintr-o privire, Herman se asigură că era singur, și strigă către fată, în germană: *Te rog, mi-e foame...* Fetița îl fixează și nu pare să-și ia ochii de la picioarele băiatului, învelite în cărpe. Încet, ca și cum ar fi îmblânzit un animal sălbatic, Herman repetă întrebarea, de data aceasta în poloneză. Necunoscuta

pare să înțeleagă, căci își strecoară o mână sub vestă și scoate un măr pe care îl aruncă peste gard... *Voi reveni mâine*, spune ea înainte de a o lua la fugă. Vreme de șapte luni, zi de zi, la aceeași oră, fetița vine credincioasă la întâlnire”... Aceste dure încercări s-au sfârșit. Herman și Roma se regăsesc în America și se căsătoresc. Din nefericire povestea lor este falsă, inventată, cinic și cu bună știință imaginată. Luat la întrebări, Herman explică public și fără pic de jenă: „Nu era o minciună, era imaginația mea. În mintea mea, am crezut că era adevărat. Chiar și acum mai cred”, prin urmare dacă e *adevărul meu*, atunci e Adevărul și doar asta contează! Curioasă devianță mintală care îl conduce – alt exemplu – pe omul de știință Albert Jacquard (1925/2013) la a enunța, cu gravitate: „Ceea ce e important în ce spun nu e să fie corect, ci să fie sincer!”.

Necazul e că Herman Rosenblat³¹ nu este un simplu om ce fabulează, o excepție. Cazul său e emblematic pentru o tendință care se generalizează pe tăcute. Adevărul devine într-adevăr relativ, pe măsură ce devine admisibil ca veridicitatea unei mărturii să descrească în funcție de încărcătura emoțională pe care o vehiculează, de impactul

31. Herman A. Rosenblat (1929/2015), american de origine poloneză, a fost autorul remarcat al unor amintiri intitulate *Angel at the Fence*. Pus la zid, admite că a mințit pentru „a aduce fericire oamenilor”! Înainte ca impostura să fie public recunoscută, drepturile de adaptare cinematografică fuseseră cumpărate cu 25 de milioane de dolari de Harris Salomon, președinte al Atlantic Overseas Pictures [wiki]. Să reținem că toți apropiații lui Rosenblat și cei care au trecut prin aceeași experiență concentraționară s-au ferit să denunțe caracterul mincinos al relatării sale (totuși o mare fantezie), devenind astfel complici activi sau pasivi ai lui. În cursul anilor 90, Misha Defonseca, alias Monique De Wael, se va dovedi a fi demnă discipolă a lui Rosenblat îmbogățindu-se grație unor editori complezenți cu povestea *veridică* „a unei fetițe scăpate din lagăre care a traversat Europa pe jos parcurgând 3 000 km pentru a-și căuta părinții, protejată de lupi”!

poveștii asupra opiniei și de congruența sa cu un mesaj moral căruia îi servește drept suport. Prea puțin contează dacă narațiunea e falsă sau adevărată, atâta vreme cât e conformă cu etica dominantă și puternic emoțională, altfel spus, servește consolidării mitului și coerenței imaginarului colectiv. Din acest punct de vedere, Rosenblat nu este, desigur, decât o figură minoră, în sânul unei industrii a minciunii și a falsificării, ce cunoaște o puternică expansiune prin intermediul metodelor de *inginerie socială*³², susținută, aceasta din urmă, de avansarea rapidă a *științelor cognitive* (propagandă și publicitate). Astfel, noțiunile de adevărat sau fals mai au oare un sens, într-o lume în care tehnicile de rescriere a faptelor și evenimentelor au devenit aproape infinite, odată cu inventarea imaginii animate și a imensului cortegiu de realități virtuale? Să admitem că am intrat cu totul în era *post-adevărului*³³, cea a subiectivității integrale și a nediferențierii crepusculare între adevăr și minciună.

32. Exploatare a eșecurilor și punctelor slabe ale psihologiei individuale sau colective în scopuri de manipulare. Aici, tendința mimetică (căutarea de identificare sau de non-încălcare a consensului social), adică dimensiunea gregară sau conformistă a personalității umane, pe care o completează supunerea față de principiul de autoritate instituțională (media, inteligenția, marile edituri), permit difuzarea în opinie și consolidarea miturilor istorice.

33. Termenul „post-adevăr” ar fi apărut în 1992 în revista americană *The Nation* sub condeiuul scenaristului sârbo-american Steve Tesich. El arată cât de puțin caz fac moderniștii, mai cu seamă politicienii, din precizia sau materialitatea faptelor, pentru a nu reține din evenimente decât lecturarea lor subiectivă de către opinie. Totul devine o chestiune de lectură și de punct de vedere: un asasin poate astfel să devină o victimă demnă de milă, independent de faptele sale. Un demers care șterge încet, încet limitele ce separă adevărul de falsitate, virtualul de real. În 2016, în contextul dezbaterii despre Brexit, dicționarul Oxford dă următoarea definiție a post-adevărului: „circumstanțe în care faptele obiective au mai mică influență în a modela opinia publică decât apelul la emoție și la opinii personale”.

Nihilism și relativism

Totul începe cu sentința populară „*despre gust și despre culori*”, dusă la incandescență. Unii deduc cam repede din acest adagiu că în materie de estetică nu există vreo judecată obiectivă. Împins până la capăt, acest raționament anulează orice distincție, alta decât cea subiectivă, între frumos și urât. Or, aici ne aflăm. Non-arta contemporană a șters până și noțiunea de frumos pentru a o înlocui cu caracterul straniu, transgresiv, al nu știu cărui obiect declarat sau desemnat ca operă plastică! Totul începe cu foarte celebrul „Urinoir” al lui Marcel Duchamp, mare cotitură în istoria culturii. Cu toate acestea, totul ne indică faptul că *frumosul* există bine mersi, obiectiv, în starea naturală. Nu trebuie decât să ne uităm la alăturarea dintre un tânăr și falnic armăsar și o mârtoagă cocoșată. Acum privirea întoarsă este caracterizată – fără vreo tulburare – drept gerontofilie sau necrofilie, până la a leșina de admirație în fața vreunei mortăciuni, așa ca în cazul cartierelor de carne expusă la modul material în saloane și târgurile de artă contemporane... mult dincolo de boul jupuit al lui Sutin și la ani lumină distanță de Rembrandt. Totul poate fi calificat prin orice, și nimeni nu are nimic de spus. Distanța și distincția între normal și patologic s-au estompat pentru a sfârși prin a se evapora complet... și prin a ne lăsa cu mintea golită, dezmoșteniți și slabi, într-o lume dezvrăjită, fără ierarhie a valorilor și fără speranța unei ascensiuni spirituale.

Relativismul estetic, și în mod corelativ, cel moral, au devenit regula inversată a ecuației *kalos kagathos* a anticilor (Frumosul este Binele – καλόσκόγαθος). Dacă crima este încă din punct de vedere juridic calificată (realitatea se refugiază în mod rezidual în ultime refugii, precum apa ce bălțește în adânciturile stâncilor când marea scade), pedepsele, din ce în ce mai ușoare, sunt aplicate fără entuziasm.

Tocmai s-a văzut asta cu teroristul ce a ucis un polițist, și care, condamnat la 15 ani, a putut comite la 20 aprilie o ultimă faptă, în condițiile în care ar fi trebuit să se aplece în spatele gratiilor³⁴. În fapt, nu mai e vorba de delict, abia dacă mai e vorba de o *faptă*, și mai ales de *eroare* sau uneori chiar *prostie* mai *mare* sau mai *mică*... totul e relativ atunci când e vorba de familii întregi ce sunt ucise.

Am ajuns la acest stadiu înnebunitor de uniformizare a comportamentelor mentale (aprecieri, judecăți de valoare)... mai ales după ce se va fi ancorat în noi convingerea că am fi cu toții vinovați că existăm, ținând cont de actele azi considerate condamnabile ale strămoșilor noștri (un fel de permanență ontologică a păcatului originar), că cel ce greșește nu ar mai fi în fond, pentru noi, decât un nefericit... sau o victimă a celor care l-au împins spre greșală, spre exemplu, egoismul sordid al celor bogați! Că la urma urmelor, toți oamenii au aceeași valoare, fiind prin esența lor egali în demnitate. Cel mai rău criminal fiind la început, la fel ca și noi, doar un asasin potențial dacă soarta ar fi dirijată lucrurile în alt mod³⁵. Și pentru că suntem cu toții

34. Criminalul Karim Cheurfi, obsedat de dorința de a ucide polițiști, fusese condamnat în mai multe rânduri pentru acte de violență extremă și de fiecare dată pus rapid în libertate. Activ. Căptușindu-se cu cincisprezece ani de detenție în 2005 pentru tentativa de omor asupra unui elev de la școala de poliție, a fost eliberat în 2012, și nu făcea decât obiectul unei fișe „S”, adică o atenționare deosebită privind pericolul pe care îl reprezenta.

35. O altă explicație a crimei – pentru că prin esență toți oamenii sunt buni – ar fi că reprimarea polițienească și judiciară i-ar suscita pe *făptași să treacă la fapte*. Argumentul a fost folosit apropo de infracțiunile sexuale din anii '70, atunci când unii intelectuali americani militau pentru depenalizarea pedomaniei. Candidatul la președinție Philippe Poutou relua în aprilie 2017 o argumentație similară, de data aceasta cu referire la terorismul islamic, afirmând că reprimarea (injustă) contribuia la *radicalizarea* delincvenților ce proliferază prin cartierele rău famate ale metropolelor. 37 Blaise Pascal (1623/1662) „Pensées” 1669.

asemănători, cu toții *oameni*, și prin urmare cu toții egali, dacă nu ar fi circumstanțele și hazardul existențial, nenorocirii, ucigașii, mai mult decât orice merită compasiunea noastră.

Ceea ce face deosebirea dintre tine și mine a dispărut și e de *bon ton* să se ia drept literă de lege expresia lui Arthur Rimbaud „Eu este altcineva”. Rămâne ca *somnul rațiunii să nască monștri...* Categoriile (specificitățile) intermediare dispar văzând cu ochii și se topesc acum în marele cazan universal. Omul nu este, astfel, cu adevărat om decât în indivizibila Unitate de Gen în afara căreia nu poate exista nimic semnificativ și hotărâtor. Un criminal, oricât de sordid ar fi, nu este, în cele din urmă, și insistăm, decât un om ca ceilalți și în această ordine de idei drepturile sale (da, dar care drepturi?... juridice, desigur, dar în rest...) ar trebui să fie integral respectate!

Nimic nu mai separă individul concret (fără trup) de *universalul* abstract ca realitate ultimă. Or, aici noi atingem negarea a tot ceea ce alcătuiește individul în diferitele sale straturi și fațete, redus la nuditatea sa universală, despuiat de toate hainele și atributele materiale și simbolice care îl caracterizează și îl definesc în specificitățile sale fără de care singularitatea sa este goală de conținut. Regele și regina sunt bărbat și femeie, sau și mai bine mascul și femelă, primate, mamifere bipede pe care nimic nu le deosebește în cele din urmă de verii lor cimpanzei. Redus la universalismul său abstract, ce mai rămâne din om în adevărul lui esențial?

Relativismul conduce la excluderea obiectului, la negarea lui până la a nu mai păstra din el decât o reprezentare fluctuantă și de circumstanță, în funcție de percepția unora și altora. Percepție singulară sau generică care exclude orice absolut, orice referință fixă. Suntem în universul modulabilului, cel al purei contingente, funcție a momentului și a locului. *Adevăr dincoace de Pirinei, eroare dincolo*, ne spune Pascal... Da, un lucru e exact, dar limitat și relativ la unul sau mai multe spații culturale date! Deoarece în această perspectivă, realitatea

nu ar mai fi în final decât ansamblul de *puncte de vedere* cu valoare egală – mai mult sau mai puțin compatibile sau contradictorii între ele – care ar descrie-o fără ca vreun punct sau altul să se impună asupra celorlalte. De unde dogma toleranței obligatorii, mai puțin pentru cei care refuză să admită acest pan-relativism behăit în virtutea căruia toate lucrurile sunt egale și de aceeași valoare (domnie a non-diferențierii și a interșanjabilității generale). Toți indivizii au și împărtășesc o egală majestate... pur verbală.

Lucrurile, faptele, actele, evenimentele sunt și ele prezentate ca și cum nu ar avea realitate în sine, deoarece ar fi pură „istoricitate” (o succesiune discontinuă de fapte fără vreo adevărată relație de cauzalitate între ele). Adevărul (obiectiv) al ființei în sine nu ar exista, deci, pentru că el nu ar fi decât percepția unor stări succesive. Doar că filmul animat (succesiune accelerată de imagini fixe) există în el însuși și *totul este mult mult decât suma părților*³⁶. Marx considera reprezentările lumii ca expresie a unui moment specific în istoria antagonismelor de clasă, gândirea nefiind decât un produs conjunctural fără referință la o realitate stabilă (fără legături și fără rădăcini). Ideile, care în sine sunt non-refutabile, ar fi astfel doar funcționale și nu ar juca nici un rol în menținerea sau deconstrucția raporturilor sociale care le-au produs și la a căror perenizare sau distrugere contribuie. Segmentare *diacronică* (istoria ca o *mille feuilles* de evenimente distincte fără legături necesare între ele) care amputează ideile de viața și continuitatea lor, independent de hazardul conjunctural și de bâlbâielile istoriei.

Nimic nu există

Candidat la președinție, dl Macron explica în primăvara lui 2017:

36. Aristote (384/322) „Metafizica” Cartea V cap. XXVI și „Fizica” Cartea VI.

cultura franceză nu există. De aceeași manieră, un oficial de dincolo de Rin explica și el că nu mai există limbă germană. La fel cum nu ar mai exista un popor francez care, ca și cultura și limba, s-ar reduce la straturi succesive, suprapuneri culturale, lingvistice și etnice (și, în prezent, societatea plurală obligă!, redusă la *juxtapuneri*). În cazul acestor popoare, limbi și culturi este vorba de a exclude *sincronia* (starea prezentă) ca totalizare în beneficiul exclusiv al diacroniei (desfășurarea în timp). Este vorba de a gândi că istoria (depășită prin definiție și simplu proces *cumulativ*) sau genealogiile aleatorii ar fi singurele realități empirice de care ar trebui să ținem cont. Avem aici un mijloc viclean de deconstrucție a realului și de negare a lucrului în sine...

În acest sens, rasele nu există, ci sunt o iluzie optică, la fel ca apartenența la sexul feminin sau masculin, care nu ar fi decât un joc de roluri interșanjabile. Genul fiind social și cultural *construit* ținând cont de prejudecățile (stereotipurile) moștenite din vremuri obscure în care *știința* încă se clătina. Pentru acest mare întreprinzător al demolărilor care a fost Nietzsche în „Amurgul zeilor”, „morală nu este decât o interpretare – sau mai exact o falsă interpretare – a anumitor fenomene”. Ceea ce înseamnă a spune cu jumătate de gură că nu există ordine naturală în sine, nu există lege stabilă care să guverneze relațiile dintre om și lumea fizică, vie sau moartă, și prin consecință că omul se situează deasupra legilor cosmice și divine. Ceea ce duce direct la concepția omului perfectibil la infinit... justificare a hybrisului transumanist³⁷.

Pe scurt, avem aici un mod discret de a nega preeminența lucrului în sine, a națiunii spre exemplu, ca cultură comună în calitate de ființare cu o lume împărtășită (*dasein*)... fie participarea la o aceeași

37. Din contră: „Iahve la capătul a șase zile s-a oprit din facere, încredințând astfel omului misiunea de a continua facerea și de a o desăvârși” Josy Eisenberg Fr2 „Judaica” 2016.

viziune despre lume (*weltanschauung*) căreia îi corespund gânduri, acțiuni și reacții turnate într-o aceeași formă, cea a imaginarului colectiv și a arhetipurilor jung-iene³⁸. Atunci când apare vreun ecart important în perceperea sau interpretarea lumii, ecart constitutiv pentru interese divergente între grupurile reunite artificial în sânul aceleiași comunități, atunci sporesc riscurile de conflict.

Distrugerea ideii de națiune, apoi de patrie, ambele relativizate pentru a fi mai ușor negate prin reducerea lor la dimensiunea singură de proces istoric, mai mult sau mai puțin instabil sau aleatoriu, perpetuu în curs... permite evacuarea acestor alte noțiuni indezirabile care sunt *patriotismul* și corelatul său, naționalismul, atât de denunțat în incintele parlamentare și pe platourile de televiziune. Idei periculoase, pentru că se opun ștergerii frontierelor, se opun amestecului și fuziunii oamenilor și raselor (care nu există), și în mod consecutiv realizării *unitariene* (sau iacobine) a Republicii universale... Idei ce vor fi reactivitate, atâta vreme cât va fi nevoie, atunci când va fi vorba de a stârni națiunile, confesiunile și etniile una împotriva celeilalte... așa cum a făcut Stalin începând cu 1934, pentru a-și pregăti războiul împotriva Reichului german.³⁹

Să reținem că relativismul, acest nihilism care nu-și spune numele, această negare a realului, este însoțită de formele cu greu voalate ale unei psihopatologii mentale colective... ce se traduce prin forme uneori neliniștitoare de schizoidie în cazul celor care, refuzând realitatea, se confruntă cu contradicții indisolubile. Să ne referim din nou la cazul dl Poutou, demn reprezentant al Partidului anticapitalist ce neagă relațiile de tip cauză-efect; acesta se străduiește, cu contorsiuni

38. Carl Gustav Jung (1875/1961) „L’homme à la découverte de son âme” 1963.

39. Henri Massis (1886/1970) „Découverte de la Russie” 1944. Lucrare remarcabilă.

intelectuale demne de admirație, să nege responsabilitatea personală a criminalilor și a delicvenților, care ar fi victime ale excluziunii sociale, ale rasismului, ale exploatării claselor dominante (mai ales atunci când presupușii oprimați nu lucrează, ci trăiesc pe seama societății), persecutați pe care ar trebui să îi salvăm încetând a-i mai reprima... mai ales *dezarmându-i pe polițiști*. Raționament care se oprește brusc la marginea amețitoarei faleze a prostiei.

Până la ce punct vor avea drept de cetate hebefrenia, confuzia mentală și inversarea generală a valorilor? Ne vom trezi oare definitiv înghițiți în această putredă cloacă etnică dacă nu reușim să elaborăm contra-măsuri epistemologice și semantice pentru a opri ravagiile *falsei gândiri* și ale ideilor parazite, virale, care ne distrug, poate fără ca noi să știm, dar cu consimțământul nostru deplin și tacit?

Stânga mondialistă și produsele sale derivate

Să revenim acum la *monstrul* Trump împotriva căruia vedem cum se rafinează discursul critic⁴⁰. Acest caz este în așa măsură un arhetip al tendințelor ideologice actuale încât studierea sa acoperă doar ea cvasi-totalitatea câmpului semantic care ne interesează. Pentru a stigmatiza omul ce întrupează parcursul exemplar al visului american – trei generații de *self-made men* ce și-au început ascensiunea socială acum mai bine de un secol în valea Yukon după modelul unui Jack London

40. Imediat după victoria lui D. Trump, la 8 noiembrie, era de ajuns să privim pe coloanele principale ale ziarelor franceze și internaționale pentru a descoperi amploarea șocului cauzat de acest eveniment. Astfel, ziarul ultra-liberal libertar „Libération” publica pe prima pagină în data de 10, o imagine cu noul președinte ce făcea referire la un film cu un titlu sugestiv „American psycho” ce povestește despre deriva sângeroasă a unui finanțist de pe Wall Street [Mary Harron 2000].

– se face acum apel la psihiatrie și la produsele sale derivate freudiene...

Mister Trump ar fi *instabil, imprevizibil*, chiar un *pervers narcisist*, în cele din urmă un individ psihic inapt pentru exercitarea misiunii sale în fruntea superputerii americane, pentru că este *periculos*. Nu a dovedit, oare, acest lucru, prin lovituri atât de nechibzuite și deopotrivă unilaterale în Siria împotriva unui aeroport al Armatei arabe siriene? Periculozitate deci pe toate planurile, deopotrivă economic, politic, internațional... Toate minoritățile de pe pământ – cei excluși, LGBTQ⁴¹, femei cu alură de Menade – defilează deci, zi după zi, cu chipul acoperit cu picturi războinice... război nemilos pe care ele îl poartă împotriva presupușului impostor de la Casa Albă.

Un fenomen total inedit care ne învață mult despre situația actuală a societăților noastre și despre ceea ce numim de obicei fracturi sociale, care de acum înainte sunt *societale*, adică ireconciliabile divergențe culturale și politice... Ultim avatar al antagonismului dintre liberalii moderniști și progresiști, împotriva susținătorilor tradiției și ai caracterului invariabil sau ai intemporalității principiilor fundamentale. Să

41. LGBTQ... în Volapük: lesbiană, gay, bisexual, transgen sau *queer* [ci-udat, anormal]. *Altersexualitatea queer* regroupează astfel diversele identități de gen non-heteronormate. Conform Teresei de Lauretis [„Théorie queer et cultures populaires: de Foucault à Cronenberg” 2007], această categorie sincretică vine să completeze „*feminismul materialist*, construind o alternativă la patriarhatul heteronormativ și cisonormativ. Adică un spațiu conceptual și politic pentru genurile și sexualitățile decategorizate ce luptă împotriva opresiunii reale (considerată în contextul ei istoric și social patriarhal), femei și persoane *trans*... cis-sexismul traducându-se printr-o nerespectare sau chiar negare a identităților de gen”. Nota bene: Volapük, precursor al limbii esperanto, este o limbă artificială cu vocație internațională inventată în 1879 de către Martin Schleyer, preot catolic german. În zilele noastre, *globalish* invadează în mod insidios toate aspectele vieții noastre cotidiene, căreia i se substituie în mod eficient.

insistăm asupra naturii și semnificațiilor reale ale acestui clivaj, care nu mai ține – la fel cum în Franța campania electorală pentru președinție va demonstra din plin – de o simplă opoziție dreapta/stânga în sensul clasic, ci de o ciocnire frontală între *valorile* directe ale societății globaliste începând cu deștrădăcinarea, nediferențierea și omogenizarea umană, sexuală culturală, împotriva diversificării națiunilor, popoarelor, raselor, etniilor. Valori globalizante aproape întotdeauna, la antipodul valorilor declarate, dar depășite, ale stângii, reformistă și în mod plat social-democrată⁴².

Globalul devorează localul

Globalul devorează localul, regionalul și naționalul, și face să fie demodate *valorile* obsolete ale stângii bătrânești. În condițiile în care altădată stânga se dovedea în majoritatea ei partizană – cel puțin pe fond – a marilor valori tradiționale – *Muncă, Familie, Patrie* – declarându-se a fi cuprinsă de un internaționalism cosmopolit mai cu seamă verbal. Ne vom aduce aminte de discursurile fortoase ale secretarului general al PCF, Georges Marchais, care cerea închiderea frontierelor în fața valorilor în creștere ale imigrației sălbatice⁴³.

42. Ceea ce a rezumat publicistul Nicolas Gauthier astfel: „poporul american a votat împotriva alianței dintre coasta de Est și coasta de Vest, dintre Wall Street și Hollywood, dintre vișelul de aur și turnul Babel. Între Washington și Los Angeles, se află restul, un fel de Americă rurală și industrială a celor invizibili, care, albi sau nu, nu consideră mondializarea ca fiind prea fericită” [BdVoltaire3fév17].

43. Georges Marchais a fost secretar al Partidului comunist francez din 1972 până în 1994. După 1972, primarii comuniști de la periferiile urbane evocau „lichidarea acelor *bidonvilles*”, deoarece dacă „pentru Partidul comunist francez și aleșii lui, toți muncitorii, oricare ar fi naționalitatea lor, rasa, culoarea sau religia, sunt frați de luptă și de speranță. [Dacă] au

Într-o intervenție din ianuarie 1981, cu câteva luni înainte de alegerea la președinție a lui François Mitterrand, Marchais, care ura să fie taxat drept petanist, se arăta foarte incisiv: „În ce-i privește pe patroni și în ce privește guvernul francez, ei au recurs la imigrația masivă, așa cum erau altădată tratați negrii, pentru a face rost de mână de lucru formată din sclavi moderni, supra-exploațați și sub-remunerați... Iată de ce spunem: trebuie să oprim imigrația, în caz contrar aceasta aducând noi lucrători în situația de șomeri”. O filipică pe care nu ar nega-o azi dreapta noastră națională. Ce traseu!

Doar de puțină vreme – de vreo câțiva ani – s-au apucat media să înmoaie cu jeturi continue deviza stil Vichy ce exalta *celula familială, munca și pământul strămoșilor*, pentru că până atunci nimeni nu ar fi îndrăznit să vitupereze pe față acești stâlpi civilizaționali. Acum se întâmplă. Dl Hamon (candidatul la prezidențialele din mai 2017, etichetat ca fiind la stânga *stângii*) ne explică apropo de *Valoarea muncă* faptul că, dat fiind că ocuparea forței de muncă scade⁴⁴ din cauza revoluției numerice (și nu din cauza aflului masiv de migranți economici și a delocalizărilor industriale speculative), ar fi mai bine să se repartizeze bogăția între toți prin intermediul unui venit universal garantat... fără altă obligație pentru cel ce îl primește decât de a vota în favoarea mâinii (și partidului) celui suficient de demagogic pentru a-l hrăni.

interese comune de apărut, față de exploatare... atunci în cauză nu se află nimic altceva decât politica de imigrație a puterii” în „Français et immigrés, le combat du PCF” André Vieuguet 1975. Pentru comparație: în 2010, guvernul francez al dl Fillon autoriza intrarea a 203.000 de străini legali în țara noastră, față de 114.000 în 2000 sub primul ministru socialist de coabitare, Lionel Jospin. Cifrele au crescut astfel cu 78%. În cei cinci ani de președinție ai dlui Sarkozy, mai mult de un milion de imigrați s-au stabilit în Franța, fără a mai socoti numărul aproape echivalent de imigrați ilegali.

44. În 2012 Franța cunoaște o rată a șomajului de 10,2% (8,4% în 2007) în timp ce 700 000 locuri de muncă, cel puțin, nu sunt ocupate.

Nu doar dreptul la lene, ci, mai mult, dreptul la parazitism social, cu întoarcerea la sclavie în cazul claselor muncitoare, neo-galerieni condamnați să întrețină imensa plebe de beneficiari... Pentru că banii nu sunt creați, desigur, din nimic, spre deosebire de ceea ce practică acum Banca centrală europeană la scara a 80 de miliarde pe lună, prin intermediul miracolului mașinii de tipărit bani, dar pornind de la munca productivă a supușilor fiscali și nicăieri în altă parte⁴⁵.

În ce privește Familia, de acum știm că e mono sau homoparentală, descompusă, recompusă, uneori triolică, cele în care paternitatea biologică nu mai are legătură cu paternitatea legală (adopții pe cyber-piață). Țările au legalizat din ce în ce mai mult acest tip de configurație exuberantă, așa ca Brazilia sau, recent, Columbia⁴⁶. La urma urmei, copiii se pot cumpăra sau schimba pe web, o practică aparent curentă în Statele Unite. Progresul nu se oprește niciodată iar lucrurile, fără ca noi să știm, evoluează foarte repede⁴⁷. După sfârșitul progra-

45. Din 2005, BCE a decis să sistematizeze politica de *quantitative easing*, procedură în mod obișnuit tranzitorie ce constă în mărirea artificială a volumului de bani aflați în circulație pentru a unge mecanismele economice. Pentru 2015 și 2016, BCE va fi distribuit circa 1300 de miliarde de euro în monedă fictivă, ceea ce nu a împiedicat creșterea economică negativă. Este adevărat că doar 5% din această creație monetară miraculoasă a ajuns la malurile fermecate ale economiei reale.

46. În Columbia, căsătoria homosexuală este autorizată din 2016. Statul a recunoscut oficial la 3 iunie 2017 o *familie* formată din trei bărbați. Acest regim patrimonial numit legal „trieja” cuprinde un bărbat (poliandru) și cei doi parteneri ai săi.

47. În februarie 2015 Curtea Europeană a Drepturilor Omului condamna Italia pentru că a retras unui cuplu dreptul de a păstra un copil *comandat și cumpărat* de dinainte de a fi conceput, via Internet... Ceea ce înseamnă că statele membre ale Uniunii Europene care s-ar opune unor astfel de practici s-ar vedea *de facto* supuse unor interdicții juridice... doar dacă s-ar revolta, ceea ce e de neconceput dată fiind starea de supunere și de amoralitate a

mat al muncii ca mijloc de a contribui la efortul comun și de a-ți găsi un loc legitimator în sânul societății, descoperim familia cu geometrie variabilă care tinde să se alătore încetul cu încetul noilor moduri de consum... comandă on line, piață transfrontalieră, exotica, la cerere și conform fanteziei de moment, pentru că se poate schimba sexul sau identitatea socială după cum *ni se pare*. Copilul devine astfel un *bun consumabil* așa ca altele și aceasta cu atât mai mult cu cât *procrearea asistată și procrearea pentru altcineva* (vânzare de ovule și închiriere de mame) devin banale în tranzacțiile curente. Totul se cumpără și totul se vinde, așa cum bine spune Pierre Bergé, susținător în aprilie al lui Emmanuel Macron⁴⁸, demn pretendent la succesiunea dlui Hollande.

În fine, în ce privește Patria, cuvântul și noțiunea sunt pe cale să nu mai aibă rost. Ce este, într-adevăr, națiunea, strecurătoare (și groapă de gunoi) ivită din construcția zisă europeană și din instaurarea spațiului Schengen? Instituții ecran, care sub acoperirea de a reuni într-un mănunchi popoarele de pe bătrânul continent le-au dat, legate de mâini și de picioare, pe mâna tuturor demonilor mondialismului. Bruxelles nu a fost niciodată decât anticamera, gura de intrare, către piața unică mondializată, unealtă de deconstrucție a națiunilor. Valul

claselor conducătoare.

48. După Bernard Kouchner și Alain Minc, candidatul Emmanuel Macron a primit sprijinul lui Pierre Bergé, coproprietar al Le Monde, președinte al Association Sidaction și fondator al revistei Têtu, care a indicat via Twitter că „își aduce sprijinul fără cea mai mică rețineră față de Emmanuel Macron pentru ca acesta să fie președintele ce ne va conduce către o social-democrație” [**lepoint.fr** 31 janv 17]. La 16 decembrie 2012 *Le Figaro* publica acest punct de vedere al miliardarului homosexual despre gestanția de către altcineva: „Noi nu putem face diferențe în drepturi, că e vorba de PMA, GPA sau adopție. Eu sunt pentru toate libertățile Închirierea pântecului pentru a face un copil sau închirierea brațelor pentru a munci în uzină, unde e diferența? Înseamnă a face o distincție șocantă”.

migrator era încă, prin 2013 sau 2014, justificat oficial și susținut prin recurgerea la reflexele altruiste moștenite de la cele cincisprezece secole de creștinism. Era vorba de a găzdui oameni ce fugeau de războaiele din Levant... conflicte pe care chiar noi le aprinsesem. În rest, argumentul a eșuat, iar crudul adevăr s-a impus.

De asemenea, camuflajul *caritabil*, plin de compasiune al politiciilor de înlocuire de populație a fost și el aruncat la gunoi. Într-atâta de bine încât scopurile reale ale invaziei migratoare sunt în cele din urmă în mod cinic asumate de promotorii lor... scufundarea continentului european de către populațiile viguroase și tinere din Lumea a Treia făcând parte din planul de melanj etnic și de metisaj pe termen lung.⁴⁹ Plan, desigur, ideologic în întregime a lui, camuflat în argumentații umanitare și cu o halucinantă retorică referitoare la deficitele demografice ce nu au decât o materialitate anamorfică⁵⁰.

49. Din anii optzeci Divizia pentru populație a Națiunilor Unite și-a sporit rapoartele publicate despre necesarele migrații de înlocuire. Cf. „Migration de remplacement: est-ce une solution pour les populations en déclin et vieillissantes?”. Conform NU „Conceptul de migrație de înlocuire corespunde migrației internaționale de care o țară are nevoie pentru a evita declinul și îmbătrânirea populației ce rezultă din ratele scăzute ale natalității și mortalității” – <http://www.un.org/esa/population/unpop.htm> – Raportul, azi greu de accesat, prevede o masă de 159 de milioane de imigrați în Europa până în 2025 pentru a umple deficitul demografic, Franța singură având nevoie să primească 760.000 noi locuitori pe an. De care să se bucure șantierul public. Să reținem că în ciuda unei îmbătrâniri accelerate, Japonia refuză orice migrație, acceptând cu seninătate reducerea considerabilă a populației sale.

50. În vreme ce în Statele Unite curtea de apel din California anula (3 ianuarie 2017) decretul prezidențial menit să blocheze timp de un trimestru intrarea pe teritoriul american a unor resortisanți din 7 țări afectate de război, este interesant să aflăm că în 2011 președintele Obama a interzis chiar el șederea tuturor irakienilor fără ca această decizie să trezească cea mai mică

Dincolo de dreapta și de stânga, naționaliștii contra cosmopolitilor

Sub ochii noștri *globalul dislocă localul*, de unde dezastrul clasei noastre politice încasatoare de prebende⁵¹ care nu mai înțelege pe unde trec liniile de forță ale opiniei. Câmpul magnetic vector al alegerilor politice s-a modificat: clivajele orizontale, stânga împotriva dreptei, socialism împotriva capitalismului, reflectând un antagonism de clasă pur artificial (care n-a prins niciodată cu adevărat în Statele Unite), sau verticale, proletari împotriva *burghezilor* (după terminologia desuetă a marxism-leninismului) sunt pe cale de dispariție în contextul unei modernități mutante ce bulversează categoriile stabilite.

Această cartografie nu mai ține. Mai întâi pentru că lumea celor ce muncesc s-a transformat profund, serviciile luând-o înaintea producției, iar automatele înlocuind treptat oamenii, care devin auxiliare ale lor în multe domenii. Pe vremuri, înfruntarea politică se juca pe un eșichier în primul rând național (cu excepția, desigur, a perioadelor de criză internațională), astăzi ea a devenit în esență verticală,

indignare. Din această chestiune precisă, fier de lance al mondialismului, media au făcut ceea ce știu ele cel mai bine să facă, adică să mintă. Prezentată ca măsură islamofobă, un „*muslim ban*”, aceasta nu se referă decât la 8 % din musulmani dintr-un miliard și jumătate. Decret care era în cărțile administrației Obama, care, în februarie 2016, considera țările vizate ca fiind „zone de îngrijorare”. În fine, conform Rasmussen Report, 57 % din americani aprobă această decizie, față de 33% care se opun și 10 % care nu au nicio părere.

51. Prebendele în chestiune venind din faimoasa rezervă parlamentară și din nepotismul antreprenorial al unui Fillon, pentru cheltuiala cu reprezentările și mesele pe care le-au afișat dnii Macron la Bercy, Aquilino Morelle la Élysée împreună cu lustruitorul său de pantofi, sau Hollande și al său *merlan* (frizer) plătit cu zece mii de euro pe lună.

dar la o altă scară: Nord contra Sud, acesta din urmă încarnând neo-proletariatul mondial oprimat de popoarele bogate și îndestulate (copleșite de boli degenerative) din societățile post-industriale. Iată de ce în Nord, poporul, de stânga sau de dreapta, aceste tendințe oricum amestecându-se, se mobilizează împotriva hiperclasei ai cărei reprezentanți cei mai răi sunt nașii dlui Macron... Attali, Minc și Bergé etc. Or, trebuie să ne dăm seama ce este cu adevărat tânărul lup prea consensual, pentru că în asta stă toată forța obscură a omului de la bancă și a media: el se prezintă exact ca nemaifiind *nici de stânga, nici de dreapta*, și face prin asta să se spargă o bulă ideologică devenită astfel deopotrivă sterilă și desuetă.

Iată ce îl face de temut pe acesta din urmă. Iată ce, de asemenea, face obsoletă clasa politică purtătoare a unei retorici dreapta/stânga care și-a trăit veacul, care nu mai are sens operațional. Care nu mai este decât reflectarea unei ideologii a războiului social în acțiune din 1789. Cel care nu adera cu totul la toanele revoluționare era denunțat ca dușman al genului uman și *illico* trimis *ad patres*. Dreapta nu există în sine, ea este o invenție⁵² prin decret, născută fiind în incinta tribunalelor revoluționare, și menită să îi elimine pe cei care n-aveau șansa de a plăcea Turbaților noștri, și altor Nivelatori.

În primul rând pentru că sistemul partitocratic a ajuns la capătul său ultim: o jumătate de secol de consangvinitate politică a condus pe nesimțite la o selecție formidabil de eficientă a celor mai mediocri, cei ce întruchipează toate anti-virtuțile guvernamentale, așa ca acești Sarkozy și Hollande. Fapt este că dincolo de supunerea față de injoncțiunile grupurilor de presiune (care sunt folositoare ca otrăvă-pilot pentru interesele transnaționale), personalul politic a fost de ceva vreme cangrenat de o impresionantă corupție morală (legată mai

52. Jean Madiran „La droite et la gauche” 1977.

ales de contaminarea prin ideo-virusurile gândirii unice freudo-marxiste, prin incultură și pierderea oricărei spiritualități). Și măcinat și de conflictele de interese și de alte compromisuri cu cei ce dau ordine la nivel transnațional, cei care dispun de rezerve nesfârșite de monedă fictivă fără altă valoare decât hârtia și cerneala din care e făcută. Este inutil să evocăm nume, le cunoaștem pe toate, ele astupă zi de zi lucarnele mediatică cu suficiența lor, cu neputințele și zădărnicia lor. Cei mai *stricați* rămân totuși undeva în spate, retrași pentru a trage sforile mai bine, traversează toate turbulențele vieții politice și ies la liman orice ar fi, de la o legislatură la alta.

Astăzi politicianii noștri nu mai sunt credibili pentru că apar așa cum sunt, deșarte marionete fără vreun veritabil talent, altul decât arta compromisului și a josnicelor combinații. Oligarhia mondială, cei ce decid cu adevărat, ar trebui, prin urmare, și în orice caz, să facă economie: adică să concedieze acest personal devenit superfluu și la fel de de-productiv. Revoluția suprimase corpurile intermediare, corporațiile, parlamentele regionale. În zilele noastre, revoluția mondialistă se pune pe suprimat tot ce împiedică atomizarea completă a corpului social... deoarece e vorba de a-și întemeia puterea pe individul așa-zis liber, singur în fața Molochului super-statal de la Bruxelles și de dincolo, de la New York, sediu al Națiunilor Unite. Și aceasta în ciuda unei multiplicări a comisiilor care îngroașă tot mai mult acest *mille-feuilles* administrativ. Stive ce maschează concentrarea puterilor în câteva mâini, dar pe care o scoate la lumină regia macroniană ale cărei atribuții regaliene sunt invers proporționale cu baza electorală și cu reprezentativitatea sa.

Dacă familia iese dizolvată din acidul liberal-libertar, dacă națiunile se dezagregă prin abolirea frontierelor și cosmopolitismul impus prin lege, *a fortiori* vor urma sindicatele (ficțiuni ce nu trăiesc decât din ajutoare de stat), apoi partidele politice a căror futilitate sare în ochi. Procesul este în curs de la valul uriaș al Republicii în marș din

iunie 2017. Presa nu a contrazis regula. Și ea este la fel de descalificată ca și clasa politică și supraviețuiește în Franța perfuzată cu bani publici. Să ne referim la cazul președintelui Trump, care în campania sa electorală a vituperat neîncetat media, iar în prezent, în afară de ordonanțe, se adresează direct popoarelor din America și din lume prin rețelele sociale. Cât despre dl Macron – pură încarnare a *sistemului* –, el a scurtcircuitat formațiunile politice, aruncând dintr-o singură lovitură o lumină clară asupra obsolenței lor. Să înțelegem că în faza actuală de mutație socială, autodistrugerea clasei politice tradiționale pare pornită... Deoarece revoluția telematică permite a se face economie de oameni politici, și deoarece partidele clasice nu mai constituie interfața până acum necesară dintre mulțimi și *reprezentanții* lor, paravane folosite de adevărații decidenți.

Un produs foarte sintetic

Naivul Macron se vrea deci a fi refondator al unei societăți aflate dincolo de stânga și de dreapta, adresându-se bazei fără alt intermediar decât rețelele numerice. Înmarmat de înaltele finanțe, precum șeful BCE, Mario Draghi, unul cu vechime în caracatița Goldman Sachs, sau de către Christian Dargnat, ex director general al BNP, finanțator al mișcării „En Marche”... sau Bernard Mourad pe care i l-a delegat pentru această ocazie *tikkun*-ul Patrick Drahi. Pe scurt, media, porta-voce a *bănetului* și a cutiilor de rezonanță ale proprietarilor lor, au ajuns să îi paveze drumul către palatul de pe Élysée ciomăgind zilnic o opinie încă nelămurită și în mod disperat receptivă. Diferența de tratament între diverșii candidați este deosebit de semnificativă. S-a dovedit grea bătălia pentru a contra tirul pornit de *Vingt heure* și spălarea permanentă a creierului.

În fond, Macron nu este nici de stânga, nici de dreapta, pentru că,

efectiv, sistemul nu este sau nu mai este nici de stânga, nici de dreapta, dacă o fi fost vreodată așa: cultul lui Mamuna (banii divinizați și Drepturile imprescriptibile ale individului solipsistic) erijat în idol este universal. El se adresează tuturor fără deosebire de rasă, de vârstă, de sex, de condiție, dar ignoră până la a nega individualitatea în identitățile sale specifice (etnică, teritorială, națională, culturală, religioasă)... Totuși să nu ne amăgim: de la Mélenchon la Macron trecând prin Hamon, în aprilie 2017, mondialismul va fi avut la stânga trei purtători de drapel declarați, fără vreun scrupul sau vreo remușcare. Aceasta este noua stângă, cea care promite pentru totdeauna *salariul fără muncă și drogurile pentru toți*.

Drept și drepturi

Fiecare cu „dreptul” său, nu se mai vorbește decât despre *drepturi*. Acolo drept, dincolo iar drept. Unii se mai străduiesc încă să sublinieze că nu pot exista *drepturi* fără *îndatoriri*. Cauză pierdută. Acest discurs nu mai are trecere, uitat așa cum e, înghițit în întinderile aride ale deșertului progresist. Deșert spiritual care înaintează fără greș! *Deșertul se mărește: blestemat cel ce închide în el deșerturi*.⁵³

Ceea ce caracterizează „drepturile” în versiunea lor actuală este faptul că au devenit sinonime cu „libertățile”, aceste libertăți concrete care țineau altădată de starea de fapt, de cutumă sau de privilegiu. Altfel spus, în același timp de conștiința morală a fiecăruia cu autolimitare în exercițiul acestor drepturi, și de ordinea socială în general. Un fel de a fi în lume care mergea de la sine fără ca *a priori* vreo lege

53. Friedrich Nietzsche (1844/1900) „Parmi les filles du désert” in „Dithyrambe de Dionysos” 1888.

să intervină pentru a sancționa ceea ce era admis în ceea ce privește morala naturală. Morală care nu era încheșată sau poluată de relativism și inversiuni: binele și frumosul existau în sine, în mod obiectiv, în același fel în care existau, deopotrivă, adevărul și falsul, dar și *acel sus* și *acel jos*. Era de la sine înțeles că doar brutele își băteau caii, și a trebuit să vină secolul XIX și legea Grammont⁵⁴ din 2 iulie 1850 pentru a-i pedepsi pe „cei ce vor fi aplicat în mod public și violent rele tratamente asupra animalelor”.

Or, trecerea legii morale în ordinea juridică, nevoia de a legifera în legătură cu orice, indică aproape întotdeauna o degenerescență a moravurilor... și în același timp topirea *libertăților*, la fel cum zăpada se topește la soare. *Libertatea* fiind aici sinonimă cu *responsabilitatea*. Va trebui de altfel să aibă loc dure conflicte între puteri rivale – vasali împotriva suzeranilor – pentru ca să apară Cartele drepturilor fundamentale precum *Magna Carta*⁵⁵ sau *Bill of Rights*⁵⁶. Doar că libertățile merg de obicei de la sine, ele țin de fiecare din noi, cu toții trebuind să

54. Jacques Delmas de Grammont [1819/1880] fondator în 1850 al Ligii Franceze de Protecție a Cailor. Legea Gramont este completată prin legea nr. 51–461 din 24 aprilie 1951. Lege și ea abrogată prin decretul nr. 59–1051 din 7 septembrie 1959, care sancționează cruzimea față de animalele domestice, inclusiv în cadru privat.

55. „Marea Cartă a Libertăților din Anglia” din 15 iunie 1215 garantează dreptul la libertate individuală precum și drepturile feudale, libertățile (privilegiile) orașelor, toate acestea împotriva arbitrarului regal, și instituire controlul asupra impozitului, exercitat de Marele Consiliu al Regatului.

56. „Declarația Drepturilor” [*Bill of Rights*] impusă la 22 ianuarie 1689 suzeranilor englezi, instituire monarhia parlamentară ca o consecință a „Glorioasei...” sau „A doua Revoluție”. Adoptată la 21 august 1789, „Declarația drepturilor” [*United States Bill of Rights*] regroupează primele zece amendamente ale Constituției americane. Aceste amendamente limitează puterile guvernului federal, garantează libertățile presei, de exprimare, de religie, de întrunire, dreptul de a purta arme și dreptul la proprietate.

știm – în mod înăscut și prin educația morală propovăduită altădată de biserici – unde se sfârșește exact frontiera dintre Bine și Rău, limite care nu aveau vreo nevoie să fie gravate în piatră. Toți mincinoșii din lume știu că falsifică faptele, chiar și cei mai mari dintre ei. Nu ar putea exista vreo înșelătorie fără cunoașterea obiectivă a ceea ce se ascunde prin intermediul ei.

Dar de îndată ce legea morală interioară admisă se estompează, de îndată ce se multiplică comportamentele situate în afara normelor morale, în mod corelativ legea se amestecă din ce în ce mai des pentru a spune ce este interzis... ce este licit și ce nu e, ce este binele și ce este răul, reduse la a nu mai fi altceva decât ceea ce e permis și ceea ce este interzis. Pe scurt, pentru a regla viața tuturor după un catalog din ce în ce mai extins de prescripții – cu mult mai numeroase decât cele 613 injoncțiuni talmudice – în vreme ce în principiu legea nu ar trebui să își propună alt scop decât cel de a combate injustiția celor cu adevărat răi, și, *a contrario*, de a veni în ajutorul celor slabi... între care se află, dezarmați în fața hățișului legislativ, victimele, vizibile și invizibile, ale proliferării *carcinogene* a legilor.

Drepturi în neștire

În prezent funcția principală a legii este de a da și de a garanta, în neștire, *drepturi* exorbitante... și mai ales minorităților care merită în mod obligatoriu toată atenția și compasiunea noastră binevoitoare. Indiferent de împrejurări. Este expresia cea mai desăvârșită a progresului. A extirpa coloana vertebrală a fiecăruia, a nu mai pedepsi excesele, ci a pune corset persoanelor spunându-le unde este autorizat să se ducă, ce trebuie să mănânce și să bea, ce să spună și ce să facă, aducând sistematic în față pretexte securitare sau... umanitare. Reguli universale nediscriminante, dar din ce în ce mai restrictive, ca să nu

spunem coercitive: dincolo de liniile galbene și roșii, nici vorbă de salvare. Ceea ce înseamnă că dacă altădată legea restrângea, oprea, interzicea ca un reflex al ordinii naturale, acum e vorba de a distorsiona dreptul. Adică, de cele mai multe ori a-l dezbrăca pe unul pentru a-l îmbrăca pe altul... numai să intre acesta din urmă în criteriile strâmbe ale in justiției și nefericirii sociale. Or, fiecare poate constata că sărăcia ca *profesie* cunoaște în zilele noastre progrese stupefiant⁵⁷...

Ca să rezumăm! Dreptul reflecta înainte – mai mult sau mai puțin bine – experiența acumulată de-a lungul vremii. Etosul personal și colectiv era decantat prin filtrul secolelor, pentru a asigura pe cât posibil inserția și dezvoltarea indivizilor în mediul lor social, în clasa de vârstă și în meseria lor. Această maturare continuă a moravurilor se realiza în matricea unei morale tradiționale rezultate din creștinism, moștenitor și continuator al marilor filosofii păgâne care l-au precedat. Să ne gândim mai cu seamă la stoicism. Or, *această ordine morală*, astăzi atât de denunțată, a servit drept fundație, în ciuda tribulațiilor istoriei, pentru o civilizație pe care noi o simțim azi, cu toții, ca fiind în mare pericol.

Ieri legea favoriza și proteja familia în calitatea ei de cadru biologic, legal și moral. Nu mai e cazul, astăzi, când doar ne jucăm cu cuvintele. Unii vor obiecta că există o mie și una de forme ale familiei, de la cea mai restrânsă până la cea mai largă. Inutil să mai discutăm

57. Referire la un anume parazitism social multiform care îmbrățișează diferitele contururi ale „socialului”. Spre exemplu într-un cuplu, femeia se va declara *părinte izolat* (deși trăiește sub același acoperiș cu concubinul) pentru a încasa întregul pachet de ajutoare și prestații alocate mamelor celibatate. Dispoziții ce stimulează răspândirea poligamiei. În 2016, Casa națională a alocațiilor de familie (CAF) a constatat o sporire cu 700 000 noi beneficiari; 12,5 milioane de resortisanți francezi beneficiază de ajutoare de la CAF.

la nesfârșit despre excepții, structuri exotice pe care le ocrotesc atât devianții intelectuali cât și cei care vor să pledeze într-una pentru obscure secte sau capele.

Or, ce vedem acum? Că *drepturile* din modernitatea adulată nu mai protejează și păstrează, ci tind să dizolve *legătura socială*. Un război rece, nemilos, a fost îndreptat vreme de două secole împotriva religiei, *religare* – ceea ce *leagă* și unește. Cum această legătură este în mare parte distrusă, rămâne un ultim ciment, familia. Or, dreptul de astăzi nu mai lucrează întru consolidarea sa, ci, din contră, se străduiește să o deconstruiască favorizând sau făcând să fie licit tot ce interzicea, respingea sau marginaliza exact morala tradițională garantă a perenității acestui nucleu vital!

Progresele din medicină sau din ingineria genetică aplicată în agricultură deschid pentru om calea unor formidabile posibilități emancipându-l de constrângerile care îi sufocau pe strămoșii noștri... Peste tot spectrul foamei dă înapoi pe măsură ce avansează tratarea bolilor. Dar foamea avea ca merit să le readucă aminte strămoșilor noștri că ordinea lucrurilor este implacabil de dură. Ce poate fi mai de neîncălcăt decât legile naturii? A respira, a mânca, a bea, a se adăposti, a dormi...

Aceste legi îi întorceau în mod inexorabil pe strămoșii noștri la realitățile prime. Precum familia. Or, grație științelor aplicate, grație tehnicii și statului providență, am ajuns la o situație profund morbidă, cea a unei iluzorii și falacioase supraabundențe, în vreme ce epuizăm toate resursele naturale, minerale și biologice, strânse încă din zorii vieții. Iluzie cu adâncime nelimitată care a șters cea mai mare parte din adevărurile elementare și care îl fac pe om să creadă că ar fi venit vremea unei infinite libertăți a plăcerilor, *fără obstacole, fără timp morți, fără obligații sau sancțiuni*.

Să ne lepădăm de prejudecăți

Ar mai fi de știut dacă putem cu adevărat să ne eliberăm, și cu ce preț, de invariantele care au prezidat construcția societății umane de-a lungul atâtor milenii? În vreme ce procesul se îndrepta direct către o integrare negentropică mai puternică a structurii familiale – coeziune și stabilizare – vedem de un secol forțe de dezagregare ce lucrează puternic... Și asta a început cu divorțul, înlesnit tot mai mult și banalizat de-a lungul anilor; apoi, cu uniunea liberă, controlul chimic al procreării, munca femeii ca pretins factor de emancipare, vagabondajul și beția sexuală, liberalizarea avortului, egalizarea obligatorie a sexelor până la ștergerea și negarea diferențelor totuși strigătoare la cer dintre *genuri*... cele două sexe care încă din noaptea originilor, de la primele palpații de viață pe pământ, au fost indisociabil complementare (chiar și la organismele hermafrodite – precum gastropodele – la care reproducerea prin fecundare este asociată cu o fecundare încrucișată!).

În prezent, sunt legalizate și impuse ca norme societale inversiunea sexuală, *căsătoria pentru toți*, sexualitatea în grup și virilizarea comportamentelor feminine. Mai rămân încă, în ciuda a orice, de cucerit în acest domeniu câteva drepturi pentru a se ajunge la o totală descătușare vizavi de legile biologice (și pentru a ajunge la *postuman*, la extincția speciei sau la Nirvana?), dar poate că nu e decât o chestiune de timp... pe termen scurt: comerțul cu pânțece și cu ovule, adică procrearea asistată și gestația pentru altul, la care s-ar adăuga natural pedofilia și toate *sexualitățile extreme* dintre care multe au căpătat deja, discret, drept de cetate (precum bestialitatea, urolagnia sau coprofilia⁵⁸), și eutanasia protejată, încurajată de o legislație *ad hoc* ale cărei

58. Zoofilia fiind licită și admisă fără restricție în Germania până în februarie 2016 înainte de a fi interzisă [Lefigaro 18 fév 16]. Edificatoare este și situația șefului de protocol al dl Valls, ministru de interne: „un jandarm

abuzuri vor fi acoperite juridic.

Tot atâtea drepturi cucerire cu forța împotriva înapoierii mintale a poporului și a religiei, reacționară prin natură și prin principii... sau mai rău, obținute grație unei patetice pasivități colective. Cuceriri care sunt prezentate la urma urmei ca tot atâtea strălucitoare *progrese* pentru a se ajunge la din ce în ce mai multă *libertate*. Bineînțeles, acest *progres* este imaginar. Deoarece ideologii permisivității, care îl promovează, știu extraordinar de bine să îi ascundă efectele dezastruoase. Consecințe care nu sunt toate amânate sau reportate *sine die*, ci care se fac simțite imediat și dur, începând cu singurătatea, boala, disperarea și moartea. Să ne gândim la nefericiții bolnavi de SIDA și la toate bolile sexuale transmisibile, mai mult sau mai puțin incurabile.

Toată lumea cunoaște relația puternică ce există între divorț și delicvența juvenilă. Fenomen atât de evident încât această jenantă chestiune este rezolvată nu prin negare, așa cum se face de obicei, ci prin uitarea ei, pur și simplu! Să mai adăugăm că dacă unii par să se regăsească în acest mare bâlci al sexului și al consumului *ad libitum*, nu este, totuși, cazul tuturor: niciodată nu a fost atât de mare singurătatea decât în societățile noastre hipermasive și în orașele noastre hiper-densificate. Proliferarea siturilor matrimoniale și apelul la scară mare la rețelele de socializare stau mărturie în acest sens. În mulțimea imensă de anonimi care se lasă vrăjiți de miraje, câte victime, câți ratați existențiali, cupluri instabile, femei lovite. Pentru că nimeni nu vrea să vadă raportul ce există între emanciparea femeilor, emanciparea moravurilor, importul de obiceiuri și cutume străine culturilor

exemplar” dar care practica coproflia în grup în speluncile din Berlin, ale cărui zburdălnicii în afara oricărei norme erau filmate în scopuri comerciale. Prins în flagrant delict pe net, acesta a invocat pentru a se apăra „dreptul inalienabil la libertate sexuală”. În privința sa era vorba de *sexualitate extremă* [lefigaro.fr 10 oct 10].

noastre, supramultiplicarea cuplurilor mixte... și democratizarea, chiar banalizarea, violențelor conjugale. Această relație există totuși!

Imaginarul devastator al contra-culturii virtuale

Să riscăm și să sperăm că toate acestea vor fi trecătoare, că societățile sunt constrânse și forțate să revină la *fundamente*... așa cum se zice în zilele noastre. Constrânse să dea înapoi de către ciocnirile inevitabile care se vor produce cu siguranță... deoarece sunt consecutive unor reforme societale ce încalcă și neagă în mod violent ordinea naturală. Pentru că în mod evident nu trebuie să contăm pe rațiune. Rațiune a cărei întrebuițare se limitează să cauționeze sau să legitimizeze și chiar să „raționalizeze” opțiuni culturale și etice aberante din punct de vedere ontologic... Opțiuni la care din păcate mulți devin complici, din prostie, din lașitate, din conformism sau interes! Cine nu vede că acele *superwomen made in Hollywood* nu există decât pe ecranele sălilor întunecate? Desigur, există femei excepționale, cu o rezistență fizică și cu mare valoare intelectuală... dar într-un număr atât de mic, la fel ca bărbații cu aceleași calități, sau chiar mai puține... În acest sens, egalitatea tuturor în general este în mod intrinsec falsă. E o idee mortală care își află ineptul sfârșit în egalitatea de sexe ca negare a ierarhiilor naturale ce există și se formează în interiorul fiecărui grup uman. Ideologie ce conduce la selecții legate nu de calitatea intrinsecă a fiecărui individ, indiferent de sex, ci de promovarea inapților (mai cu seamă în politică), și asta în numele sacrosanctei parități. Să ne înțelegem, ierarhie nu înseamnă inferioritate, ineluctabilă dominație a unora asupra celorlalți, ci justa și perfecta complementaritate între poziții, funcții, statusuri și roluri.

Îl auzeam într-o zi pe un imbecil savant care descoperise ideea conform căreia un sclav trebuie să îi fie loial și credincios stăpânului,

„astăzi atât de șocantă”! Creierile din zilele noastre trebuie să fie foarte deficiente, de vreme ce nu pot fi cu totul pătrunse de ideea contrară: cum orice ordine socială antică se baza pe sclavie, nu putea exista altă organizare socială în afară de încrederea stăpânilor în servitorii lor, al căror loc era uneori atât de eminent în sânul familiei încât mergea până la a asigura serviciul religios pentru sufletele morților⁵⁹ sau cultul strămoșilor. Ca să nu mai vorbim de cei eliberați, al căror rol social a fost central în toată perioada Antichității greco-romane. Rău intenționatul film⁶⁰ „Agora”, care relatează exact despre distrugerea bibliotecii din Alexandria de către fanatici creștini cu alură de takfriști wahhabiți, îl exaltă în acest sens pe sclavul ce își trădează stăpânul... și aici se află întreaga viziune anacronică și perversă a fabricanților de imaginar inversat și de memorie falsificată care pilotează planeta Hollywood, demn pandant al Manhattan-ului și al cămătarilor săi falsificatori de bani.

59. Fustel de Coulanges (1830/1889) „La cité antique” 1864.

60. „Agora est un péplum philosophique hispano-maltais d’Alejandro Amenabar diffusé en 2009” în care filosoafa păgână Hypatia este interpretată de Rachel Weisz [wiki]. Aceasta, ca dovadă a emancipării sale, își aruncă tamponul igienic în fața unuia din discipoli! O libertate de spirit în corelație cu capacitatea sa de a concepe sistemul heliocentric copernician cu douăsprezece secole înainte. Rachel Weisz s-a făcut cunoscută pentru rolurile sale din *Mumia*, *Eragon*, *Stalingrad*. În ultimul din aceste filme ea joacă rolul unei evreice bolșevice inocentă și persecutată. În *Agora*, film exemplar prin fobia față de creștini și prin faptul că are prea mică legătură cu adevărul istoric, joacă alături de Oscar Isaac, Ashraf Barhom și Oshri Cohen. Ziarista engleză Emma Forest a intervievat-o pe actriță pentru revista new-yorkeză „Index Magazine” [2001]; conform actriței, „marile vârfuri de la Hollywood gândesc că meseria de actriță este rezervată doar pentru „shiksas” [scursuri]... ei nu vor ca propriile lor soții să participe... [deoarece] meseria de actriță înseamnă prostituție”.

Ce drepturi și până unde?

Drepturi deci, tot mai multe drepturi, toate bune și frumoase, dar ce drepturi și până unde? Drepturile în sine sunt văzute ca un progres automat? Mai multe drepturi, mai multă libertate, *o viață mai frumoasă*? Atunci, despre ce drepturi e vorba? Dreptul de a fura, de a ucide după pofta inimii, atunci când îți vine să o faci, atunci când îți înflorește în cap o anume fantezie? Ce limite să fie pentru acest dezmaț al drepturilor? Pentru care motiv nu s-au revendicat, fără excepție, drepturi, precum cele ale lui Donatien de Sade⁶¹? Actor al Revoluției, Sade o luase înaintea epocii sale atunci când ne furniza o viziune premonitoare despre *cea mai bună dintre lumi*, după Yves St Laurent⁶² și a sa „Vilaine Lulu”, practicantă lipsită de complexe a sacrificiilor umane. Toate drepturile cu excepția, desigur, a crimei ce se pedepsește automat, crima ce constă în a contrazice virtuțile *suis generis* ale progresului și incandescențele lumini ale modernității, cele care cer subversiunea contra tuturor valorilor de altădată și eliberarea totală a pasiunilor, chiar și a celor mai sordide.

61. „Francezi, încă puțin și veți deveni republicani”, apel făcut public cu ocazia lansării celui de-al cincilea dialog „Filozofia în budoar”, DAF Sade 1795. Filozofia întregului ego care se regăsește în anul 1967, bineînțeles într-o formă ușor îndulcită și apetisantă într-un mod liberal – libertar în „A trăi fără opreliști și a te bucura fără sfârșit” scrisă de adeptul curentului Situaționist Guy Debord.

62. Sadism și morală anomică sunt în meniul „La vilaine Lulu”, această capodoperă de *umor negru* a unui icon al eliberării sexuale, adică creatorul de modă sărit de pe fix Yves St Laurent, amant al lui Pierre Bergé, naș al lui Emmanuel Macron, și promotor al acestei benzi desenate, apolog metaforic al practicilor sataniste. „La vilaine Lulu” este în acest sens „o fetiță răutăcioasă” cu o privire „amuzantă și curioasă asupra lumii”. Această bandă desenate este într-un „stil naiv [aproape] copilăresc”, „ansamblul este înțepător și comic”! Album iustrat vândut la rubrica Jeunesse (Tineret) pe siteuri precum **Amazon** sau **Fnac.com**.

Până la urmă poate că nu suntem atât de departe de acest radios orizont, dacă n-ar fi masca cuvintelor și ipocrizia din jur: avort fără restricții, eutanasiu fără ezitări, nu țin oare toate acestea de *dreptul inalienabil* pe care îl exalta *Divinul marchiz*, dreptul de a ucide din obișnuință, de plăcere sau din confort? La fel ca libertatea comerțului cu stupefiante, abuzul de substanțe toxice, *adictive* și în cele din urmă letale, abolirea pedepsei cu moartea (această încurajare prea puțin voalată de a ucide și de a exagera fără vreun risc prea mare), sunt tot atâtea *drepturi* la moarte ce nu își spun adevăratul nume!

Orașul produce reacționari

Reacționarii, spre exemplu cei din „Manif pour tous” pentru salvarea familiei, sunt oameni – așa s-a spus pe canalul public Arte – care vor „să interzică drepturi”... „De obicei oamenii manifestă pentru a obține drepturi, aici ei manifestă pentru a interzice altora niște drepturi”, ceea ce înseamnă a refuza libertatea, un mai mare bine social, înseamnă a-l călca în picioare pe cel „sărac”. Iar *a interzice libertatea celorlalți* înseamnă în mod sigur a-i oprima. Fiecare trebuie să fie liber să dea pe dinafară, fără constrângeri, fără a fi restrâns... Ce altceva mai josnic, mai puțin nobil decât să blocăm mersul irezistibil al omenirii către libertate și egalitate totală. Nu i-ar fi trecut prin minte prostimii din Serviciul audiovizual public că drepturile unora sunt de cele mai multe ori non drepturi pentru ceilalți. Dreptul la confortul sexual al avortului nu se face oare în detrimentul dreptului la viață al fetei născute prin predestinare progresistă să-și termine scurta carieră pe o suprafață de serviciu, într-un sac de gunoi?

Nu vom reveni asupra paralelismului homotetic drept/îndatorire. Să le rămână, celor ce sunt de acord cu minoritatea, un drept absolut, cel de „a închide gura și de a scuipa în rezervor” (fiscal) deoarece toți cei

ce aspiră la iresponsabilitate, și în mare parte din cazuri, la parazitism social – false mame celibatate *părinte-izolat* și adevărate concubine de parteneri poligami sau handicapați de părul de pe mână și apostoli ai etilismului de cursă lungă – au un drept absolut în toate privințele și mai ales *dreptul* la solidaritatea noastră ce nu se defectează niciodată, adică au dreptul de a prospera și de a se dezvolta grație muncii altora. Dar atenție, și gura mică! Trebuie să taci, deoarece e interzis să spui că soarele este la al său zenit la prânz și nu la miezul nopții, căci altfel riști oprobiul cel mai sever, și chiar cele mai dure sancțiuni.

Individualismul mortificator

„Individualismul este de origine democratică, și amenință să se dezvolte pe măsură ce se egalizează condițiile... Fiecare clasă apropiindu-se de celelalte și amestecându-se, membrii săi devin indiferenți și parcă străini unii față de ceilalți. Aristocrația făcuse din toți cetățenii un lung lanț care urca de la țăran la rege; democrația rupe lanțul și pune sub semnul întrebării fiecare verigă în parte.

Pe măsură ce condițiile se egalizează, se întâlnește un număr tot mai mare de indivizi care, nemaifiind suficient de bogați și nici suficient de puternici pentru a exercita o mare influență asupra sorții semenilor lor, au dobândit totuși sau au păstrat destule lumini și destule bunuri care să le fie lor de ajuns. Aceștia nu datorează nimic nimănui, ei nu așteaptă, ca să zicem așa, nimic de la nimeni; se obișnuiesc să se considere mereu separat, nu își imaginează de bună voie că destinul lor întreg se află în mâinile lor. Astfel, nu doar că democrația îl face pe fiecare om să-și uite strămoșii, dar îi și ascunde descendenții și îl separă de contemporani; ea îl întoarce mereu asupra lui însuși și amenință să îl închidă în final cu totul în singurătatea propriei sale inimi.”

Alexis de Tocqueville (1805/1859) „Despre democrație în America” 1835

Să nu credeți că individualismul ar fi antonimul gregarismului. Din contră, suntem în prezența a doi termeni complementari ce formează o unitate. Mulțimile anonime sunt într-adevăr aglomerate de monade⁶³ închise asupra lor însele, fără poartă sau fereastră către realitate, care se agită într-o ceață virtuală ce le învelește. Monade care se agregă în vreo duminică de iarnă, așa cum a fost cazul unui anume 11 ianuarie 2015, atunci când o puternică descărcare voltaică le-a aglutinat după ce a trecut prin ele și după ce a făcut să se agite convulsiv membrele inferioare ale acestui mare amfibian colectiv acefal.

Omul civilizat „animal social”

Suntem în epoca individualismului. În general, cu cât suntem mai *individualiști* cu atât suntem mai puțin *individualizați*. Omul, *Aristotel dixit*, este un „animal politic”, altfel spus „social”. Să adăugăm și gregar – a se vedea oile lui Panurge – și mimetic. Cu excepția unor circumstanțe particulare, omul se teme de singurătate la fel cum se teme câinele că rămâne fără stăpân. Omul modern, cel din πόλις-ul [Cetatea] grec, reușise să se elibereze de promiscuitatea primitivă, cea a societăților arhaice – non-egalitare așa cum ar vrea să ne facă să

63. Monada este etimologic unitate [μοναδ]. Aici în sens leibnizian, ea este elementul vital minimal, adică o formă substanțială elementară... un fel de oglindă ce reflectă universul redus la singura doxă, opinia flotantă, rătăcitoare a maselor și a mentorilor lor. Mulțimile par astfel să fie aglutinări de monade fără conștiință sau memorie individuale, supuse curentelor emoționale care le străbat și le tetanizează, precum teama, speranța, aviditatea, ura... 66 François Rabelais (1483/1553) *in* „Le Quart Livre” 1552.

credem tribunii unui fantezist comunism original – dominate de cei puternici, violenți, cruzi, căpetenii și vrăjitori. Așa cum în Africa pădurilor (idila originală cu atâta complezență descrisă de umanitarieni și de alți fumiști gata să-l tămâieze pe „bunul sălbatic” în maniera lui Rousseau), unde puterea tradițională de la umbra baobabilor era de cele mai multe ori însoțită de domnia terorii cotidiene⁶⁴. O lume a magiei negre în care cei *fără noroc* se trezeau în fiecare zi întrebându-se dacă nu vor fi numiți de fetișiști ca viitoare victime menite să îmbлъnzească resentimentele *spiritelor*. La ora actuală, unele practici canibale nu au dispărut din Africa occidentală, dar e de bon ton să fie trecute sub tăcere... Pentru că a spune lucrurile în goliciunea lor, a nu mai face parte din marele corp fără cap al mulțimii *democratice*, sau care se crede astfel, spre exemplu a nu mai fi Charlie și, pe contra sens fiind, a te declara Donbass, nu este oare vorba de o formă de *revizionism* pe care trebuie să îl corectăm ca să nu fim pedepsiți?

Demo-aristocrația ateniană

Astfel, civilizația modernă născută din *democrația* ateniană – care era în realitate o aristocrație a cetățenilor compusă din armatori, comercianți și soldați lucrători – reușise să șlefuiască individualitățile deopotrivă libere și unite (cât mai bine cu putință) în apărarea intereselor vitale ale cetății, dar și în administrarea ei obișnuită. De altfel,

64. Prizonierii de război liberi din triburile amazoniene Tupi-Guarani așteptau, fără să încerce să evadeze, și în deplină cunoștință de cauză, să fie omorâți ritualic înainte de a fi devorați de gazdele lor. Pentru că în caz că ar fi fugit pădurea i-ar fi înghițit încă și mai sigur. În acest caz era mai bună compania semenilor și prelungirea existenței lor pe o durată nedeterminată, decât să fie fără greș meniți dinților ascuțiți de jaguar. A se vedea „La Tragédie cannibale Tupi-Guarani” Isabelle Combes 1992.

doar câteva mii de cetățeni participau la scrutinuri, cum ar fi Ecclesia, și încă și mai puțini la Bule (Sfatul celor Cinci Sute). Istoria civilizației occidentale va fi pornind de aici cea a drepturilor personale, a *oamenilor liberi*, în opoziție cu cei ce erau supuși condiției *servile*. Cuvânt pe care nu trebuie să îl considerăm în întreaga sa accepție contemporană. Să ne ferim a crede că sclavii nu aveau nici un drept în Roma imperială. Dar nu despre asta vorbim aici. Acest *jus gentium* își va găsi una din expresiile sale desăvârșite în *habeas corpus*⁶⁵. Și cum notează pe bună dreptate scriitorul Amin Maalouf⁶⁶, Cruciataii vor aduce cu ei pe Pământul Sfânt noțiunea cu totul inedită de drepturi individuale spre cea mai mare satisfacție a *fellah-ilor* [țărani] până atunci supuși arbitrariului puterilor tradiționale și al *despotismului oriental*⁶⁷.

Cuvânt liminar util pentru a înțelege că civilizația modernă s-a clădit pe un echilibru subtil între puterile suverane, multiplele corpuri intermediare și persoana ca atare. Acest echilibru va fi distrus de Revoluție care, zdrobind ierarhia puterilor sociale (legea Le Chapelier din 14 iunie 1791 care proscrisa corporațiile de meserii, adunările de țărani și muncitori, întovărășirea), îl va lăsa pe individ singur în fața Molochului stat. Prin urmare statul zeificat, erijat în parusie [sfârșit/desăvârșire] a istoriei de către germanul Hegel, apoi de continuatorul său, Karl Marx, nu va avea opreliști în a canibaliza toate învelișurile

65. *Habeas corpus ad subjiciendum et recipiendum* definește libertatea fundamentală de a nu fi închis fără a fi judecat. Un principiu juridic deja prezent în dreptul roman, pe care îl stabilizează în Anglia *Habeas Corpus Act* din 1679.

66. Amin Maalouf „Les croisades vues par les arabes” 1983 apropo de „capacitatea occidentalilor de a se organiza în jurul noțiunii de drept pentru a stabili reguli eficiente de încredințare a puterii”.

67. Cf. Karl August Wittfogel (1896/1988), influențat de proto-neconseruatorul James Burnham, teoretician al *dominației mondiale*, în 1957 publică „Le Despotisme oriental” (Despotismul oriental).

sociologice care protejau individul și îi permiteau să existe și să se afirme ca atare. Un proces mortifer nu a încetat vreodată să prospere după dizolvarea Parlamentului în Bretania în februarie 1790.

Individul izolat, singur în fața Molochului stat

În zilele noastre, ultimele refugii în care individul putea să se dezvolte în legătura socială, *ca animal politic*, dispar unul câte unul. Comunele se dizolvă în intercomunalitate, întreprinderea, cu excepția celei artisanale, nu mai este patrimonială iar statul se amestecă în adâncul vieții economice și cotidiene a fiecăruia. Tirania igienistă este o ilustrare în acest sens. Totul este încetul cu încetul interzis, chiar reprob, cu excepția depravării sexuale, încurajată explicit. Agricultură țărănească nu mai este decât reziduală iar satele noastre mor în același ritm în care ni se dărâmă bisericile. Ultim bastion și refugiu al individului, familia este în curs de deconstrucție accelerată, atacată de toate încurajările către ceea ce altădată, acum puțin timp, se numea *dezmaț*.

Tot atâtea comportamente pe care legea le reprima și morala le reprobă. În prezent, cei care stigmatizează extravaganta relaxare a moravurilor – și a tuturor sfincterelor societale – sunt reprobați, chiar sancționați... pentru *revizionism* etic, adică pentru *crimă împotriva gândirii* unice și în mod surd totalitar.

Individul nu mai există deci acolo unde statul decide singur care trebuie să fie gândurile și actele noastre. Atunci când birocrăția celestă spune ce e bine și ce e rău în arbitrariul cel mai absolut fixat de Lege (refuzând și negând orice bun simț, orice ordine naturală sau transcendentă), atunci când numita birocrăție stabilește tirania *Bine-lui* după propriile sale criterii, atunci când figurile *nominale* sfidează realitatea lumii, atunci când imperiul cuvintelor și al abstracțiilor se impun – „căsătoria pentru toți”, acest sofism, egalitatea și libertatea

fără conținut – atunci individul golit de orice substanță, anonimizat, se vede înghițit într-o termitieră cu chip infra-uman. Arhipelagul gulagului mintal este desigur mai dulce decât cel al septentrionului siberian, dar nu este mai puțin dezumanizant, din contră, deoarece este fără speranță și nu are decât puține căi de scăpare.

În marș către *extra-animalitatea* societală

Cu cât omul se îndepărtează mai mult de animalul politic aristotelician, cu atât iese din regnul... animal și uman! Practicile sexuale extreme – cele ale unuia ca Strauss-Kahn, ministru și apoi director al Fondului Monetar Internațional, adept al sodomiei brutale, sau cea a șefului de la protocol din piața Beauvau, un obișnuit al localurilor rău famate din Berlin și al coprofagiei în grup... cu toții invocând libertatea și *respectul față de viața lor privată* – încurajate și chiar admirate de oameni despre care se știe că sunt normali, nu sunt regresive ca atare, ci mai rău! În această cursă către abis ne întrebăm care va fi următoarea etapă. De ce să zicem nu sacrificiilor umane pe care „La vilaine Lulu” le practică sub formă ludică⁶⁸? Sau canibalismului deja la modă pe internet⁶⁹? Să conchidem deocamdată că această verti-

68. A se vedea nota 63. Prezentare a siteului comercial Amazon: „În 1967, Claude Tchou publică „La vilaine Lulu”, singura BD scrisă și desenată de Yves Saint Laurent. Într-un stil naiv, aproape copilăresc, Yves Saint-Laurent își bate joc uneori cu cruzime, adeseori cu umor, întotdeauna cu inteligență, de contemporani, de apropiați, de mediul modei și de moravurile din epocă. Ansamblul este usturător și amuzant, și nu s-a învechit defel”.

69. În 2001, vreo zece mii de răspunsuri au fost date ofertei de autofagie *in vivo* făcută de Armin Meiwes, cel ce l-a măcelărit pe Rothenburg pe un site *dedicat* canibalismului. Mai aproape: în cursul verii lui 2014, un polițist german este acuzat că a ucis și a tăiat în bucăți un bărbat pe care l-a întâlnit on line [**nouvelobs.com** 22 august 14]. Ca și în cazul dl Strauss-Kahn, retorica

ginoasă de structurare comportamentală face ca *homo sapiens* să iasă din clasificarea speciilor și îl așează dincoace de fiarele sălbatice, în afara regnului animal! În acest stadiu, societățile noastre nu mai sunt foarte îndepărtate de acei Morlocks pe care vizionarul H. G. Wells și-i imaginează „*The Time Machine*” [1895] sau creaturi involutive care populează ruinele cetăților pierdute ale lui Robert E. Howard.

Fiecare va fi înțeleș deci că atomizarea, și, în mod corelativ, uniformizarea socială, reducerea persoanei la o monadă formatată de corsete reglementare și de injoncțiunile hipnotice ale publicității comerciale, per ansamblu o masificare dez-individualizantă declanșată din primele zile ale Revoluției, prezintă riscul de a duce procesul de *ominizare* către un impas⁷⁰. Aici se află de altfel cel mai mare progres vizibil, cel al involuției genului uman, regresia *feudală* (conform viziunii contemporane după care perioada feudală ar fi fost o epocă întunecată) a societăților noastre sub jugul unui pumn de oligopoluri și sub conducerea Marilor inițiați mesianici, adepți ai *tabula rasa* și ai *mântuirii prin păcat*, adică ai negării Legii!

este peste tot identică, avocații lor pledând pentru „libertinaj, libera alegere a practicilor sexuale între adulți ce își dau consimțământul, drepturi inalienabile recunoscute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului”. Acuzații se prezentau de fiecare dată ca victime ale „cruciadelor cu duhoare puritană și liberticidă, ce atentează la dreptul la viață privată”. Or, așa cum spunea președinta tribunalului corecțional ce îl judeca pe dl Strauss-Kahn pentru proxenetism agravat, ea înțelegea să fie „gardian al legii și nu al ordinii morale”. Ceea ce, așa cum sublinia deja în martie 2012 primarul Frédérique Beaulieu, unul din consilierii respectivului, ar însemna *negarea* statului de drept. Mai rămâne de văzut ce valori precise sunt de acum înainte fondatoare pentru drept, în afară de capriciul sado-libertar pe care îl predică ideologia dominantă?

70. Théodore Monod (1902/2000): „L’homme aura manqué sa chance de devenir humain” 1999. Convorbire cu autorul.

Drama este că omul modern, prea adeseori supus unor ședințe de spălare de creier la televizor, adică la ore și ore întregi de extirpare zilnică a creierului, se mulează după tipar fără vreo durere aparentă... abandonând aparent orice exercițiu al rațiunii critice, și chiar al rațiunii, pe termen scurt. Este ceea ce întrevăzuse marșul către abis al lemingilor din 11 ianuarie, acești nefericiți care nu puteau bănuși că bătând trotuarul își acceptau războiul. Conflict bifront, în care Occidentul crepuscular este deopotrivă confruntarea cvasi-deschisă cu puterea rusă ortodoxă – unul din antagonismele culturale teoretizate în 1993 de Samuel Huntington în *Ciocnirea civilizațiilor*, care, bineînțeles, nu privește doar Islamul – în Ucraina, dar și în războiul din Siria, ultimă entitate politică arabă care se menține mai mult sau mai puțin suverană, fie ce-o fi, cu armele în mână în furnalul din Levant.

Unii totuși perseverează în a refuza cu încăpățânare să se topească pur și simplu în masă...

Valorile fondatoare. Libertatea

Jean Jaurès (1859/1914)

„Primul dintre drepturile omului este libertatea individuală, libertatea proprietății, libertatea de gândire, libertatea de a munci.”

Cuvinte ce i se atribuie lui Lenin (1870/1924)

„Poporul nu are nevoie de libertate, deoarece libertatea este una din formele de *dictatură burgheză*. Poporul vrea să exerseze puterea. Libertatea! Ce vreți să faceți cu ea?”

Să continuăm explorarea noastră referitoare la acest mister epistemologic care este opoziția dreapta/stânga. Mister, deoarece adevărul nu este, evident, nici de stânga, nici de dreapta, ci este pur și simplu. Mai trebuie să admitem și că există o realitate obiectivă independentă

de parti-priurile și prejudecățile ideologice. Un antagonism în legătură cu care modernii au ales să se înfrunte într-un epuizant *război civil rece și cald*, alternativ, care a debutat acum două secole⁷¹. Aberant cuplu-motor care ne epuizează forțele și ne zădărnicește eforturile. Dar nu asta este oare vocația democrației, cea de a împrăștia, de a fărâmița, de a dilua puterea politică, pentru a o reduce la jocul de forțe economice și financiare sau de interese partizane?

Această nouă etapă va stabili raportul de autopsie al primului din cele două idealuri arhitectonice care sunt Libertatea și Egalitatea. În ce privește Fraternitatea, ea va veni prin urmare ca parametru unificator sau ca rezultată a celor două arhetipuri precedente. Într-adevăr, „fraternitatea” nu joacă în configurația epistemică care ne interesează decât o funcție subsidiară de *interfață* între unul și altul din cei doi poli ce ne organizează câmpul politic și social. În fapt, este al treilea *moment* din conceptul ce formalizează *Idealitatea*⁷² republicană ca *episteme* sau paradigmă societală. Vom reveni...

În prealabil să notăm că aceste super *Valori* considerate universale

71. Să nu credem, într-un mod naiv, că Republica s-a instalat fără vreo rezistență în mintea și moravurile noastre după 1789, nefixându-se în mințile noastre, în mod durabil, decât după 1875. În afară de cele două imperii și de cei doi monarhi din Restaurație, cele două secole trecute au fost scandate de episoade revoluționare de mare amplitudine și mai mult sau mai puțin sângeroase: 1830, Revoluția din Iulie, spusă a Celor Trei Zile Glorioase; 1848 Revoluția franceză în cadrul Primăverii popoarelor care mătură Europa; 1871 Comuna din Paris, cu distrugerile sale patrimoniale înfricoșătoare; 1944 Revoluția comunistă al cărei bilanț uman va fi superior celui al Terorii 1793/94 ; Mai 68 Revoluția culturală pe care o sancționează sosirea stângii liberale-libertare și neo-troțkiste la guvern, în mai 1981.

72. La Platon realitatea nu este decât iluzie în afara formei sau matricei ideale (cerul ideilor). Din punctul nostru de vedere, idealitatea de care este vorba aici este forma (structura) organizatoare, ce delimitează câmpul semantic al reprezentării și al logicii sau dinamicii de acțiune aferentă.

nu au, desigur, nici același sens și nici același conținut pentru toți și în toate vremurile. De aici până la a ne imagina că democrația libertară/egalitară ar ține de un joc de oglinzi și de o apropiere de abis, pasul e făcut repede! În viața curentă aceste principii menite să unească divizează pentru că Libertatea unora nu este, desigur, cea a celorlalți. Idem și în ce privește Egalitatea, la fel de inaccesibilă pe cât de imposibil de rezolvat este cvadratura cercului. Un viciu nativ al *filosofiei* „Luminilor”, ai cărei gânditori au raționat exclusiv pe bază de abstracții. Ceea ce spune mult despre absența lor de experiență directă, concretă a lucrurilor din viață... sau despre orbirea voluntară a oamenilor care nu mai ieșeau din biroul în care lucrau decât pentru a face comerț de finețuri ale spiritului prin saloane. Un defect de metodă și o tară a spiritului care rezistă astăzi mai mult ca niciodată la făcătorii noștri de mode intelectuale, oameni adeseori pensionați de statul *vacă-de-muls* și pe vecie promovați prin tovărășii mediatică și comunitariste. Două secole după Revoluție mai plătim, încă și încă distorsiunea pe care ideologiile au introdus-o în percepția realității, cu scopul nu al unei mai mari justiții, ci pentru a răsturna ordinea existentă – care va deveni *Vechiul regim* – și pentru a pune mâna pe frâiele puterii. Rousseau, nu mai mult decât Marx, nu este ideologic mort iar aceste mari false spirite continuă să polueze gândirea acelora dintre contemporanii noștri care se dovedesc incapabili să confrunte construcții intelectuale (onirice) cu realitatea tangibilă în adevărul ei dur și sever.

Nu vom insista mai mult asupra acestei grave maladii genetice a spiritului, vom lăsa grija asta pe seama unora mai experți ca noi. Să notăm doar că democrația – și este una din marile ei deficiențe aici – îi încurajează, recuzând orice ierarhie a gândirii (insuportabilă pentru mistica sa egalitaristă), pe cei cu insuficiențe mentale să contribuie la cacofonia ambiantă... Astfel, în acest concert al broaștelor

peste măsură de umflate, măzgălitorul ale cărui graffiti sunt agățate pe mulurile din muzee se vede (și este desemnat) ca fiind egal cu cei mai mari... Iar critica exagerată și deopotrivă venală îl consideră ca atare: Basquiat⁷³ egal Rembrandt!

Oricine își afirmă *opinia*, fiecare revendică *dreptul* imprescriptibil de a *gândi* și de a face cunoscut rezultatul propriilor elucubrații. Toate acestea formează un teren minunat pe care îl ară și îl însămânțează asiduu ideologii profesionali, acești semănători de hățșuri mentale, acești comercianți de nisip care fac să sclipească în ochii celor ce adoră mărfurile de doi bani, transmutate în geme sclipitoare. Iată cum ajung de sunt aleși incapabili majori care ruinează și periază mulțimea celor suficient de naivi pentru a le înghiți (dincolo de ceea ce e rezonabil) discursurile prelucrate. Din păcate, visul și speranța terestră se situează mai des în casa minciunii decât în cea a adevărilor eliberatoare. De asemenea, nu e lipsit de importanță faptul că minciuna se prezintă de obicei ca încarnare a binelui suveran și că cei care o denunță pentru ceea ce e, devin, printr-o contralovitură, expresia activă a răului...

Răul, această parte blestemată ce stă în om, dar doar în omul egoist prin faptul că este *posedant*, întins ca o cheie de boltă asupra privilegiilor, avantajelor, bunurilor, certitudinilor și confortului său moral și material... Cel care refuză cinic să împărtășească sau să primească (pe cel dintâi venit, mai ales). Renunțați la bunurile voastre (în mod necesar *dobândite printr-o cale rea*, pe munca și spinarea celui sărac) și veți ajunge *illico* în paradisul de aici, de jos⁷⁴. Să evităm

73. Jean-Michel Basquiat, pictor afro-american homosexual și drogat, s-a născut la Brooklyn, la 22 decembrie 1960. A murit, bolnav de SIDA, la 12 august 1988.

74. Ar fi greșit să credem că condamnarea de către marxism a proprietății private (și înainte de el de către fondatorul socialismului Proudhon (1805/1869) care se hazarda să scrie, în 1840 „*Proprietatea înseamnă furt*”)

să cădem în capcana care ne este întinsă crezând că vedem în acest discurs inventat și culpabilizator o traducere modernă din Luca, capitolul XII, versetul 21: „Așa se întâmplă cu cel ce strânge comori doar pentru el, și nu e bogat întru Dumnezeu”. Să precizăm că Hristos nu condamnă decât bogăția sterilă, egoistă – *cel care strânge doar pentru el* – dar nu bogăția în sine, nici ceea ce va putea aduce ea.

Libertate, scumpă libertate

Să notăm încă de la intrarea în joc că dacă conceptul este cu totul abstract, mari divergențe apar cu privire la interpretare și la conținutul lucrului respectiv. La stânga Libertatea, erijată în idol, este de fapt sacralizată. De unde acest L majuscul care desemnează o entitate cu contururi brumoase ce ține de o experiență inefabilă, aproape irațională. Această Libertate este într-adevăr percepută într-o clipă, este o impresie, o stare de suflet (pentru cei ce au suflet), mai mult decât ceva ce poate fi înțeles. O emoție, mai mult decât un sentiment. Inginerul polonez Ferdynand Ossendowski, în a sa biografie romanțată a lui Lenin (1931), schițează tabloul beției *de libertate* care îi animă pe

nu atinge decât *mijloacele de producție*. Este vorba de proprietate în sine. O idee persistentă care nu a depus armele niciodată. Se vede astăzi prin proiectele recurente de suprataxare a patrimoniului imobiliar care vizează să creeze un impozit pe chiria fictivă, considerat ca venit de îndată ce împrumutul pentru cumpărarea (bunului imobiliar) va fi fost înapoiat. Ceea ce înseamnă a plăti o chirie de către proprietar, către stat. Vedem aici că proprietatea nu mai este un drept ci drumul cel mai scurt către o nouă formă de servitute de îndată ce a posedat înseamnă a nu mai fi decât ocupantul plătitor (locatarul) al unui bun ce aparține colectivității încarnate de birocrăția de stat. Regimurile fiscale constituie în acest sens un mijloc sigur și progresiv de eliminare a claselor sociale declarate indezirabile. Legile de taxare funciară au eradicat, astfel, mai sigur decât ghilotina, vechea aristocrație.

țărani atunci când incendiază casa „stăpânului”... „cea mai frumoasă zi din viața mea”, se îmbată ei! Să precizăm că gentilomul victimă expiatorie a sinucigașei catharsis a țăranilor *de facto* deja *liberi* – pentru că șerbia a fost suprimată în martie 1861 de către Alexandru II – este, frecvent, nu un josnic exploator, ci o căpetenie binevoitoare de comunitate, paternă și săritoare.

Vedem în acest discurs că Libertatea se cucerește de către presupusul *oprimat* împotriva unui *opresor*, tot presupus și el. De aici se spune că realitatea oprimei este în acest caz puternic subiectivă... și că această nebunie subiectivistă se substituie realității adevărate și sfârșește prin a se impune în calitate de absolut. Nu este în mod real și subiectiv sărac decât cel ce se știe sau se crede sărac! Nu este vorba evident de a nega aici violența care poate exista în raporturile de producție în absența oricărei frâne morale sau control social. Este de ajuns să se simtă sau să se creadă oprimat și să strige la *exploatorul* desemnat, totul este aici chestiune de cuvinte. Deoarece este oprimat cel căruia i se arată că este așa... inculcându-i-se dorința otrăvită de a avea o miraculoasă libertate. Libertate care se va dovedi mai târziu că nu este decât un înspăimântător miraj. Contradicție: salariații care nu încetează să strice unealta de producție sau să o încetinească prin grevă pentru că se consideră lezați sau care trăiesc cu acreala unei surde ranchiuni cu privire la *patron*, plâng de mizerie atunci când uzina se închide!

Acesta este unul din multiplele paradoxuri ale revendicării și aspirației către o libertate a cărei idee este aproape întotdeauna hrănită – cu excepția celui ce e prizonier – cu exigențe nerealiste și cu incapacitatea de a vedea mai departe de clipa prezentă... Inutil a mai spune că țăranii ruși pe care îi descrie Ossendowski, odată treziți din beție, vor descoperi rapid ce anume acoperea sloganul leninist „pământul e al vostru”... adică deposedarea de bunuri și o persecuție sangvinară

de către același regim care le promisese o libertate fără conținut și care în fapt îi disprețuia până la a-i extermina, fără atingerea vreunui scrupul⁷⁵.

În cele din urmă, pentru stânga, noțiunea de *libertate* este cosubstanțială cu cea de oprimare. Oprimare a angajatorului, a familiei, a celor în vârstă, a celor înstăriți, a oamenilor de culoare de către albi... libertatea nu ar fi gândită, deci, mecanic, decât în termeni maniheiști de *buni și răi*: cei care *eliberează* și cei care umilesc și apasă. Din păcate, dacă ar fi de ajuns pentru a fi *bun* să fii proletar – s-ar ști lucrul acesta, iar universul ar fi foarte simplu! Bineînțeles, pentru că sunt pe vecie înlănțuiți, „oamenii de stânga” sunt invitați să se bată împotriva

75. A se vedea sciencespo.fr/mass-violence-war-massacre-resistance/fr/document/crimes-et-violences-de-masse-des-guerres-civiles-russes-1918-1921 de Nicolas Werth. În discursul leninist (*cf.* „Cum să organizăm emulația?” dec. 1917), țăranii proprietari sunt asimilați unor „insecte dăunătoare”, „păduchi”, „vermine”, „microbi”. Trebuie, scrie Lenin, „să se facă o epurare”, „o curățare”, „să se aplice un purgativ” asupra societății ruse, împotriva acestor „purici”, „insecte”, „paraziți” ce o infectează. Traduse în fapte, aceste idei umaniste i-au condus pe bolșevici, în cursul verii lui 1921, la a-i trata cu gaz de luptă pe țăranii răsculați din provincia Tambov, și la deportări masive de populații în această nouă Vendee... 12 iunie 1921, Tukacevski la ordinul lui Troțki, „curăță pădurile în care se ascund bandiții cu ajutorul gazelor asfixiante”. Iulie 1921, deschide 7 lagăre de concentrare unde sunt adunate „familiile bandiților răsculați”. Aceste lagăre numără, la sfârșitul lui iulie 1921, cam 50.000 de persoane, majoritatea femei, bătrâni și copii. Tifosul, holera, foamea fac ravagii. În toamna lui 1921, mortalitatea ajunge la 15–20% pe lună. În total 100.000 țărani și membri ai familiilor lor vor fi deportați și executați. Din 1918, statul bolșevic s-a confruntat cu 245 revolte țărănești. În 1919, regiuni întregi trec sub controlul țăranilor organizați în bande de mai multe mii, chiar zeci de mii de oameni. Cum sistemul colectivist era de nesuștinut, industria în ruină și foamea cumplită (5 milioane de morți), Lenin a trebuit să întoarcă cârma, cu NEP instituită la 12 martie 1921.

atingerilor aduse libertății, libertatea lor, singura care este justă și fondată în drept. Desigur, ar fi bine și frumos dacă *Franța de jos* muncitorească nu ar fi gata să treacă de partea cealaltă a baricadei, altfel spus în tabăra populistă. Deoarece totul demonstrează că revoluția umanitară în curs nu mai este cea a tribunilor populari, ci, înainte de toate, cea a unei noi burghezii apatride intelectual și deopotrivă străină de acest popor bun pe care pretinde că îl apără și de la care revendică fără rușine o anume etimologie politică... când de fapt poporul nu este decât paravanul filantropic în spatele căruia se ascunde ea.

Iată în ce fel, în această lume orwelliană a noastră, în numele libertății și al emancipării *muncitorilor* și a celor *defavorizați* (cu toții reduși la o porțiune congruentă de către *sistem*) se exercită de acum înainte o tutelă în mod surd coercitivă a celor mai perversi, fondată pe postulatul implicit că societatea nu ar putea să fie compusă decât din oprimați și opresori. O versiune actuală și demarcată a luptei de clasă (nu se poate nega totuși că raporturile de forță sunt omniprezente în relațiile dintre oameni, între care și procesele de producție, mai cu seamă în Occident în epoca revoluției industriale⁷⁶), această himeră sociologică pe care se fondează mesianismul ateu numit de Engels și Marx *materialism istoric (sau dialectic)*.

O luptă continuă care se joacă în mod paradoxal astăzi (dar în mod foarte logic, deoarece toate revoluțiile, fără excepție, sunt *burgheze*, altfel spus nu este vorba decât de revolte sau de jacquerii) pe un front întors: *noii bogăți* de la vârful scării sunt cei ce conduc dislocarea

76. Nu spunem că luptele de clasă nu ar exista defel. Lupte, perpetue mișcări de convexie agită societățile umane, de la cea mai simplă la cea mai complexă, dar luptele intestinale pentru hegemonie, fie că sunt de facțiuni sau de grupuri dominate – șerbii descendenți ai învinșilor din vechile războaie – sunt elementele naturii sociale, nu o fatalitate absolută și nu unicul motor al istoriei.

și scufundarea Lumii Vechi, în vreme ce inamicii declarați sunt cei care, la bază sau la mijlocul piramidei sociale⁷⁷, se arată puțin receptivi față de sirenele ce-și revarsă farmecele veninoase ale libertății fără margini.

Libertate țesută din drepturi emergente, ce încă nu s-au consolidat cu totul (precum dispariția frontierelor, dreptul la transexualitate de-complexată asociată cu un total amestec de genuri și de rase). O revendicare a unei libertăți necondiționate – ca *drept natural* cosubstanțial omului în esența sa – care ar justifica adoptarea unei agresive intoleranțe, prezentată ca postură defensivă: indispensabila apărare a drepturilor! Atitudine într-adevăr perfect ofensivă mai ales în ce-i privește pe cei cărora le este silă să îmbrățișeze noile norme societale și care sunt (în tăcere) loviți de *nedemnităte națională*, formă discretă a morții sociale... „Nu există libertate pentru dușmanii libertății”, spunea Saint-Just⁷⁸ (1767/1794). Adică pentru cei pe care *noi*, republicanii și democrații, îi declarăm dușmani! Cei care ar înțelege să ne restrângă sau să ne limiteze *drepturile*.

Departate de noi ideea că persecuțiile religioase, sociale, etnice, ar fi o iluzie. Ar fi culmea pentru noi, cei ce trăim scufundați în gulagul

77. Se vorbește de bună voie în prezent despre „Franța de sus, împotriva Franței de jos”, or, distincția dintre „centru” și „periferie” (metropolă împotriva zonelor rurale și provinciale) pe care o datorăm franco-egipteanului de obediență marxistă Samir Amin (născut în 1931), pare infinit mai pertinentă deoarece este fără referire la o oarecare verticalitate clasistă, ci la o spațializare ce prefigurează noua împărțire a lumii între națiuni (încă) suverane și integrarea mondializantă.

78. Maximilien de Robespierre (1758/1794) „guvernul Republicii este despotismul libertății împotriva tiraniei”. La 26 februarie 1794 Saint-Just clama de la tribună: „Ceea ce constituie o republică este distrugerea totală a ceea ce i se opune acesteia. Sângele este legea libertății ce se naște” deoarece „libertatea nu are alt pat decât saltelele de cadavre”.

moale al corectitudinii politice, ostracizați cronici ai marilor media și interziși pe platourile de televiziune într-o societate care face totuși mare caz din diversitate și pluralitate. Pentru că această excludere nu datorează nimic întâmplării, ea rezultă dintr-o politică de prosciere deliberată a celor recalcitranți față de noua ordine morală... Amorală, ar trebui să spunem! O asfixiantă restricție de exprimare care reduce în mod extraordinar totul, draconic, libertatea de expresie, facultatea de a comunica, de a gândi și în cele din urmă capacitatea de a fi, pur și simplu.

Este dictatura Binelui (și încă ce bine!) în război deschis împotriva ordinii anterioare, interdicția de a crede sau măcar de a-ți imagina că înainte un alt adevăr decât al tău ar fi putut prospera... Că ar fi putut exista – înainte de „trecerea de la întuneric la lumină”⁷⁹ – altceva decât reprezentarea despre lume care ni se impune astăzi. Ștergerea memoriei pur și simplu nu ne permite să ne-o imaginăm. Unul numit Apatie, vedetă de carton a lucarnelor, voia în acest sens să demoleze Versailles⁸⁰. Avea dreptate, trecutul este un martor prea supărător pentru a nu fi șters o dată pentru totdeauna. Nimic nu trebuie să se interpună (mai ales memoria grandorii) între demiurgul democratic și Republica în marș către viitorul radios. Salfo-wahhabiții⁸¹ vor și ei să suprime orice intermediere între ei și divinitate, iată de ce toate mărturiile, jaloane ale istoriei, care ar putea să se intercaleze în credința

79. La 10 mai 1981, histrionul și viitor ministru al Culturii Jack Lang declarase cu ocazia alegerii la președinție a dlui François Mitterrand că Franța tocmai trecuse „de la întuneric la lumină”.

80. Socialist și jurnalist de radio celebru pentru mediocritatea sa, născut în 1958. Nu ar trebui poate să intre în posteritate pentru cuvintele sale iconoclaste în stilul lui Erostrat, cel care a tânjit să nu fie niciodată uitat, incendiind în 356 î.H. una din cele șapte minuni ale lumii antice, Templul lui Artemis din Efes.

81. A se vedea „Les Égarés” JM. Vernochet 2013.

exclusivistă a credinciosului trebuie să se întoarcă în neant.

Este, identic, și o chestiune de supraviețuire pentru toți încrâncenații noștri moderniști... atât de fragile sunt bazele pe care se așează modernele tiranii ale spiritului. Pentru a masca josniciile prezente trebuie să se șteargă, să se discrediteze sau chiar să se evapore orice element de comparație, toate imaginile și vestigiile unui trecut măreț... Martori care ar risca să ne aducă aminte sau să ne învețe că lumea exista și înainte de 1789, și înainte de 1981, cu acei Lang, Jospin, Albanel, Azoulay, Macron & Co, cu toții marionete ale noii ordini și ai acelei *tabula rasa* culturale.

Libertatea, un pilon constituțional

Constituția din 24 iunie 1793 „proclamă, în prezența Ființei supreme, declarația următoare a drepturilor omului și cetățeanului”, care dispune la Articolul 9 că „Legea trebuie să protejeze libertatea publică și individuală împotriva oprimării de către cei ce guvernează. Art. 33 – Rezistența față de oprimare este consecința directă a celorlalte Drepturi ale omului. Art. 34 – Vorbim de opresiune împotriva corpului social chiar și atunci când un singur membru al său este oprimat. Vorbim de opresiune împotriva fiecărui membru atunci când corpul social este oprimat. Art. 35 – Atunci când guvernul încalcă drepturile poporului, insurecția este, pentru popor și pentru fiecare parte din popor, cel mai sfânt dintre drepturi și cea mai indispensabilă dintre îndatoriri”.

Vom fi înțeles bine că libertatea se confundă și se asimilează în aceste articole cu *drepturile* tangibile... și intangibile. De altfel, să constatăm că în zilele noastre (tot în numele Libertății și Republicii), dreptul la *rezistență față de opresiune* (intelectuală, ca să ne referim doar la acest caz) a devenit un vis sau un risc, și adeseori un delict cu

premeditare... O vorbă mai altfel pe rețelele zise sociale vă expune unor uluitoare amenzi și cenzuri. Chiar mai rău, în democrații avansate precum Franța sau Germania. Ne oprim la cazul acelor vârstnici⁸², uneori semi-imobilizați la pat, judecați ca *devianți* cu vorba scrisă sau rostită și pe care guvernele social-democrate îi urmăresc cu ferocitate pentru a-i aduce la tăcere. Și care sunt din această cauză închiși mai mult timp decât adevărații criminali de drept comun, asasini și violatori. Și aceasta cu tăcerea complice, cu indiferența intelligentsiei și media-crațiilor care își arogă pentru ele, și doar pentru ele, monopolul unei libere expresii... în slujba exclusivă a unei anti-gândiri monopolistice. Un politician tocmai a trecut printr-o astfel de experiență, văzându-și imunitatea parlamentară europeană ridicată pentru faptul de a fi folosit un singur cuvânt din câte se pare tabu⁸³.

Din acest punct de vedere, democrația, încarnare a Binelui și Poporului, concepte *a priori* reputate suverane, nu ar putea să suporte

82. „Vorbim aici de avocatul german Horst Mahler în vârstă de 81 de ani, membru fondator al organizației „Fraction armée rouge” a anilor ’70. A fost condamnat la 11 ani de închisoare, începând cu luna februarie 2009 pentru crime împotriva gândirii (delict de opinie) și eliberat în iulie 2015 din motive medicale, după ce-i fusese amputat un picior. Parchetul din München a făcut apel asupra acestei decizii, somându-l să-și ispășească pedeapsa începând cu 19 aprilie 2017 pentru o perioadă de trei ani și jumătate. Având o vârstă înaintată, hotărăște să refuze a se supune și să ia calea exilului. Refugiat în Ungaria, apoi imediat extrădat în Germania democrată.

83. La 25 oct. 2016, Parlamentul European, la cererea justiției franceze, ridică imunitatea parlamentară a lui Jean-Marie Le Pen urmărit pentru incitare la ură rasială. În iunie 2014, acesta din urmă înțepase o mână de artiști ostili față de pozițiile lui politice. Mai ales Patrick Bruel, Madonna și Yannick Noah despre care spusese: „O să facem un lot data viitoare”. Vorbe care au stârnit indignare în clasa politică, dl Patrick Bruel, pe numele său adevărat Maurice Benguigui, autor-compozitor – interpret și jucător profesionist de poker, născut evreu algerian.

vreo discuție, ea îmbracă un caracter sacru pe care nimeni nu are facultatea de a-l contesta. Cu toate acestea, sentința lui Saint-Just *fără libertate pentru dușmanii libertății* este bine-mersi reluată – desigur, în termeni mai edulcorați – de cartă universală a Drepturilor Omului din 10 decembrie 1948, la articolul 29 alineatul 3: „Aceste drepturi și libertăți nu vor putea, în niciun caz, să se exercite contrar scopurilor și principiilor Națiunilor Unite”. Articol care anulează și pune jos întreg edificiul, declarând că dispozițiile zisei carte nu se aplică celor care nu aderă la ea – adică celor care nu i se supun – necondiționat. Mai trebuie oare să subliniem imposibilitatea logică în care sunt închise marile idei directoare ale democrațiilor noastre? Enunțuri care se izbesc în plin de *principiul non-contradicției*, conform căruia este interzis să afirmi și să negi simultan o aceeași propoziție⁸⁴.

Or, cum se poate să proclamăm un drept principial impunându-i imediat limite abstracte? În afară de asta, ar trebui să fie vorba de a concilia, spre exemplu, libertatea de expresie cu Declarația drepturilor omului și cetățeanului în măsura în care „Libertatea constă în a putea face orice, cu condiția de a nu dăuna altuia... [Deși] *aceste limite nu pot fi determinate decât prin lege*”. Dar cine face legea? După ce criterii și conform cărei scări de valori? Sub Republica V, Parlamentul fixează aceste limite. Legea, menită să fie expresia voinței generale (se știe că *majoritățile* nu sunt decât paravane ale grupurilor de presiune și minorităților proactive) poate deci să sancționeze *abuzurile* acestei libertăți. În același timp, în zilele noastre pornografia are drum liber, iar analiza istorică critică este interzisă și uneori reprimată dur atunci când atinge anumite domenii al căror nume este interzis, prin lege, a

84. Aristotel: „Este imposibil ca un același atribut să aparțină și să nu aparțină în același timp și sub același raport unui același lucru” *Metafizic*, *Gamma* cap. 3.

fi rostit! Să ne gândim la articolul de lege atât logomahic cât și oximoronic care stabilește că anumite opinii nu ar fi opinii, dat fiind că ele ar fi în sine constitutive de delict... de opinie?

Atunci, libertatea de expresie nu este sau nu mai este libertatea de a-ți exprima gândurile și datoria de a menaja gândurile *celorlalți*. Cu riscul unor teribile tulburări de ordine publică, nu pot, în consecință, să abordez decât subiecte pe placul tuturor, care nu sunt susceptibile de a ofensa sau de a răni pe cineva, oricine. Declarația de la 1789 stabilea la articolul 4 că exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale nu avea, în fapt, alte limite „decât cele care garantează că și ceilalți membri ai societății se bucură de aceleași drepturi”. Or, dat fiind că s-a ajuns la antipodul acestei propoziții, individul sau minoritatea proactivă pot, în drept și în putere, ignora majoritatea! Alegerile legislative din iunie 2017 au arătat că în Franța este posibil, datorită mecanismelor instituționale, să se obțină aproape puteri depline cu un electorat care nu reprezintă decât 14% din alegătorii înscriși. Ceea ce ar fi imposibil în toate consiliile de administrație din sectorul privat!

Acum, dacă ne legăm mai precis de libertatea de expresie, trebuie să denunțăm următorul fapt: dacă într-adevăr Declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului din 1789 ce constituie preambulul Constituțiilor franceze din 27 octombrie 1946 (Republica IV) și din 4 octombrie 1958 (Republica V), *a fortiori* dispozițiile sale referitoare la libertatea de opinie și de expresie⁸⁵, trebuie în principiu să se afle aici în maniera cea mai formală. Dispoziții care se regăsesc aproape în mod identic în articolul 19 din Declarația Universală a drepturilor omului din 10 decembrie 1948: „Fiecare individ are dreptul la libertatea de

85. Articolul 11: „libera comunicare a gândurilor și opiniilor este unul din cele mai de preț drepturi ale omului: fiecare cetățean poate deci să vorbească, să scrie, să tipărească liber, răspunzând pentru abuzul de această libertate în cazurile fixate de lege”.

opinie și de expresie, ceea ce implică dreptul de a nu fi pedepsit pentru opiniile sale și dreptul de a căuta, de a primi și de a răspândi, fără considerațiuni de frontieră, informații și idei prin orice fel de mijloc de exprimare”. Cu toate acestea, ar trebui oare să inducem din fapte recurente de patru decenii, că o anumită interpretare juridică din ultimele două constituții ale noastre (care ignoră dispozițiile fundamentale în materie de libertate de opinie și de expresie), că facultatea de a vorbi, de a scrie, de a comunica, ține de arbitrarul juridic și de atotputerea minorităților dictatoriale?

Este acum foarte semnificativ faptul că esențiala libertate de expresie (și în amonte cea de a gândi), nu mai figurează *de facto* decât ca ornament în Constituțiile ce au urmat și au prelungit evenimentele revoluționare din 1944... Constituții în mod durabil oprite de greutatea politică a unei stângi de obediență marxist-leninistă a cărei influență nu va începe să dea înapoi decât în pragul anilor șaptezeci. Va trebui să așteptăm februarie 1976 și al 22-lea congres al Partidului comunist francez pentru ca acesta să renunțe la doctrina totalitară a dictaturii proletariatului. Altfel spus, la exercițiul unui despotism absolut, nu din partea maselor muncitorești, ci din partea unui pumn de aparatcici ce conduceau Partidul comunist francez până atunci total aliniat față de ukazurile Internaționalei III (Komintern).

Libertatea înseamnă sclavie

Contrar aparențelor, această teocrație mesianică și-a supraviețuit și chiar s-a împlinit în secolul XXI în sistemul liberal-libertar care lucrează pe alte căi, dar în aceeași manieră, pentru a șterge frontiere, pentru a aboli națiuni și pentru a face să fuzioneze popoare. Ieri era vorba de internaționalism proletar, astăzi de guvernarea mondială și transumanism.

Într-un mod sau altul, individualitățile sunt menite a fi zdrobite și diluate în masă. Știm ce anume înseamnă convertirea Orientului apropiat la valorile democratice, prin intermediul *războaielor juste* sau al formatării popoarelor de pe Vechiul Continent, prin persuasiune și culpabilizare ontologică, convertirea la virtuțile modernității, adică la respingerea oricărei moșteniri tradiționale sau a oricărei legi morale ce are un caracter transcendent. Democrația pretinde că eliberează oamenii, lichidându-i deopotrivă pe cei ce încarnează și simbolizează suveranitatea lor, regi sau dictatori, savanți rebeli și învățați ce rezistă, eliberându-i de toate constrângerile limitative în exprimarea instincțelor lor celor mai asociale, precum și a celor mai egocentrate. Să ne referim la George Orwell și la cele trei legi de fier ale sale: „Războiul este pace. Libertatea este sclavie. Ignoranța este forță”.

O libertate fără limite către care se grăbesc mulțimile convinse că este sursa unor inefabile plăceri. Nu ni s-a tot spus, oare, că stânga emancipatoare (acum, cultural *liberală*) are drept proiect și vocație să ne elibereze din strânsoarea unei insuportabile *ordini morale*? Că progresul este, una peste alta, dispariția tendențională a constrângerilor generate de *morală naturală* (inerentă naturii omului), pentru totdeauna, mai multă libertate sălbatică⁸⁶. Ce nu facem noi pentru a elibera omenirea de prejudecăți, de stereotipuri rasiale, de gen sau altele (nu se mai vorbește de clase sociale pentru că nu sunt pertinente, fiind în mare parte depășite). Pe scurt, libertatea constă în a aboli toate liniile

86. O libertate care se plătește cu mare preț în ceea ce privește o licențiere a moravurilor încurajată încă din adolescență (și chiar de la sfârșitul perioadei copilăriei) și pe care o sancționează bolile cu transmitere sexuală între care faimosul papilomavirus, avortul și sechelele sale, sfâșierile afective, viețile distruse. Or, drepturile sexuale sunt recunoscute și predate celor mai tineri. Astfel, o adolescentă însărcinată poate să treacă peste orice consimțământ parental pentru a avorta.

de demarcație ce desenează harta antropologică și fizică a lumii. Dintr-o trăsătură de condei munții sunt șterși, văile sunt umplute, fluviile curg în sus, iar memoria nu mai e decât cea a uitării. Libertatea nu mai este de acum înainte decât o absență a constrângerii (în unele domenii) garantată prin lege.

Iată de ce mirajul stângii are atâta succes: el se adresează unui instinct profund, cel pe care unii l-ar numi instinct reptilian. Instinctul satisfacerii imediate, al mâncatului și al dorinței de nereprimat, al bulimiei. Beția sexuală, ca toate dependențele, la fel ca și lenea (cel mai mic cost energetic), delăsarea sau consumul compulsiv la care ne invită hărțuirea publicitară, tind să coroboreze monismul materialist al lui *homo oeconomicus*. Desăvârșind astfel împlinirea teoriei marxiste care nu vedea crearea de plus-valoare decât pornind de la *producător* și omițând *cumpărătorul*... motorul economic în doi timpi face ca distrugerea să succeadă producției.

A trăi fără opreliști și a te bucura la nesfârșit

Dreptul de a face orice după bunul plac este oare punctul de vârf al libertății? Sloganul situaționiștilor pre-șaizeci și opt rezumă astfel destul de bine filosofia societății consumeriste ce își află apoteoza în mesa dominicală a supermarket-ului și în mesa mai obișnuită a auto-servirii... Libertatea se rezumă deci la singura libertate de a consuma fără restricție⁸⁷. Cum noțiunea de îndatorire este obsoletă, drepturile

87. O recentă jurisprudență (*cf.* Associations familiales catholiques (AFC) contra Gleeden, „site feminin numărul 1 al întâlnirilor extraconjugale”) tocmai a recunoscut femeilor dreptul irefragabil la infidelitate, altfel spus la consumul extraconjugal pe la spatele și pe seama partenerului. În mod evident, un avans de netăgăduit al dreptului, care totuși, prin articolul 212 din Codul civil impune încă îndatoriri între soți, între care și fidelitatea.

(*fără obligație și fără sancțiuni*⁸⁸) primează în ce privește libertatea de a te bucura după bunul plac și chef. Suntem din contră foarte departe de „fă ce vei voi” din utopica abație Thélème a lui François Rabelais (Gargantua 1535) a cărei libertate era de cu totul altă natură, creatoare și altruistă.

Să constatăm în această privință că societatea așează în discursul său primatul unei aparențe de altruism (solidaritatea), făcând ca drepturile (libertatea de a te bucura, de a avea un cămin, un loc de muncă, ajutor de la stat, de la corpul din care faci parte și de la ceilalți) să treacă înaintea îndatoririlor. Ea promovează *de facto* egocentrismul cel mai cinic, ca să nu spunem cel mai negru. Bucurați-vă azi, căci ziua de mâine va veni ceva mai încolo... Ceea ce înseamnă a nega totul sau a dori să ignori orice legătură de cauzalitate între acte și efectele lor. Aceasta este libertatea oferită juridic, deoarece statul preia din plin sarcina consecințelor supărătoare ale comportamentelor libertare ce rezultă din aplicarea drepturilor prevăzute și recunoscute de lege... precum dreptul la sexualitate deviantă, precoce și fără frâu. Statul preia atunci integral avortul, bolile venerice (care nu sunt defel accidentale), vine în întâmpinarea nevoilor mamelor celibatate, acordă alocații substanțiale drogașilor, alcoolicilor și altor naufragiați mai mult sau mai puțin vinovați, dezertori de la intolerabilele constrângeri ale vieții în societate.

Să notăm că ne aflăm în plină incoerență deoarece loialitatea contractuală a fost reafirmată prin reforma recentă a dreptului contractelor [a se vedea **bvoltaire.fr** 13 februarie 2017]. Nu vedem în ce fel partenerii industriali și comerciali ar putea denunța acorduri fără a respecta formele constrângătoare și codificate. Căsătoria nu este, oare, în forma sa republicană, un contract care și el ar trebui respectat?

88. Jean-Marie Guyau (1854/1888) „Esquisse d’une morale sans obligation ni sanction” 1885.

Stânga-caviar, rezultată din marele deranjament din mai 1968, refuză, în bloc, orice contradicție, orice barieră, orice frontieră, orice veritabilă responsabilitate. Această stângă delocalizată, mutantă și nomadă, aparține lumii gazoase a birocrațiilor transnaționale, cea a mega-grupurilor comerciale și industriale. Ea funcționează pe modul de diluție a responsabilității, cultivând la vârf anonimatul și decizia colectivă. Aceasta demonstrează că în prezent liberalismul economic este în mod fals conotat ca fiind de dreapta: socialismul, după imaginea comuniștilor chinezi, și-a apropiat economia de piață, făcând din gândirea liberală unul din elementele cheie ale gândirii unice, ceea ce își are dintotdeauna coloana dorsală ideologică în anul 1789. Liberalii la origine erau revoluționarii, fie o burghezie decisă să răstoarne vechea ordine, să preia puterea, masele ne jucând în această farsă tragică decât rolul purcelului ce dezgroapă trufa puterii. Octombrie 1917 răspunde acestei reguli deoarece muncitori și țărani s-au supus unei caste de revoluționari profesioniști, perfect străini de Rusia profundă și de proletariatul industrial sau țărănesc.

Libertate și responsabilitate

Să observăm că apetența pentru absența oricărei constrângeri vine să exonereze individul de orice responsabilitate în ceea ce privește consecințele actelor sale. Dar este adevărat că în societatea noastră impregnată de marxism acesta este un determinism (în sensul filosofic) din care libertatea reală este gonită: criminalul nu este responsabil pentru actele sale, deoarece societatea (clasa proprietarilor acaparatori) este vinovată, înfometând clasele muncitoare exploatare și aruncate pe caldarâm ca o variabilă de ajustare. Să reamintim că apărătorii unei ordini sociale și morale stricte, la sfârșitul secolului XIX, în vremea în care Karl Marx [1818/1883] scria *Das Kapital*, erau totuși

moștenitorii direcți ai Convenționalilor îmbogățiți grație jafului de *bunuri naționale* smulse de la cler și de la emigrați. Tot așa, membrii burgheziei și aristocrației apostate sunt cei care în Franța în 1789, apoi în Rusia în 1905 și în februarie 1917, au condus revoluțiile. Aceiași burghezi sunt cei care, deveniți freudo-marxiști, au abandonat patriotismul și morala marilor înaintași și sunt în prezent raliați la cosmopolitismul ce militează în favoarea unei lumi dezrădăcinate, fără frontieră, în care licențierea moravurilor este de rigoare pe fondul de mixitate *cool*, socială și rasială.

Pe scurt, stânga consideră întotdeauna proletarul ca victimă a sistemului (dar nu pentru mult timp, căci dragostea se termină), așa încât nu ar putea fi cu adevărat responsabil de actele sale, chiar delikte fiind acestea. Burghezia emancipată dă în această privință dovadă de o înțelegere fără măsură față de marii infractori. Asta în virtutea axiomei rousseauiste conform căreia omul este/ar fi fundamental bun, societatea este cea care îl pervertește. Trebuie, prin urmare, să fie acuzați de crime și delikte comise de bandiți și asasini aceia, și doar aceia care au interesul ca sistemul nedrept de exploatare a omului de către om să se mențină, teren al tuturor delicvențelor. Într-o societate inversată, inversiunea acuzatoare este obligatorie: veritabilul responsabil pentru răskoalele de la Bobigny⁸⁹ nu e mulțimea de scursori cuprinsă de nebunie, ci dreapta patriotică care întreține un climat de neîncredere și de frică!

89. Flambată de violențe în sprijinul *tânărului* Theo, victimă prezumată a unui viol petrecut cu ocazia interpelării sale la Seine-Saint-Denis, la 2 februarie 2017. O manifestare degenerase rapid în revoltă la data de 11 a aceleiași luni... mașini arse, clădiri devastate, înfruntări cu forțele de ordine s-au petrecut vreme de câteva ore. Evenimente care nu au cum să nu ne aducă aminte de periferiile din octombrie 2005. Să adăugăm că familia lui Théo Luhaka, victima violențelor polițienești, este cunoscută pentru că a deturnat vreo 700.000 euro în numele unei asociații de luptă împotriva radicalizării islamiste.

Totuși, cum ar fi mai degrabă dificil după un secol și jumătate de instrucțiune publică și laică, precum și de stat-providență, să punem totul în cârca categoriilor sociale ce se bucură de o anumită îndestulare, Freud și critica distructivă a familiei au fost chemate în ajutor. S-au adăugat aici teze environmentaliste, rasismul, excluziunea, periferiile, diferențialul cultural pentru acești neo-proletari care sunt imigranții. De unde și nevoia de tot mai mulți... profesori, de tot mai multe școli, fonduri publice (și corelatul lor: o tot mai mare povară fiscală), servicii sociale și de asistență, asociații subvenționate, mediatorii... Sub-proletariatul nomad importat nefiind *a fortiori* nici responsabil și nici vinovat de actele sale, singurii responsabili sunt cei care se încapățânează să refuze și să blocheze marea revoluție liberal-libertară care se susține în patru cuvinte: *laissez faire, laissez passer*... Fără grija față de ziua de mâine sau față de hăul care ni se deschide din mers!

La capătul opus, *dreapta* ar tinde să considere individul ca relativ stăpân pe destinul său și în mare parte *responsabil*: liberul său arbitru, atâta cât se poate, îi permite să fie recompensat pentru eforturile sale și sancționat pentru greșeli. Nu ar trebui, în această perspectivă, să existe libertate fără asumarea responsabilității și a consecințelor propriilor alegeri. Libertatea, să insistăm, presupune autonomia de decizie și facultatea de a discrimina (și deci de alegere) între bine și rău, între ceea ce este bine și ceea ce este rău, util și nefast.

La urma urmei, *autonomia consimțământului* se învață devreme, deși discernământul, simțul moral și capacitatea de a anticipa sunt foarte inegal repartizate între indivizi. Aceasta este dura lege a eredității. Sub acest unghi, este infinit de periculos și ridicol a pretinde să se acorde drepturi sexuale unor tineri minori, imaturi și încă nepregătiți pentru a înțelege și a avea conștiință de însemnătatea actelor lor și de consecințele acestora. Este la fel de adevărat că societatea liberă de prejudecățile de altădată se încrâncenează să încețoșeze viziunea

tuturor ștergând și ocărând întreaga ierarhie de valori, începând cu distincția dintre frumos și urât (cultul artei contemporane și oneroasele sale dejecții care dau mărturie) sau bine și rău, așa cum îl tot spun operele literare și cinematografice ai căror admirabili eroi sunt de prea multe ori ucigași patentăți, mercenari sau psihopați, sau marginali, decăzuți, cocainomani sau alcoolici.

La dreapta, omul este confruntat cu sfidarea Binelui și Răului. Pornind de la această alternativă originală, se construiește și se înalță panta existențială. Nu e puțin lucru, cu atât mai mult cu cât preoții, directorii de conștiință care ar putea să îl asiste în această încercare se fac în vremurile astea din ce în ce mai rari. Omul nu este în mod funciar bun în starea de natură, ci ghidat de instincte denaturate, și trebuie să învețe binele încă din leagăn. Altădată era ceva obișnuit să se spună că *sărăcia nu este viciu* pentru a sublinia că omul, dacă nu este împins de urgența extremei nevoi, păstrează mereu facultatea de a nu succomba tentațiilor rele. Aceasta este libertatea ontologică a omului.

Concluzie provizorie

Libertatea, progresul în libertate, este astfel dispariția oricăror constrângeri. „Fă ce vrei, după pofta ta și după cheful de moment” a devenit un cuvânt de ordine general al societății plăcerii publicitare (cu condiția ca aceasta să nu creeze un prejudiciu altuia, prea vizibil sau prea imediat, efectele activate în timp neexistând în această lume a plăcerii de moment, o lume a prezentului perpetuu... ceea ce totuși, fără vreun paradox, nu exclude *planurile de carieră*). Și pentru ca unii să se poată bucura fără margini și fără timpi morți, frontierele sunt deschise afluxului unui neo-proletariat cu costuri reduse, importat din Lumea a Treia. Pornind de aici, libertatea într-o *progres* evoluează cu mare viteză de la permisivitate la licență, autodistrugându-se cu

aceeași ocazie. Or, cu o libertate fără limite, ordinea socială în întregime ei se clatină... se profilează atunci spectrul războiului, rece sau cald, al tuturor împotriva tuturor.

„Speranțele noastre cu privire la destinul viitor al speciei umane se pot reduce la trei chestiuni: distrugerea inegalității dintre națiuni; progresele egalității în același popor; în fine, perfecționarea reală a omului”

Nicolas Condorcet (1743/1794) „Schiță a unui tablou istoric privind progresele spiritului uman” 1795.

„Francezii merg instinctiv către putere, lor nu le place defel libertatea; doar egalitatea le este idol.

Or, egalitatea și despotismul au legături secrete.”

François-René de Chateaubriand (1768/1848) „Memorii de dincolo de mormânt” 1848

„Niciodată societatea nu și-a putut promite mai multă strălucire și consistență ca în momentul în care a făcut să îi dea înapoi omului drepturile uzurpate [spoliante], cele pe care le deținea de la natură: Egalitatea.”

Circulară a Marelui Orient din 30 iunie 1791, regele este adus atunci de la Varennes

„În starea de natură, oamenii se nasc în egalitate, dar nu știu să rămână în ea.”

Charles de Secondat, baron de Montesquieu (1689/1755) „Despre spiritul legilor” 1748

„...dar se află de asemenea în inima omului o înclinație depravată

pentru egalitate, care îi face pe cei slabi să vrea să îi atragă pe cei puternici la nivelul lor, și care reduce oamenii la a prefera egalitatea în servitute inegalității în libertate”

„Atunci când inegalitatea este legea comună a unei societăți, cele mai puternice inegalități nu sar deloc în ochi; când totul este aproape de acest nivel, cei mai mici sunt răniți. Din această cauză dorința de egalitate devine întotdeauna de nesatisfăcut pe măsură ce egalitatea este mai mare.”

„Cred că popoarele democratice au o înclinație naturală pentru libertate... Dar ele au pentru egalitate o pasiune arzătoare, de nesatisfăcut, eternă, invincibilă; vor egalitate în libertate, și, dacă nu o pot obține, o vor chiar și în sclavie.”

Alexis de Tocqueville (1805/1859) „Despre democrație în America” 1848

Știm acum că libertatea se cucerește clipă de clipă, pentru a te elibera de sub oprimare și din toate constrângerile consubstanțiale ordinii sociale și morale născute în vechiul regim, din vremurile întunecate ale exploatarei omului de către om și *in fine* din *capitalism* (confundat cu capitalismul industrial și patrimonial din secolul XIX). Cel ce spune oprimare spune opresori, iată de ce apetitul pentru libertate nu se poate exprima decât prin intermediul luptei împotriva inegalității umane, încarnare materială a răului. Inegalitate care nu e naturală, omul fiind considerat original bun. Cum materialismul ateu l-a gonit pe Dumnezeu, gânditorii săi, prin construcțiile și mirajele lor intelectuale nu pot totuși să se stăpânească în a recrea entități metafizice precum Răul (sau din contră idoli, precum Republica) pe care le-ar încarna beneficiarii unui sistem social inuman ce generează in Justiție prin chiar natura sa.

Dar a reconstrui lumea pe alte baze, mai juste, nu înseamnă oare

a crede în posibilitatea de a schimba natura omului? Dintr-o mișcare de baghetă magică, decretând sfârșitul ierarhiilor (cu excepția totuși a nomenclaturilor conducătoare, oameni de scenă, artiști și sportivi străluciți în arene), atât în raporturile de producție, diviziunea socială a muncii sau, în fine, abolind disparitățile genetice prin decret și prin gonirea stereotipurilor care discriminează... iată cu ce se ocupă socialismul cultural și comunismul sexual.

Acesta este programul transumanist la care s-au înhămat Revoluționarii de secol XXI, fără să dea înapoi în fața radicalității mijloacelor (noblețea scopului justificând toate excesele) pentru a elimina (cel puțin din punct de vedere sociologic vorbind) toți indivizii ne-reformabili pentru ca în cele din urmă să creeze *ex nihilo* un om nou... Ceea ce au făcut fără să ezite Convenționalii⁹⁰, așa cum o vor face și regimul leninist prin intermediul exilului forțat, al deportării în lagărele din Siberia, al morții la scară mare, precum și comuniștii din anul 1944, atunci când au închis un milion și jumătate dintre concetașeni și când au aruncat asupra elitelor declarate falite însemnul rușinii naționale. În Rusia, din 1918 până în 1921, sub acoperirea războiului civil, au fost eliminate clasele sociale, în realitate clase de vârstă, ce ar fi putut împiedica marea transformare, adică eliminarea proprietății private... sursă a tuturor relelor omenirii, așa cum a identificat-o, formal, iluminatul Rousseau⁹¹, calvinist, catolic apostat și mare spirit rătăcit, și

90. Saint-Just, prietenul intim al lui Robespierre, unul din cei mai îndârjiți Procuști ai Convenției, lansa de la tribună, la 26 februarie 1794: „Ceea ce constituie o Republică este distrugerea totală a ceea ce i se opune... Sângele este laptele libertății pe care să se nască [deoarece] libertatea nu are alt pat decât saltelele de cadavre”.

91. J. J. Rousseau „Discurs asupra originii și fundamentelor inegalității între oameni” 1755. Operă în care proprietatea privată este considerată ca sursă a tuturor inegalităților și nenorocirilor. Voltaire, într-o scrisoare datată 30 august 1755, comentează și el, astfel, opusul: „Am primit, domnule, noua

aceasta cu un secol înainte de Marx, acest alt arhieru al castelor sacerdotale viitoare din secolul XX. S-a încercat atunci realizarea profeției sale ce anunța paradisul terestru după eradicarea claselor sociale înstărite, precum și a oricărei transcendențe. Dacă, deci, la stânga libertatea se cucerește împotriva Celuilalt prin război social, la dreapta ea se cucerește asupra sinelui însuși, prin depășirea și deplina asumare a opțiunilor proprii. Islamul cunoaște o aceeași distincție care opune *micul jihad* sângeros marelui Jihad, Efortul interior, adică cucerirea libertății în desăvârșirea spirituală. În acest sens, libertatea nu poate fi decât cea a individului care nu se descarcă, din principiu, asupra altuia de erorile sale, sau care nu se auto-exonerează fără discernământ de greșelile sale, acuzând caracterul pernicios, inegalitar și injust al unei societăți ostile, care ar trebui răsturnată cu forța sau schimbată de jos până sus prin violența sau eroziunea reformistă.

Valorile fondatoare. Egalitatea

Egalitatea, cel de-al doilea concept suprastructural

Egalitatea este cel de-al doilea concept *suprastructural* (în sensul pe care îl dădea Karl Marx cuvântului *suprastructură*) din dogmatismul care se manifestă la stânga. O noțiune ce poartă nimbul unui strălucitor halo de bune intenții, care din păcate conduce foarte repede, ineluctabil, pe nesimțite, pe un drum ce se sfârșește la Gheena terestră și în *Marile cimitire de sub Lună*⁹². Un mare maestru al litera-

dvs carte împotriva genului uman [...] Niciodată nu s-a întrebuițat atâta minte pentru ca noi să devenim proști, ne vine să mergem în patru labe atunci când citim lucrarea”.

92. Georges Bernanos 1938. La care face referire „Omagiul Cataluniei”

turii, finlandezul Mika Waltari, a descris foarte bine această derivă în opera sa romanescă „Egipteanul” (1945), ce relatează domnia haotică a ereziarhului Akenaton (1355/1338). Acesta a vrut să instaureze prin cultul zeului Athon⁹³ „tată și mamă a întregii creații”, dominația Binelui, și, de aici, a Egalității... *sub soarele Satanei*. O întreprindere care se va solda cu ruina regatului, epidemii și războaie. Domnia Binelui, iubirea obligatorie impusă prin decrete-lege, este în mod sigur domnia dezolării, deoarece... *cel ce vrea să se facă înger, se face fiară*⁹⁴.

Din exigența de Egalitate decurge în zilele noastre cvasi-totalitatea marilor noastre orientări politice fără ca cineva, oricine, să înțeleagă de unde se întoarce mai exact. Or, o înclinație pioasă nu poate constitui bârna unei filosofii politice. Deoarece este vorba înainte de toate, să admitem asta, de un cuvânt fetiș, de o invocație magică al cărei conținut este mai mult emoțional decât rațional. Egalitate de drept înaintea legii? Da! Din principiul egalității reiese într-adevăr egalitatea în fața curților de justiție sau se presupune că rezultă exprimarea prin intermediul sufragiului universal. La rigoare, putem crea condițiile unui acces egal la cultură și la cunoaștere, ceea ce nu înseamnă că acestea sunt uniform împărțite între toți. Din contră chiar, pentru că sunt domeniile în care se exprimă disparitățile cele mai extreme între

(1938) al lui George Orwell: „Tragedia spaniolă, prefigurare a tragediei universale, face să izbucnească pe tărâmul evidenței mizerabila condiție a omului de bună voință în societatea modernă care îl elimină încetul cu încetul, ca pe un produs inutilizabil”. Înlocuiți Spania cu Siria și veți fi la curent cu precipitarea torențială a evenimentelor în curs.

93. Sigmund Freud în „Moïse et le monothéisme” (1939) a considerat că originea iudaismului se află în cultul lui Athon. Nu este chiar abuziv să rezumăm cultul lui Athon prin formula lui Petronius *Sol lucet omnibus* adică „Soarele strălucește pentru toți”.

94. Blaise Pascal (1623/1662) „Pensées”, operă postumă 1670.

indivizi în funcție de aptitudinile lor sau de absența acestora⁹⁵. Paritatea bărbat/femei urmează o egalitate ideală dar contrazice cealaltă egalitate de bază, adică cea de a fi judecat în mod echitabil, promovat sau decăzut după propriul merit. În acest caz, egalitatea se prezintă exact drept ceea ce e, un cuvânt fetiș și un sofism destul de trivial. Ceea ce poate fi, pe contrasens, o jalnică nedreptate și chiar un act de violență împotriva ordinii lucrurilor: în Suedia, copiii cei mai dotați din punct de vedere intelectual sunt automat redirecționați către clase de nivel mai mic pentru a se evita emergența vreunui „elitism”!

Acum, ce vrea să însemne egalitatea cetățenilor în ceea ce privește impozitul? În afara unei declarații pur verbale ne aflăm față în față (ca peste tot, de îndată ce este vorba de egalitate) cu cvadratura cercului, deoarece cum putem să conciliem cu adevărat egalitatea și justiția? Iar în acest caz unde se situează mai exact justiția? La fel și în ce privește folosirea domeniului în care egalitatea nu poate fi decât o opinie sau în ce privește egalitatea bărbat/femeie, care ar presupune în prealabil egalitatea între indivizi indiferent de sex. Așa încât ne putem întreba cu privire la iraționalismul aproape morbid care scaldă și impregnează societățile noastre ce duc dorul unei egalități de negăsit... „egalitate” pe care se încrâncenează să o impună clasele conducătoare deopotrivă demagogice și leneșe, dar și deficiente din punct de vedere intelectual.

De unde urgenta necesitate de a purcede la o revizuire conceptuală draconică și la o mare curățenie epistemologică.

95. Stupiditatea constă în a vrea să plasezi toți oamenii pe aceeași scară de valori sau de inteligență. Regula este cea a celei mai extreme diversități: există inteligențe tehnice, manuale, mai frecvente decât formele speculative ale gândirii. În acest sens, pot exista distanțe siderale de la un individ la altul, dar toți participă la același organism cu funcții diferențiate. Din acest punct de vedere, a dori să pui sub semnul parității aptitudinile, competențele, talentele și darurile prezintă ceva sinistru.

Un inegalitarism ireductibil, inerent naturii lucrurilor

În materie de procedură judiciară, egalitatea, sau ceea ce se apropie cel mai mult de ea, pare a fi o echitate elementară. Adică a fi pedepsit în mod identic pentru aceeași greșeală sau despăgubit cu echitate pentru un anume prejudiciu, precum și a fi la fel retribuit pentru o sarcină asemănătoare într-o unitate de timp și de loc. În afară de aceste domenii ce mai rămâne? Natura care îi dotează foarte inegal pe indivizi este într-un mod atroce inegalitară trebuind să facă ceea ce îi este menit să facă, printr-o nemiloasă loterie genetică... sau mai rău, ținând cont de ceea ce le rezervă soarta și de întreg neprevăzutul existenței. Un subiect asupra căruia se poate glosa la infinit. Unii fac nespuse de mult având foarte puține atuuri, alții, cu generozitate înzestrați, nu fac nimic. Dar aceste adevăruri elementare, orbitoare, scapă religiilor egalitariste. Ideologii care nu sunt până la urmă decât mijloace de a sidera popoarele pentru a domni asupra lor, aservindu-le față de mirajul unei lumi ideale, fără sus și fără jos, fără frumos și urât, fără cei puternici și fără cei slabi, fără săraci și fără bogați...

Egalitate, mohorătă câmpie! A-ți vitupera vecinul sau semenii pentru că par a fi mai fericiți sau pentru că tu însuși nu ai decât prea puțină prestață, nu ești nici fermecător, nici clarvăzător, nici subtil, nici norocos, nu are sens. Dar invidia și gelozia fiind patimi gravate în inima omului, egalitatea apare sub adevărata ei înfățișare: cea a unei religii a tânjirii și a resentimentului (bineînțeles, nu vorbim de injustiții flagrante, de negarea justiției împotriva căreia orice putere ce își merită numele trebuie să intervină). Oamenii s-ar purta mai bine dacă ar renunța să privească în făruria vecinului, să tânjească la casa lui, la femeia și la bunurile sale. În rest, putem întotdeauna să încercăm să ne îmbunătățim, prin acțiuni bune și judicioase, *karma* moștenită de la strămoși, știind că și noi la rândul nostru suntem

responsabili și vom da seamă de parcela de moștenire filogenetică pe care o lăsăm descendenților noștri. Nu le transmitem doar un patrimoniu fizic, ci și unul moral și intelectual înscris în genele noastre. Subiect controversat, desigur, mai e de spus că tot ceea ce există în această josnică lume nu este încă, uneori, în prezent, nici demonstrat, nici posibil de demonstrat.

La un orizont vizibil, nu vom reuși, oricare ar fi salturile efectuate de vrăjitorii transumanismului sau progresele tehnicilor și ale științei pedagogice, să facem un geniu dintr-un *minus habens*. Dacă ar fi de ajuns un bun teren sociologic și preceptori buni pentru a scoate genii precum Mozart cu duiumul, s-ar ști acest lucru. În mod curios, nimeni nu se întreabă în mod oficial cu adevărat cu privire la actuala prăbușire a sistemului de învățământ care se zbate să nege *diferențele culturale și etnice* și rolul predispozițiilor atavice. Un sistem care se pretinde educativ, incapabil să restaureze dispozitivul elementar de ștergere a condițiilor și originilor constituit de uniformă sau cămașă!

Știm bine că negarea ucigașă a realității este baza tuturor utopiilor. Începând cu iluzia ce constă în a crede că e posibilă transmiterea fără vreun efort a unor cunoștințe cu atât mai complexe cu cât sunt străine de cultura-sursă a populațiilor ce nu posedă bagajul ereditar adecvat⁹⁶. Cheia nu se potrivește cu încuietoarea. Reușita unora nu

96. La sfârșitul secolului XIX, cheștiunea transmiterii culturale se pune cu acuitate pentru cei ce înțeleg să transmită *luminile civilizației* unor populații din noul nostru imperiu colonial. Unii cred că educabilitatea este o himeră... ceea ce ar tinde astăzi să demonstreze laboratorul perieriilor noastre. Léopold de Saussure [*Psychologie de la colonisation française dans ses rapports avec les sociétés indigènes*. Paris 1899] în continuarea lui Gustave Le Bon, arată cum caracterele mentale sunt ereditare și invariante. Le Bon postulează că distanța ce separă civilizația de *rasele inferioare* „este prea imensă” pentru a fi transplantat un sistem cultural străin de *moravurile, credințele, constituția mentală și instituțiile europene*. Cf. Congrès colonial international de Paris

infirmă această constatare și, pentru a fi cu totul pesimiști, ar mai trebui să fie examinate și limitele acestor reușite și anvergura lor... Să nu confundăm vreodată excepția cu regula. Cei care încercând să ocolească legile eredității vor cu disperare să ignore restricțiile impuse prin predispoziții înnăscute și pe cele ale capacităților de achiziție, mi-zând pe plasticitatea creierului uman, se condamnă la eșec. Nu, ființa umană nu se reduce la un ansamblu de norme sau la o construcție culturală, un joc de *lego* în care ar fi de ajuns să deplasăm elemente pentru a-i schimba forma sau natura reală. Până la urmă, animalele de fermă și plantele *forțate*, oricare ar fi performanțele lor stabilite, sunt în general menite degenerescenței și sterilității. Mai puțin în ceea ce privește cazurile precise precum caii de curse, animale din ce în ce mai rapide printr-o selecție genetică deopotrivă riguroasă și savantă... cu prețul, e adevărat, al unui procent de 95 % de animale eliminate. Eugenismul comercial are un preț și în acest caz, un preț exorbitant!

Negaționism

Progresistul ignoră sau dorește să ignore legile fizicii. El se declară convins că plasticitatea adaptativă a hominizilor este fără de limită. Fără îndoială, în cazul unor aptitudini de bază, totuși, aceste comportamente primare (virtuozitatea băiatului ce aduce pizza!) nu sunt cele pe care, oricât de non neglijabile ar fi, se fondează etajele superioare

1889. Editeur Augustin Challamel 1890 p. 67]. Deoarece abisul ereditar dintre cele două „clase” de popoare ar fi a priori de netrecut [*Ibid.* p. 70]... „Abuzat de dogmele sale, refractar la ideea de rasă, francezul este convins că speciile umane nu diferă între ele decât prin educație. Profundele divergențe mentale care separă rasele i se par superficiale; el crede că poate să o scoată la capăt și se înverșunează într-o luptă sterilă împotriva legilor eredității” [*Ibid.* p. 10].

ale civilizației. Superstiția progresului nu ar trebui să ne orbească până în punctul în care să ignorăm puternica capacitate a omului de a *involuta*, de a regresa colectiv în barbarie (războaiele civile stau mărturie), și chiar de a se sălbătici în spațiul a câtorva generații, fără vreo posibilă cale de întors. Să ne gândim la *micii albi* din Hauts du Piton de la Fournais, pe Insula Reuniunii. Unele *progrese* (precum spre exemplu o sexualitate precoce difuzată în programele de învățământ public cu țintă pre-adolescenți) par dintr-o dată factori ce destructurează personalitatea și construcția afectivă. Într-atâta încât ar trebui în mod clar să le considerăm mai mult ca vectori de decadentă decât de ameliorare a genului uman. De altfel, acest tip de șlefuire a personalității în vederea reconstruirii comportamentelor sociale din care ar fi excluse toate *stereotipurile de gen* nu constituie oare o formă de condiționare a cărei stabilitate sau perenitate vor rămâne să fie verificate și validate?

Să vrei ca toată lumea să intre în același tipar, să vrei ca noi să fim cu toții egali, înseamnă că ajungi foarte repede să vrei să intre cuie rotunde în găuri pătrate, și asta cu loviturile ciocanului juridic... Și pentru că există egalitate, prin definiție, ireductibilele diferențe dintre societăți și indivizi ar veni nu din natura lucrurilor, ci exclusiv din cauze externe... din mediul geografic, din contextul social, și apoi din joshnicia claselor dominante. Dacă unele popoare sau etnii sunt la remorca modernității, cauzele nu ar fi decât: colonialismul, omul alb, capitalismul occidental etc. Nimeni nu s-ar gândi că ar putea exista cu adevărat o ierarhie (naturală) între oameni și diferențe foarte notabile între societăți.

Omul de dreapta ar fi în consecință cel ce ar nega rolul supradeterminant al mediului în crearea și păstrarea inegalităților între indivizi și comunitățile umane, și aceasta cu scopul de a justifica avantaje și privilegii produse de reguli injuste... Acum, să nu mai dezbatem și mai mult despre ceea ce este just și ceea ce este injust. Soarta care

ne este rezervată nu este, desigur, mereu echitabilă, iar meritul este rareori recompensat la justa sa valoare. Trebuie totuși să mergem să jefuim livada vecinului pentru că este mai scaldată de soare și pentru că nenorocitul de proprietar are o rentă mai favorabilă?

Straniu raționament care, pentru a pune capăt in justiției – adică meteorologiei infinit de complexe de relații, interacțiuni și hazard, ceea ce se numește de obicei soartă sau noroc –, consideră ca imperativ să acorde tuturor încă din leagăn și prin decret, *dreptul* la fericire (sau aproape), în *cea mai bună dintre lumile posibile...* Un *drept* automat, fără luptă și fără contraparte, fără efort sau contribuție personală. Care va fi atunci finalitatea istoriei? Vom ajunge oare la această societate hedonică a acelor Éloïs androgini pe care o descrie H. G. Wells în *Mașina de explorat timpul* (1895)? Având în planul din spate niște Morlock antropofagi care vin să-și caute tributul de zi cu zi de carne crudă în tribul-cămară de provizii pe care îl constituie naivii transgen, descendenți degenerați ai actualilor noștri „bobos” și pentru care istoria s-a oprit odată pentru totdeauna?

Ierarhia, oaia neagră a egalitarismului

Sectarului nu îi vine în minte că ar putea exista cu adevărat ierarhii naturale, și aceasta în ciuda faptului că e de ajuns să deschizi ochii pentru a constata acest lucru evident. Să admită și că condiția umană în cadrul ierarhiilor sociale nu este redusă la un război perpetuu între jos și sus, ci că se poate să existe și o necesară cooperare și complementaritate între diferite grade de pe scala talentelor și competențelor.

În ochii stângii, toate ierarhiile ar trebui abolite conform principiului că nimeni nu este și nu trebuie să fie superior nimănui altcuiva. Avem aici ecuația *progres = egalitate = abolire a tuturor ierarhiilor umane...* cu excepția, și ne întrebăm de ce, domeniului sportiv și militar

în care sîta e mult prea dură. Dar existența unei poziții ierarhice (cea a *lanțului de comandă*, după expresia anglo-americană) nu dăunează întru nimic excelenței agenților subordonați autorității ierarhice, care nu se poate exercita decât proporțional cu calitatea personalului. O armată are nevoie de mai mulți soldați de elită decât de generali. Idem în întreprinderea în care bunii conducători se întîlnesc mai rar decât bunii muncitori. Să adăugăm că muncitori și patroni sunt cu toții dependenți unii de ceilalți. Nu pentru că întreprinderea cooperativă (ai cărei acționari, teoretic, sunt salariații, dacă este vorba de o întreprindere de producție) și organizarea colegială nu ar putea exista, dar ele rămân totuși tot o excepție. Să tragem de aici concluziile care se impun: a face din ierarhie reflexia presupusă a unei opresiuni automate este în mod hotărât ineptă, deoarece fără patron nu există muncitor și invers. Ceea ce se cheamă diviziune a muncii, pe care marxismul a vrut să o nega pînă la punctul în care, în fața prăbușirii economiei sovietice, a devenit evidentă și urgentă necesitatea de a restabili ierarhia salariilor, funcțiilor și sarcinilor.

Să cităm în această privință un remarcabil autor, critic al marxismului, dar din interior: „Lenin vede o primă etapă a egalității formale între cetățeni pe care o definește ca *egalitate a muncii și a salariului și ca participare a tuturor la gestionarea statului*, Cetățenii *muncesc uniform, păstrează aceeași măsură muncii și primesc un salariu uniform*”. Egalitarismul leninist merge pînă la a nega orice diviziune a muncii, orice diferență între capacități și aptitudini... el vrea să fabrice un om-tip, un om generic⁹⁷.

Egalitatea – refuz sau negare a ierarhiei – vine dintr-o ostilitate de principiu față de *încarnarea instituțională a Autorității*. Un principiu subversiv care presupune aproape în întregime subordonarea a ceea ce

97. Michel Collinet „Du bolchevisme” 1957 p. 90. Lucrare remarcabilă.

este superior față de ceea ce este inferior. Ceea ce nu ar fi într-un totu lipsit de sens pentru personalul politic merit a fi *în slujba națiunii*. Realitatea este, evident, cu totul alta, într-o epocă în care reprezentarea politică născută din regimul de partide este pentru câțiva șmecheri o activitate înalt lucrativă⁹⁸ compatibilă cu un bagaj moral (și intelectual) destul de limitat: se știe că în zilele noastre profesioniștii din politică nu au, de multe ori, nicio experiență a vieții reale sau a lumii dintr-o întreprindere. Cariera lor se derulează în esență pe culoare și în sălile de ședință ale formațiunii lor politice, apoi în cele ale consiliilor și adunărilor parlamentare...

Astăzi, ierarhiile aparente se estompează atunci când apar noi metode de gestionare a personalului și de manipulare a mulțimilor, care creează și întrețin mirajul unei egalizări de suprafață. Să ne gândim la metodele de gestionare din *democrația participativă* care asociază subiectul individual sau colectiv la propria sa supunere, pentru a o face mai ușor de înghițit pentru el.

Să notăm, în fine, că cei care se arată ostili față de ierarhii sunt aceiași care adulează sau fac să fie adulate aristocrațiile de doi bani care sunt acele *peoples*, răsculându-se în același timp – doar cei mai buni dintre ei – împotriva amenințărilor reale ce apasă asupra biodiversității! Din contră, diversitatea umană (etnoculturală și psihică) nu e în grațiile lor. Din fericire, natura rămâne prin esență inegalitară, fapt fără de care omenirea s-ar fi redus poate la a nu fi decât o uriașă turmă bovinizată ce paște prin savană... sau și mai bine, în lumea

98. Vedem asta cu înmulțirea scandalurilor, clasa politică aleasă practicând un nepotism relativ indecent, dacă nu chiar pur și simplu ilegal (fostul prim ministru Fillon, nefericit candidat la alegerile prezidențiale din aprilie/mai 2017). Cea mai recentă afacere se referă la Ferrand, director de campanie și ministru al președintelui Macron, al cărui program avea printre elementele călăuzitoare exact moralizarea vieții publice.

marină, un covor de melci erbivori. De ce să căutăm nedreptatea în ierarhie, atunci când, dacă e bine înțeleasă, aceasta permite lumii oamenilor să se organizeze în funcție de aptitudini și de talente, pentru a stabili o sănătoasă și fructuoasă diviziune a muncii, știindu-se că toți, în principiu, ar trebui să „lucreze pentru toți”?

Justiția discriminatorie, sinonimul Egalității

Cum principiul unei egalități între oameni, popoare și rase a fost postulat fără vreo posibilă discuție, orice inegalitate este, de facto, injustiție. Care va domni pe pământ atâta vreme cât nu vor fi fost uniformizate toate condițiile sociale. Cei care se opun acestei nivelări sunt deci dușmanii dreptății (imoralisti) și dușmani ai genului uman. Trebuie deci să fie puși pe drumul cel bun, chiar dacă, pentru asta, e necesar să fie eradicați.

E o mare greșală a se confunda egalitatea și dreptatea. O confuzie de idei și de cuvinte bine instalată în minte și care ar face ca patul lui Procut – egalizator –, expresie ultimă a justiției: nici mari, nici mici, toți de aceeași mărime, egală, nu mai contează dacă au picioarele scurtate sau pieptul sfâșiat. Este urgent să *ne scoatem din cap* această ecuație deopotrivă vicioasă și veninoasă, din nefericire banalizată în viața de zi cu zi, fără să ne mai dăm seama. Idee dezmințită la fiecare pas dar care ne contaminează pe neștiute și împotriva căreia nimeni nu se gândește să reacționeze, într-atâta de zilnic și implacabil fiind bombardamentul ideologic. Dacă există vreo Gheena, atunci aceasta este democrația în stilul banditului de Procut, care consideră că justiția supremă stă în compactarea/formatarea tuturor, fără vreo excepție. O tiranie căreia îi scapă în general *cei ce sunt mai egali decât ceilalți*⁹⁹... nomenclaturistii și aparatchikii care își arogă dreptul de a alinia și de

99. Cf. George Orwell (1903/190) „Ferma animalelor” 1945.

a nivela pe altul, pe deplin îndreptățiți, gratificându-se ei înșiși cu posturi mustind de prebende regale¹⁰⁰...

Or, cum egalitatea contranatură este una din formele cele mai strâmbe ale cvadraturii cercului și cum oamenii sunt în cele din urmă egali nu doar în drept ci și în fapte, justiția va trebui să se întoarcă asupra ei-înseși prin exercițiul unei contorsiuni diabolice (precum steaua de mare care își scoate stomacul pentru a absorbi și digera prada)... Adică prescriind *inegalități compensatoare* altfel spus *discriminare pozitivă*. Un sofism maiestuos care în mod aparent trece ca trenul prin gară. Cine nu vede contradicția în termeni, adică faptul că un criteriu discriminant, chiar în numele egalității, rămâne, împotriva și față de orice, o inegalitate de tratament exclusivă și segregatoare? Iată care este magia cuvântului rupt cu rădăcină din materialitatea faptelor.

Justiția s-ar face, de acum înainte, în numele inegalității *reparatorie*, dezmințind sau infirmând dintr-o lovitură principiul de neîncălcăt al egalității. La fel cum un *voluntarism republican* afirmat, constrângător și necesar, este obligatoriu pentru a egaliza *șansele* de reușită. Ceea ce școala nu ar reuși (sau nu ar mai reuși) din cauza încărcăturii sociale

100. Derapajele ministrului Richard Ferrand al Coeziunii teritoriale, despre care spunea Laurence Haïm, purtător de cuvânt al președintelui Macron, „imensă probitate”, sunt constitutive în cel mai bun caz de delict al unui inițiat sau chiar de conflict de interese... chiar dacă parchetul național financiar (pe care l-am văzut mai cărcotaș când era vorba de candidatul Fillon) declara că nu dorește să deschidă anchetă în această chestiune, urmat în aceeași linie de parchetul din Brest pentru care „nici unul din faptele relatate nu este susceptibil de a motiva o calificare penală”. Este vorba *grosso modo* de o afacere de favoritism ce ne duce la epoca în care R. Ferrand, director general al Mutuelles de Bretagne, i-a permis soției să realizeze un venit în plus considerabil din chirii care au fost contractate ca din întâmplare de către respectiva federație Mutuelles.

recurente (rasism, excluziune, prejudecăți și stereotipuri).¹⁰¹ Evident, nu

101. Egalitate de șanse și diversitate – Președintele Sarkozy, Palaiseau 17 decembrie 2008. Un discurs emblematic al Republicii cosmopolite „Republica este mișcare, progres, apelul la justiție... Să ne privim societatea în față, să privim promovarea socială, numărul de fi de muncitori din marile școli, segregarea urbană, discriminările, inegalitatea de șanse... Cum mai putem vorbi de republică atunci când școala nu mai reușește să compenseze handicapul social? Cum putem vorbi de Republică atunci când reușita școlară și viitorul profesional depind nu de inteligență, nu de curaj, nu de intensitatea muncii, nu de merit, ci mai întâi de mediul social din care vii, de cartierul în care locuiești, de numele pe care îl porți, de culoarea pielii?... Nu există Republică reală fără voința de a corecta inegalități, tratând inegal situații inegale... comunitarismul amenință unitatea și indivizibilitatea Republicii... nu pentru că am dat prea mult celor care aveau mai puțin, nu pentru că am încălcat prea tare sacrosanctele principii ale egalitarismului pentru a pune în practică o discriminare pozitivă [subînțeles: pentru că nu am mers prea departe în acest sens]. Mă gândesc mai ales la marele principiu de egalitate care este cheia de boltă a unității noastre... Egalitatea republicană este egalitatea înaintea legii, egalitatea în drepturi și datorii, este egala demnitate a persoanelor, este egalitatea de șanse... Care este obiectivul? Să scoatem la lumină provocarea metisajului pe care ne-o adresează secolul XXI. Provocarea metisajului, Franța... a arătat-o mereu. Ea a metisat întotdeauna de-a lungul secolelor culturile, ideile, istoriile... Egalitatea reală de șanse trebuie să o realizăm la toate etajele societății, făcând să salte toate încuietorile. Pentru aceasta, vom deschide mult locurile în care se formează elita de mâine. Doresc ca în toate liceele care pregătesc pentru concursul de intrare în marile școli să fie create clase pregătitoare pentru a aduce elevii la un anumit nivel... și ca, din septembrie 2009, 25% din locurile din fiecare clasă pregătitoare pentru marile școli să fie rezervate celor mai buni liceeni bursieri. La începerea anului școlar 2010, această rată va atinge 30%”. Versiunea scrisă accesibilă pe web a fost curățată de pasajele cele mai agresive referitoare la mijloacele constrângătoare pe care statul înțelege să le aplice pentru a impune *metisajul obligatoriu*: metisajul „nu este o opțiune, este o obligație, un imperativ... iar dacă voluntarismul republican nu ar funcționa, ar trebui ca Republica să treacă la metode încă și mai constrângătoare.” <https://www.youtube.com/>

spunem că puterea publică nu trebuie, atunci când e nevoie, să ajute, să susțină, să-i asiste pe unii și alții, marginalizați sau victime ale unor accidente de viață... dar de aici până la a face din asta o practică sistemică și un principiu de guvernare, e un hău imens! Înseamnă a restabili dar în sens invers ceea ce stânga denunță de obicei cu atâta tărie: acordarea discreționară de avantaje sau chiar privilegii de categorie, etnice sau religioase, a căror legitimitate – cu excepția unor cazuri judecate individual – nu este *a priori* stabilită. A face o regulă din ceea ce nu trebuie să fie decât excepție. Să subliniem că amenințarea teroristă a demonstrat din plin că laicitatea își află repede limitele egalitare atunci când e vorba de a proteja locurile de cult ale uneia sau alteia dintre minorități...

Affirmative action

*Politicile de affirmative action au apărut în Statele Unite în anii șaiszeci în prelungirea mișcării drepturilor civice. Aceste politici căutau să corecteze inegalitățile ce afectau minoritățile etnice (sau inegalitățile bărbaților/femei). Unele țări europene s-au inspirat din experiența americană punând în practică, începând cu prima parte a anilor '80, o versiune a acestor politici fondată în principal pe criterii socio-economice pe care le putem califica drept discriminare pozitivă*¹⁰².

Apărătorii acestor politici pun accentul pe necesitatea de a asigura o egalitate de șanse care să nu fie doar formală. La sfârșitul anilor '60, în cadrul unei politici proactive *preferențiale*, au fost aplicate în Statele Unite¹⁰³ măsuri menite să favorizeze accesul la locuri de muncă și

watch?v=VF6MezJ884M

102. Direction Générale du Trésor „Affirmative action et discrimination positive: une synthèse des expériences américaine et européennes” **<https://www.tresor.economie.gouv.fr/file/326758>**

103. Economistul american Thomas Sowell neagă eficiența „politicilor so-

la învățământul superior pentru unele categorii de populație victime presupuse ale discriminărilor, adică femeile și minoritățile etnice (negri, hispanici) și astăzi sexuale.

Marile școli din hexagon nu au scăpat de moda politicilor de quote și de favoritism etnic (în mod fundamental contrară principiului general de drept privind egalitatea în fața legii – o deviere pe care dl Macron anunță că vrea să o consolideze) și așa au văzut cum li se prăbușește nivelul... și odată cu acesta și nivelul claselor conducătoare deja cangrenate de camarile și tovarășii. Această cădere a nivelului cultural s-a tradus în noile elite prin pierderea tendențioasă a celei mai elementare rațiuni critice. Consecință a unei formatări intelectuale într-o corectitudine politică din cele mai prostești. Un fenomen care atinge întreaga lume occidentală în care ne încăpățânăm să vrem să egalizăm acolo unde trebuie să facem o severă selecție, prin merit¹⁰⁴... ceea ce fac, evident, dragonii asiatici.

ciale” care, din punctul său de vedere, dăunează și mai mult celor defavorizați decât îi ajută. În ce privește rasele, Sowell se opune rasismului instituțional impus în Statele Unite după mandatul Nixon sub numele de *Affirmative Action* în scopul de a-i „favoriza pe negri”. În „Race and Economics” (1975) el arată că aceste politici nu au favorizat decât anumite categorii de negri și le-au deservit pe majoritatea lor. În „Preferential Policies: An International Perspective” (1990) și „Affirmative Action in the world” (2004), el denunță dictatura „corectitudinii politice”, care a ascuns natura rasistă a unei practici a tinerilor infractori negri, „knockout game”; acest joc criminal nu a fost divulgat publicului decât foarte târziu de către poliția din New York și de către media, atunci când membrii comunității evreiești au fost ținta jocului... „A Very Dangerous Game, Young Blacks who attack people of other races for fun are getting no media attention”, National Review Online, 20 nov. 2013. Un *joc* mortal care ajunge azi în Europa.

104. Înainte de a părăsi ministerul Educației naționale, dna Belkacem s-a angajat să anuleze bursele de merit și prevedea să treacă la înscrieri la universitate prin „tragere la sorți”.

Nivelarea în jos se operează deci în mare viteză, iar școala diversității și a *egalității de șanse* este sancționată astfel prin cele mai rele eșecuri¹⁰⁵. O cale care ne duce drept către prăpastie și de pe care cei mai curajoși exploratori, Finlanda spre exemplu, revin la vederea catastrofașelor rezultate școlare... delirul egalitarist fiind împins până la a căuta să se obțină aceleași rezultate de către toți, un număr mereu în creștere de titulari de diplome de bac sunt aproape analfabeți, cu efectul de a vedea cum universitățile se transformă în gropi de gunoi, în bazine de retenție (care întârzie intrarea tinerilor pe piața șomajului) și în laboratoare pentru mixitatea socială (amestec de populații).

Pedagogismul este în mod fundamental o ideologie îndreptată împotriva substanței înseși a învățământului și a cunoștințelor care prin predicat ideologic trebuie să fie puse la îndemâna tuturor. Și pentru că este imposibil să înalți în sus pe acei *minus habens* sau pe infirmii care populează cetățile noastre plurale, este mai ușor să faci să coboare soclul tot mai jos. Și aceasta cu scopul de a pune pe toată lumea în acord și în perfect echer și pentru a așeza toate generațiile viitoare, fără deosebire de rasă, confesiune sau sex, la un același nivel de inapetență culturală... deoarece *libido sciendi* (setea de cunoaștere) nu mai este cu adevărat la ordinea zilei.

Instrucțiunea publică recalificată – înlocuind familiile – în

105. Procentajul de reușite în Franța la probele de bacalaureat în 2016 a atins rata record de 88,5%. Cifre lipsite de orice semnificație atunci când știm că o parte importantă din laureați stăpânește insuficient (adeseori deficientă în scris) a limbii materne și că procentajul mic de eșecuri se justifică prin cazuri de analfabetism cras. În 2012, 7% din populația adultă cu vârste de la 18 la 65 ani ce a fost școlarizată în Franța era în situație de analfabetism, adică 2.500.000 persoane în metropolă. Primă poziție bugetară de națiune, dotarea Învățământului public se va ridica în 2017 la 92,49 miliarde euro, dintre care 68,4 miliarde pentru Educația națională și 23,85 miliarde pentru Învățământul superior și cercetare, adică cu 3 miliarde mai mult decât în 2016.

Educație națională¹⁰⁶ s-a mișcat astfel încetul cu încetul devenind mașină de laminat inteligențele și de egalizare în jos. Avem aici o devianță mentală și societală, pur produs al unei logici egalitariste împinse mult dincolo de limitele absurdului. O astfel de concepție despre democrație cu adevărat patologică nu este la urma urmei decât expresia unui antielitism dușman al oricărei ierarhii naturale, cu excepția clerului laic (o altă expresie a egalității aparente între diverse credințe și confesiuni) menit să publice canoanele legii mesianice a *dreptului* la fericire pentru toți, și să îi supună acestuia mulțimi reduse la starea de șeptel uman.

Un ultim cuvânt, în aceeași ordine de idei, referitor la caracterul eminent democratic și egalitarist al artei contemporane. Calificată ca fiind accesibilă pentru toți, ea nu mai există totuși (sau există atât de puțin) dincolo de ceața verbală care o înconjoară cu scopul de a o descărna suprimând toate ierarhiile estetice. Această anticultură aplatizează toate sensibilitățile făcându-le egale în fața unui cvasi-neant. Cei mai mulți sunt invitați să se bucure de un erzaț de patrimoniu – care e deosebit de perisabil și consumabil – dar care are mare valoare comercială adăugată, adică expresia efemeră (pe o durată foarte scurtă de viață) a unor manifestări transgresive. O artă atât de permeabilă pentru toți și pentru toate capacitățile cerebrale, încât nu e nimic (sau aproape nimic) de perceput... „Treceți, nu e nimic de văzut, doar o pânză albă”!

Egalitatea ca patologie intelectuală

Nimic extraordinar în aceea că voința egalitaristă se frânge

106. În 1932, guvernul lui Édouard Herriot decide să boteze *instrucțiunea publică*, aceasta devenind „Educație națională”. Președintele Giscard d’Estaing în 1974 va suprima epitetul „națională”. Un simbol!

izbindu-se de zidul realității. Cuvântul nu este lucrul în sine, iar ideea nu se potrivește decât tare imperfect cu realitatea. Aceasta se răzbună reaşezând lucrurile la locul lor. De când s-a decretat că femeile sunt egale cu bărbații, tot mai multe drame au îndoliat viața de zi cu zi din țările eliberate de prejudecăți dintr-un alt timp. Coabitarea organizată în mod voluntarist între diferitele devianțe sexuale pe bază de egalitate absolută creează confuzii juridice infernale, la fel ca feminizarea numelor funcțiilor și profesiilor până acum desemnate la genul masculin. Să ne gândim la extraordinara și grotesca sfadă privind „toaletele transgen” care împarte America de luni întregi la acest sfârșit de 2016. Locul pentru trans în toalete a fost într-adevăr una din marile bătălii de la sfârșitul mandatului președintelui Obama. Se reușise *at least* să se impună în instituțiile de învățământ public ca elevii să aibă libertatea de a alege între toaletele pentru bărbați și cele pentru femei în funcție de sexul cu care se identifică și nu de sexul lor biologic. Un incomparabil progres al civilizației!

Pe scurt, să insistăm, *bis repetita placent*, asupra faptului că s-a vrut a se face din omul de *dreapta* un pesimist și un adversar al optimistului – optimistul care nu îl închide pe om în fatalitatea genetică contând pe plasticitatea instinctelor, pe capacitatea lor de a fi reprogramate prin pedagogie și cultură. Fără îndoială, da, superficial, dar soclul atavic, invariantele biologice domină și ne revin în perioadele de tranziție revoluționară... arătând întreg potențialul de barbarie subiacent (și mereu prezent) atunci când instinctele joase își dau frâu liber în mari epurări catartice.

O concepție conform căreia optimistul progresist face ca toată lumea să intre într-un imens malaxor, cu toții egali și interșanjabili... Și pentru că prin definiție există egalitate – deoarece un decret are valoare de axiomă indiscutabilă – diferențele dintre societăți sau indivizi nu ar putea, în consecință – și insistăm –, veni decât din cauze

exterioare. Din mediu, spre exemplu, natural sau social, și în acest din urmă caz din jospnicia claselor dominante egoiste și prădătoare. Iată teza lui Marx care tratează clasele muncitoare ca pe niște caste închise din care ar fi imposibil să te extragi fără o răsturnare violentă a situației și fără schimbarea cu forța a inegalității structurale.

Nu spunea oare Céline că „un proletar este un burghez care nu a reușit” și nimic altceva¹⁰⁷? Așa e și cu egalitatea și cu dreptatea: dreptatea trebuie să se limiteze la a impune respectarea regulilor de joc, la a sancționa abuzurile, la a stabili limite, a defini drepturile care se aplică tuturor. Cu condiția ca dreptul să rămână expresia și capătul unei înțelepciuni empirice, vie, și care a trecut proba timpului, ceea ce numim tradiție, și traducerea jurisprudențială și voluntaristă a unei mode, a unei devianțe, a unei morale ce neagă natura lucrurilor și natura omului... Dreptul trebuie să fie o ancoră fixată în soclul permanenței, cea a legilor fizice, psihice și comportamentale ale omului, animal social, ființă de cultură, pentru a-l păzi de propriile sale rătăcirii și de a-l feri de nefericirea de a nu fi decât un animal denaturat...

Egalitate și proprietate

Egalitatea desăvârșită ar fi oare, sau ar aduce oare, fericirea, așa cum pretind ideocrații noștri? Poate fi egalitate în proprietate? Totuși,

107. Louis Ferdinand Céline: „Nefericirea în toate acestea stă în faptul că nu există popor, în sensul afectiv pe care îl înțelegeți, nu există decât exploatați și exploatați, iar fiecare exploatat nu cere decât să devină exploatator. Proletariatul eroid, egalitar, nu există. E o utopie, e pură vorbărie goală, de unde inutilitatea, prostia dezgustătoare a tuturor acestor imagerii imbecile, proletarul în salopetă albastră, eroul de mâine, și capitalistul cel rău și sătul, cu lâna lui de aur. Și unul și celălalt sunt niște dejecții. Nimic mai mult, nimic mai puțin”. Scrisoare către Élie Faure iulie 1935.

cum este imposibil să se facă o împărțire echitabilă între toți, cel mai rapid ar fi să se abolească pur și simplu proprietatea. O idee care nu moare niciodată, pentru că cu cât ideile sunt mai lipsite de bun simț, cu atât au o viață mai dură. O lume în care totul ar aparține tuturor, adică în sensul de acces liber, așa cum e web-ul spre exemplu, inclusiv, desigur, femeile eliberate (ceea ce Fourier¹⁰⁸ își imagina deja în cetatea radioasă a Falansteriei) și a căror libertate le-ar permite un fel de serviciu public sexual.

Deja citat, să reamintim că Rousseau a crezut că teoretizează egalitatea stabilindu-i fundamentele mitice în *epoca de aur* în care omul de Cromagnon îl vâna pe omul de Neanderthal. Rousseau scrie despre tot acest Eden pierdut: „Cel dintâi care, după ce și-a împrejmuț un teren, și-a luat dreptul de a spune «Acesta e al meu», și a găsit oameni destul de simpli ca să-l creadă, a fost adevăratul fondator al societății civile. De câte ar fi fost scutit genul uman, dacă vreunul din ei, smulgând țărugi și astupând șanțul, ar fi strigat către semenii: Feriți-vă să-l ascultați pe acest impostor; veți fi pierduți dacă uitați că fructele sunt pentru toți și că pământul nu e al nimănu!»”.

Avem aici o definiție premonitorie deosebit de pătrunzătoare a totalitarismului colectivist care neagă în ciuda evidenței că pământul

108. „Le Nouveau Monde Amoureux” (1816) Precursor al celui mai desfrânat feminism, Fourier consideră că servitutea conjugală participă la înjosirea femeilor. El militează în favoarea liberei sexualități a fetelor, libertate amoroasă care trebuie să devină o *politică socială* cu normă întregă, pentru binele ambelor sexe. Marcela Iacob, ex parteneră sexuală a lui D. Strauss Kahn, a publicat pe acest subiect un scurt manifest: „Charles Fourier et le Service Public Sexuel” pornind de la ideea lui Fourier că într-o societate bine făcută nici o dorință sexuală nu trebuie să rămână nesatisfăcută [**libération.fr** 28 sept 12]. Nu prin prostituție se gândea Fourier să ajungă la această stare de lucruri, ci gratuit, printr-o solidaritate sexuală organizată civic [*Cf.* note 6].

este mai întâi a-l celor care îl fac să rodească în beneficiul lor și al celor mai mulți.

În mod curios, Rousseau, căruia îi plăcea totuși să culeagă plante de pe dealuri și din stufărișurile de la Ménéilmontant, nu putea să își imagineze că zidurile de pietre ar putea adăposti lăptuca iepurilor sau legumele de oameni veniți de prin alte părți, gata să jefuiască munca altuia. Din acest punct de vedere este sigur că dacă vreme de secole orașele noastre nu ar fi fost înconjurate de ziduri (în mod util înlocuite azi prin descurajarea nucleară) nu am fi fost obligați să îl contrazicem astăzi pe ilustrissimul alienat. Acest citat, singur, dă seamă de omul și de oamenii care, loviți de o grea orbire, au acordat ceva credit unor viziuni arhetipice ale unei rațiuni deconectate de la cea mai elementară realitate.

Egalitea de șanse. *Summun jus summa injuria*

Este acum vorba, pentru a „lupta împotriva inegalității de șanse și a evita apariția unei societăți cu două viteze, în care patrimoniul ar fi moștenit la o vârstă avansată de o mică parte din populație [de a face] ca fiscalitatea [să joace] un rol important”. Deoarece pentru toți ayatollahii ecarisajului, fiscalitatea actuală aplicată succesiunii „își arată ineficiența în a limita inegalitățile de patrimoniu și inadaptarea la provocările secolului XXI”. În mare, în vreme ce proprietatea imobiliară este deja supusă unei cvasi-chirii progresive, puternic inegalitare (taxe funciare și de locuință, drepturi de achiziție și de transmitere), statul redistributiv are în vedere să lipsească generațiile viitoare, definitiv, de proprietatea imobiliară.

Urmându-se această cale, va dispărea nobilimea funciară, prin fiscalitatea funciară... la fel cum coloniștii de Americi i-au lichidat pe amerindieni cu pușca. Revoluția sângeroasă poate fi înlocuită în mod

foarte util și eficient prin impuneri confiscatorii, rezultatul este același și nu atrage în general atenția istoricilor, deoarece este vorba de instituționalizarea furtului și spoliei. Dreptul de proprietate, înscris totuși în Constituție, este luat peste picior de toți *gardienii* săi (președinte și consiliu constituțional, în vreme ce accesul la proprietate devine încet-încet, prin sarcinile ce i se atașează, echivalentul unei noi forme de sclavie menită să-i hrănească pe cei „săraci”, fără deosebire (dar nu fără categorii prioritare, în principal exogene)...

Să constatăm că înlocuirea unei clase sociale este efectivă în intervalul a două (sau trei) generații, idem în ceea ce privește un popor întreg menit să dispară în fața celor ce au drepturi fundamentale, migrații fără frontiere, noii damnați de pe Pământ. Deoarece în mod sigur în numele egalității au căzut frontiere pentru a lăsa să pătrundă în spațiul național un val continuu de dezmoșteniți echipați cu telefoane mobile ultimul răcnet. Egalizarea obligă, pentru că toți oamenii sunt egali în demnitate și în drepturi (dacă nu în merit și respect). O știu bine noii sosiți, care, de la debarcarea pe pământul gazdă, „își reclamă drepturile”. Drepturi pe care false suflete miloase, adevărate militante ale subversiunii neo-troțkiste, se grăbesc să le tot spună, drepturi fără reciprocitate, fără vreun fel de îndatoriri, și fără contraparte¹⁰⁹.

Provocarea democratică

Democrația este egalitate. Egalitatea este justiție, dar și laicitate, binele împotriva răului, adică progres. În total, o formidabilă capcană

109. Un caz din o mie: Cédric Herrou, militant și activist, recidivist de 37 de ani, prezentat ca agricultor din Vallée de la Roya, compărea la 4 ianuarie 2017 în fața tribunalului corecțional de la Nisa pentru *facilitarea intrării, circulației și a șederii unor resortisanți eritreeni în situație de ilegalitate*.

semantică, de care trebuie să ne ferim și împotriva căreia trebuie să ne răsculăm întrerupând secvențele ADN ale conceptelor teratologice care o alcătuiesc.

La Marsilia, la 10 ianuarie 2000 la sfârșit de ramadan, ministrul delegat din guvernul Jospin, Claude Bartolone¹¹⁰, anunța o Franță cu mai multe viteze în care unii ar dispune de la naștere de avantaje substanțiale (altfel spus de *privilegii* prin intermediul politicilor de quotoae, de locuri de muncă și de posturi de rezervă, al accesului favorizat în instituțiile publice de pregătire și în marile școli), și își încheia perorația într-un stil grandios: „Franța se află în fața unei formidabile provocări democratice”... Această provocare constând în reinventarea *apartheid*-ului (dezvoltarea diferențială) în detrimentul indigenilor și a celor de sorginte autohtonă. Să reținem în trecere că imigrația intra-europeană nu a constituit niciodată o *sfidare la adresa democrației*. Din acest punct de vedere, ministrul Bartolone, dacă ar fi fost în măsură să perceapă dimensiunea și sensul discursului său, ar fi reușit poate să întrevadă că anumite categorii de migranți invazivi sunt în sine o *sfidare la adresa democrației!*

110. Claude Bartolone, ministru delegat al Orașului, din guvernul socialist al dl Jospin (președinte Chirac), fost președinte al Adunării Naționale, proclamase cu ocazia Aïd Al Fitr (sfârșitul ramadanului) la Marsilia, la 10 ianuarie 2000... „Nu aș vrea să îmi închei cuvântarea fără a evoca fenomenele cărora le sunt victime unii din cetățenii noștri, mai ales atunci când provin din cartiere populare, și *a fortiori*, când provin din rândurile imigrației. Este aici vorba de o plagă care cangrenează toată societatea, dar care nu este o fatalitate. Dificultăți pe care copiii le întâmpină la școală, discriminarea în accesul la un loc de muncă, la o locuință, la cultură sau timp liber, nu există vreun grad posibil de toleranță în ce privește intoleranța... Statul a început să dea exemplu: 20% din locurile de muncă pentru tineri sunt rezervate tinerilor din orașele noastre. Jean-Pierre Chevènement a vorbit de o poliție după imaginea populației, și aceasta se construiește astăzi. Dar trebuie să mergem și mai departe”. Până unde?

Nivelare în jos, laminare intelectuală, morală și spirituală, mizerie sociologică și pierire afectivă, iată unde duce Egalitatea, isterie democratică. O mizerie care nu este doar mizeria foamei și a frigului, ci rezultă dintr-o dezolantă dezmoștenire mentală. Cea a confuziei extreme a valorilor, dispărând toate distincțiile (deoarece totul are aceeași valoare, totul este echivalent) dintre sus și jos, frumos și urât, moral și imoral, viciu și virtute... Deoarece dacă egalitarismul este o pasiune socială negativă în general, în domeniul spiritului și al culturii nocivitatea și puterea sa de destructurare joacă din plin. Creând iluzia de egalitate prin negarea ierarhiilor și negând realitatea fizică a scalelor de diferențiere, ea creează o distorsiune patologică în percepția realității într-atât de mult încât societățile noastre devin schizoide.

Epuizarea claselor conducătoare prinse în mrejele lor ideologică

În fața epuizării reprezentativității claselor conducătoare, societatea progresistă avertizată să salveze aparențele și să legitimizeze un sistem ce își pierde suflul nu a găsit nimic mai bun decât să ia în considerare suprimarea sufragiului universal, totuși puternic egalitar (procedurile referendare sunt periculoase, spre exemplu ele au adus un „răstoarnă-tot” la vârful Statelor Unite, în persoana lui D. Trump, sau, înainte, în mai 2005 a respins proiectul de Tratat constituțional european). Se află pe masă dosarele *salariului unic* sub forma unei Alocății universale, Sarcina pentru altcineva, Procrearea asistată medical pentru devianții sexuali, marea substituie prin hoardele de „migranți”, eliminarea monedei fizice și a proprietății private, sexul pentru toți, încă din scutece... Să eliminăm în cele din urmă desemnarea reprezentanților poporului prin sufragiu, și, pentru și mai multă democrație, să recurgem la tragerea la sorți, prezentată cu ocazia dezbaterii prezidențiale de către *stânga stângii*, ca fiind mai echitabilă...

Până la urmă nu „scăderea tendențială a ratei de profit”, pe care Karl Marx o înaintea în *Capitalul*, va genera pauperizarea în mod tendențial absolută a populațiilor. Nu! Ci, înainte de orice, egalitatea într-o sărăcire programată, prin deposedarea tuturor în beneficiul statului, societate anonimă, și al clienților săi. Cum să nu vedem, întreprinse la vârful statului, rețele financiare, ideologice, uneori sexuale sau comunitariste, ce duc uneori o viață de nabab în aurul din palatele Republicii, în audiovizual sau în marile firme din sectorul public... și aceasta fără a fi trebuit să muncească vreodată cu propriile lor mâini, cu sudoarea frunții și pe propriul risc. Să vedem cine *deține* posturile din înalta administrație. Bunurile națiunii sunt confiscate pentru a-i unge pe „cei cu cumul” din zilele noastre, de prea multe ori cetățeni francezi de dată recentă...

În cursul primelor luni de Revoluție, Lenin se adresa frecvent în acești termeni acoliților săi proveniți din *yiddishland*-ul revoluționar¹¹¹: „nu sunteți ruși” (și puțini din clasa conducătoare erau ruși)! În speță, Revoluția în Rusia a constat într-o gigantică expropriere: cea a aristocrației, administrativă sau funciară, a burgheziei, a cadrelor națiunii în general, a clerului... Această mare *înlocuire* s-a făcut în baie de sânge. La noi ea este în desfășurare, aproape pe nesimțite, este puțin vizibilă și se face cu colaborarea activă a enormei clientele electorale a statului: beneficiari ai manei sociale, naturalizați, birocrăție pletorică! Toate categoriile care permit, cum tocmai am văzut, să se obțină puteri depline cu doar 14 % din sufragiile electorale la alegerile pentru forul legislativ... Datorită acestei minuni de scrutin uninominal în două tururi pe care îl pot invidia planeta întreagă și, încă și mai mult, tinerele democrații africane.

111. „Le yiddishland révolutionnaire” Alain Brossat și Sylvia Klingberg 2009.

Să fim îngrijorați, în acest sens, cu privire la înaintarea rapidă a otrăvii ideologice care progresează în mintea contemporanilor noștri, deveniți incapabili să gândească singuri și cărora li se flutură în fața ochilor bucuriile eliberatorii ale unei societăți în care nu ar mai fi nevoie să muncim (salariu universal), în care am putea consuma și trăi fără a mai produce... cu bani confiscați de la cei înstăriți (*bogații vor plăti*, un slogan trecut deocamdată în planul doi, după alegerea triumfală a dlui Macron) adică cei care... muncesc și produc, din toate clasele sociale, laolaltă.

„Marxismul a infectat viața socială introducând în ea un ferment al urii și al războiului perpetuu”

Jules Romain

Rezumat conclusiv sub forma unei schițe epistemice

Înainte de a încheia, ce să spunem despre dihotomia Dreapta/Stânga? Eterna bătălie dintre Bine și Rău. Stânga ce militează pentru suveranul Bine, în vreme ce Dreapta infernală ar vrea să-și păstreze privilegiile, mai ales pe cele din naștere, adică inegalitățile, în loc de a face cărțile, în jocul destinului, la fiecare generație.

Plecând de aici, unii, tabăra progresului, ar fi pentru modernitatea inovatoare și eliberatoare, pentru ștergerea permanentă de praful vremurilor, pentru deschidere, pentru câmpul liber, pentru ștergerea constrângerilor, libertatea totală și încântătoarea Egalitate a tuturor într-o lume în sfârșit pacificată după ce-și va fi abolit întreaga verticalitate, întreaga ierarhie diferențialistă, pentru a ajunge la o Unitate frățească sub stindardul dragostei și al melanjului universal. Dar inexorabila și prozaica realitate rămâne așezată la umbra ideologiilor, de

neclintit... În ciuda splendorii unor astfel de idei, mortul tot îl ajunge din urmă pe viu.

Astăzi, aceste premise egalitariste și libertare au generat deschiderea frontierelor, antirasismul, antisexismul, mixitatea socială, societatea plurală, metisajul forțat și a aruncat oprobiul asupra a tot ce se opune și adoptă o poziție critică față de lucrarea teurgică de restaurare a Edenului primordial, așa cum îl concepea Rousseau. Aici se află întruparea adevăratului rău, răul ontologic, unicul rău absolut care înțelege să se opună față de marea *Reparație*.

Stânga este în marș către *omenirea nouă* în și prin care omul va fi regenerat după ce va fi fost eliberat de toate prejudecățile arhaice ce au proliferat în epocile întunecate ce au precedat Luminile modernității. Și va fi fost nevoie de nimic mai mult sau mai puțin decât de Teroarea revoluționară și de instaurarea Republicii pentru a rupe groasa ceață de prejudecăți ce închidea luminile Libertății și ale Rațiunii divinizate¹¹². Libertate care nu ar putea să existe fără egalitatea dintre toți, ambele fiind cosubstanțiale.

Dar acest exaltant proiect nu s-ar putea împlini fără un Regat pământesc rebotezat după gustul vremurilor *guvernanță mondială*, care va fi deopotrivă etic, politic și economic... Etica fiind înțeleasă ca inversare, sau mai bine spus ca negare a ordinii morale prevalente

112. Cultul Rațiunii Herbertiștilor ateii ia avânt în perioada dintre toamna lui 1793 și primăvara lui 1794. I-a urmat deismul ființei supreme a Montgnarzilor din primăvara lui 1794. O dogmatică moștenită de la religia naturală a lui Jean-Jacques Rousseau expusă în „Profession de foi du vicaire savoyard” în „*Émile ou De l'éducation*” 1762. Preambulul Declarației drepturilor omului și cetățeanului din 1789, parte încă din Constituția de la 1958, se referă explicit la Ființa supremă: „*Adunarea Națională recunoaște și declară, în prezența și sub auspiciile Ființei supreme, drepturile următoare ale Omului și Cetățeanului*”. A se vedea mai sus p. 48. 116 Maximilien Rubel „Marx théoricien de l'anarchisme” 2011.

înainte de a se fi realizat plener Unificarea pieței planetare, diviziunea transnațională a muncii și realizarea unei concurențe *pure și perfecte* între agenți economici conduși doar de miracolul unei *mâini invizibile*, demiurg fără trup al vremurilor moderne.

O morală anterioară, ocărâtă și condamnată să dispară pentru a face loc unui univers anomic (fără lege, adică anarhic, cel la care visa mesianistul ateu Karl Marx). Să înțelegem că morala ce va să vină (dar deja puternic prezentă în coloanele cu fapte diverse) se va caracteriza prin absența oricărei constrângeri de ordin virtuos sau prin ștergerea definitivă a distincției dintre *normal* și *patologic*. Deja practica *sexualităților extreme* (fără să fie nevoie aici să intrăm în detalii despre ce anume acoperă această sintagmă) este revendicată ca drept inalienabil al persoanei¹¹³.

Mai e mult până departe

Libertate... Egalitate... Toate bune și frumoase dacă harta ar corespunde linie cu linie teritoriului¹¹⁴ sau dacă cuvintele ar fi ele însele lucruri¹¹⁵. Spunând prin asta că ceea ce funcționează pe hârtie aproape perfect nu corespunde niciodată decât foarte puțin realității în complexitățile ei dialectice și în capricioasele sale versatilități.

Dramatic este că ideocrația, imperiul abstracțiilor și al reprezentărilor, este și imperiul aparențelor și al minciunii colportate de acești vânzători de iluzii, care, în spatele unor promisiuni de întoarcere la

113. Cf. Richard von Krafft-Ebing (1840/1902) „*Psychopathia Sexualis*” 1886. Studiu mult depășit în zilele noastre prin exprimarea unor deviațe în general banalizate și a unor perversiuni sordide devenite monedă curentă. A se vedea mai jos nota 117.

114. Alfred Korzybski (1879/1950) „*Science & Sanity*” 1933.

115. Jean Largeault (1930/1995) „*Enquête sur le nominalisme*” 1971.

Epoca de Aur, în spatele capcanei de cuvinte magice, ascund ambiții personale și o sete comună de putere. De unde importanța faptului de a înțelege mecanismele care operează prin conceptele directoare ce organizează acest sistem-lume și îi conferă dinamica proprie¹¹⁶.

Să amintim în treacăt că ideile nu sunt pur și simplu și doar un instrument de putere pentru o facțiune sau o coaliție de interese ce se preocupă să acceadă și să se mențină pe culmile puterii... *a contrario* față de ceea ce voia Marx să ne facă să credem apropo de religie, care nu ar fi fost, după el, decât otrava secretată de clasa dominantă pentru a-i adormi și a-i ține în lesă pe cei dominați. O viziune prea scurtă despre lucruri. Unii încarcă idei abia schițate și semi-sălbatic pentru a galopa de unii singuri către culmi, alții le îmblânzesc și se folosesc în mod savant de ele ca de un vector de prepotență. Ele nu sunt, în orice caz, simple unelte, ci forțe autonome susceptibile să migreze și să se desfășoare după propria lor logică, pe care strategul fin se străduiește să le manevreze pe câmpul de luptă din războaiele semantice.

Să adăugăm că aceste idei sunt cele care, luându-și zborul, formează structura arhitectonică a istoriei... și nu forțele exclusiv materiale precum *raporturile de producție*, așa cum spune la nesfârșit aberantul materialism care a triumfat din secolul XIX. Fierul, după bronz, va conferi pe câmpurile de luptă un avantaj de necontestat cuceritorilor, dar victoria va rămâne fără urmări dacă sabia nu va fi fost pusă în slujba unui proiect precis. Ideile în sine, în calitate de lege de *formare și creștere*¹¹⁷, sunt cele care configurează societățile umane în care evoluăm noi, ca *animal politic*¹¹⁸, și care ne orientează destinul către un viitor în perpetuă geneză.

116. Ludwig von Bertalanffy (1901/1972) „Théorie générale des systèmes” Paris 1973.

117. D’Arcy Wentworth Thompson (1860/1948) „On growth and form” 1917. 122 Aristotel (384/322) „Politica”.

118. Aristote (384/322) „La Politique”.

Iată de ce antagonismele, *stânga* împotriva *dreptei*, proletari sau săraci împotriva celor înstăriți și împotriva burghezilor, sunt înainte de toate războaie de reprezentări, războaie ale minților, războaie de cuvinte menite să fardeze intențiile reale ale protagoniștilor, și mai ales să justifice acte de jaf la scară mare. Războaiele trebuie să fie juste și să legitimeze dinainte pretențiile neîndreptățite ale învingătorilor. Aceasta datorită unor diverse teorii cu pretenții de a fi raționale și științifice care atribuie, cu mare sprijin din partea unei savante logomahii, un sens și o finalitate istoriei, mărturisind din aceeași mișcare că viziunea lor despre lume și despre continuelle războaie de clasă și de rasă nu este decât expresia unei teogonii eshatologice în care *valorile* au fost divinizate. Materialismul care credea că a gonit idealismul platonician în fapt nu a reușit să îl depășească, în ciuda hybrisului său prometeic.

Motiv pentru care domnia (susținută de pretențiile la hegemonie ale Americii-Lume) unei episteme sau unei paradigme care s-a impus în 1789 (și sub stăpânirea căreia trăim mai mult ca niciodată) constituie de acum înainte *legea de dezvoltare* sau de integrare a națiunilor și popoarelor la scară planetară. Unificarea lumii în matricea Democrației sau a Republicii universale, așa cum era aceasta exaltată de Maximilien de Robespierre, ne condamnă să nu mai percepem lucrurile, ființele și popoarele decât prin sticla deformatoare a unei perpetue distorsiuni a câmpului semantic, *de facto* mai mult sau mai puțin bipolarizată, ontologic antagonistă, într-un cuvânt, schizoidă. De spus și că starea normală a societăților noastre postmoderne este cea a unei patologii mentale colective, mai mult sau mai puțin accentuată, mai mult sau mai puțin bine tolerată sau acceptată.

Distorsiune ideologică conform căreia ar exista o morală naturală – *politic corectă* – care trebuie să se impună tuturor, *volens nolens*. Etică ce se prezintă ca o lege fizică de la care nimeni nu poate deroga fără a fi scos în afara legii. Atitudine ce interzice din ce în ce mai mult

presiunea socială ce se exercită prin intermediul unei tiranii consensuale tot mai strânse și mai intransigente.

A vrea cu orice preț și cu toată forța ca indivizii să fie egali și *liberi* fără a da acestor termeni un conținut obiectiv și efectiv constituie în final un act de violență împotriva rațiunii, împotriva structurilor elementare ale cunoașterii și ale experienței.

Este, într-adevăr, imposibil să te desfășori sau pur și simplu să exiști în singura dimensiune abstractă a universalului: cea a omului gol! Deoarece dacă fiecare individ este cu siguranță *om*, el nu devine concret om decât supra-impunând și supra-adăugând acestei schițe nedefinite toate specificitățile și singularitățile care îl caracterizează și îl definesc ca individ ce participă la o vastă întrepătrundere succesivă de comunități diverse. Multiplicitate de roluri, de funcții și de chipuri de care nu poate fi dezbrăcat fără a fi redus la neantul unei inconsistente abstracțiuni.

Idealuri și teogonie coercitivă

Din acest punct de vedere idealurile republicane, dacă nu ar fi decât idealuri, mai mult sau mai puțin accesibile, mai mult sau mai puțin acuzabile în funcție de epocă, loc și situații, ar constitui un orizont mitic în care toți cei care doresc, ar fi liberi să comunice, și la care fiecare, în grade diferite, ar putea să aspire. Din nefericire aceste idealuri sunt în fapt articole de credință, hidoasele figuri ale unui credo ce nu acceptă nicio discuție. Ele formează legea de oțel, vulgata sub jugul căreia popoarele trebuie să se îndoie de acum înainte, cu atât mai mult cu cât comandamentele sale organizează, sau, mai rău, sunt chemate să domnească asupra celor mai intime aspecte ale vieții¹¹⁹.

119. Este, în zilele noastre, interzis prin lege să dai o palmă la fund unui

Ele neagă orice autoritate a părinților în ce privește formarea și opțiunea (mai ales sexuale) ale progeniturii lor, supunându-se monopolului educativ și de formataj ideologic al statului Moloch. Stat demiurg care se bagă să ne spună ce să gândim și care ne condamnă la dragostea homosexuală față de toate monstruozițiile ce abundă de când Republica a deschis Cutia Pandorei în care erau închise toate abjecțiile adunate din noaptea vremurilor.

Or, când idealurile s-au făcut profesii de credință, acest nou monoteism (care se poate confunda cu cel al Pieței devenită idol; nu e oare vorba de *democrație de piață?*) este cu atât mai teribil cu cât punem puterea corupătoare a aurului în slujba utopiei ucigașe. În epoca de cotitură în care trăim, între clarul zilei și tenebrele nopții ne scufundăm pe nesimțite într-un univers hibrid (al cărui arhetip este China populară, hibrid de marxism-leninism și hipercapitalism miltonian), cel al Metamorfozei kafkiene, mixt de insectă și de om în umedele termitiere umane.

Matricea teogonică ne condamnă să trăim aruncând asupra unor aspecte din realitate (aspecte fundamentale pentru că ating etosul animalului social care este omul) o privire deconectată, negatoare, *reformatoare* în ce privește această realitate pe care nu o mai cuprindem decât prin prisma reprezentărilor falsificare și poluante.

Incidența lor este mai mică în ce privește viața de zi cu zi, dar ideile false denaturează discursul public și viața din cetate până la a autoriza sau legitima politici ce distrug țesutul uman și mortarul civilizațional ce asigură coeziunea edificiului.

Astfel, ideologia dezrădăcinării, a mobilității, a deschiderii, a nomadismului, a progresului, este cea a ne-permanenței. Or, societățile

copil insuportabil sau să retezi vreun vlăstar ce crește haotic. Sau să spui pisicii pe nume!

noastre s-au clădit datorită acumulării de cunoștințe și de abilități, pe o memorie a secolelor, cu al lor suport care este scrierea. Nimic nu se clădește pe un sol mișcător (ci pe un soclu ce nu se mișcă), după cum nici istoria nu se scrie pe nisipul minciunii și al erorii.

Universalitatea incantatorie

Așa cum am spus, a nu vedea în om decât *universalitatea sa* (conferită de sentința incantatorie „e om la urma urmei”) excluzând orice specificitate (individul *generic* care pentru K. Marx se reduce la apartenența sa de clasă), înseamnă a vedea în el doar o dimensiune eterată, fără grosime, fără adevăr și fără densitate.

Desigur, societățile noastre – toate societățile mai mult sau mai puțin – nu există decât datorită colagenului unei viziuni colective în mod general împărtășită și dominantă. Ceea ce putem califica drept *gregarism consensual*. Ieri domina la Vestul Europei etica creștină, catolică și luterană, care în zilele noastre s-a scurs în matricea *gândirii unice* sau a *corectitudinii politice*, negare a concepției transcendente despre lume, care preexista cultului republican al lui M. de Robespierre.

Să subliniem că actuala matrice ideologică din care a ieșit consensul societal (fără de care nicio societate nu s-ar putea menține, fără a cădea în război civil și ierarhie) se difuzează și se impune în mod normal mai mult prin mimetism decât prin coerciție¹²⁰... Or, suntem acum condamnați să trăim conform criteriilor realiste¹²¹, să trăim

120. Gabriel Tarde (1843/1904) „Les lois de l’imitation” 1890.

121. Talentul în sporturi nu se inventează, dar poate fi decuplat de chimie; la fel cum talentul artistic nu este decât în mod limitativ legat de cutiile de rezonanță mediatice. Lumea tehnicii, producției și a afacerilor nu suportă nici ea trucajele și ia în răs ideologiile egalitariste: autoritatea, ierarhia, responsabilitatea, disciplina durează, chiar dacă sunt uneori mascate de mas-

drept, am spune noi, *gândind* (și votând în număr mare) la stânga. Adică adoptând și pliindu-ne la convențiile de limbaj consensuale și comportamentale admise, dar în parte contradictorii în raport cu exigențele practice din viața curentă.

În societăți în care indivizii sunt împărțiți între actele lor (la dreapta) și reprezentările lor (la stânga), nu este vreo extravaganță să ne gândim că acest război civil intern (această disonanță cognitivă, am spune astăzi) s-ar sfârși prin a se transpune la altă scară. Eșecul lui *a trăi împreună* este patent oricare ar fi fabulele pe care ideocrații și porta-vocea lor mediatică ni le debitează, mai rămâne de cunoscut ce grad în reziliență față de polaritate (schizofrenică) poate să atingă societățile occidentale pe cale avansată de descompunere.

Deoarece este specific ideologilor (tirani prin esență, care se chinuie să plieze *faptele* după fantasmalele lor, fiind niște „încăpățânați” cei ce refuză cu obstință să o facă), faptul că nu reușesc să își imagineze că realitatea ar putea vreodată să o ia înaintea lor. Le-ar fi de ajuns totuși să arunce o privire retrospectivă asupra istoriei recente. Astfel, cea de-a Treia Revoluție din Rusia, cea din 1929, alunga progresiv de la putere casta mesianică care se închistase în ea. Este valabil pentru majoritatea, dacă nu pentru toate preluările de putere ideocratice din aceste ultime două secole care au fost înghițite în abis unele după altele...

Din nefericire, ele nu sunt niciodată cu totul moarte, până ce o nouă revoluție epistemică repune lucrurile la locul potrivit. În plus, propensiunea omului de a călca pe capete – a *topsy-turvy creature* spunea Jonathan Swift¹²² – este, considerând cât sunt de prosperi scan-

carada *gestiunii participative*. Organizația dlui M. Macron este astfel perfect piramidală. Eroarea și reușita îi sancționează pe cei ce se pliază legilor fizice sau care se îndepărtează de ele.

122. Irlandezul J. Swift (1667/1745) a stigmatizat la vremea sa limitele și chiar coruperea facultăților noastre de judecată și de rațiune. Cf. „Meditati-

dalagii de această speță, cu siguranță, un atavism înrădăcinat. Astfel, permeabilitatea superstiției și glaciul superficial de raționalitate care ne acoperă actele și comportamentele trebuie să fie socotite între parametri explicativi și constitutivi ai naturii omului.

Între cele mai recente falimente răsunătoare ale ideologilor ajunși la butonul de comandă să ne gândim la Mohammed Morsi, efemer președinte al Republicii arabe a Egiptului. Provenit din Confreria Fraților musulmani, purtătoare a unei ideologii schismatice ce o rupe cu Islamul de tradiție. A trecut mai puțin de un an până când a fost dat jos printr-o lovitură de stat militară după ce s-a izbit de zidul realităților sociale.

La fel și în Franța, cu președintele fantoșă, bietul de el, François Hollande, care și-a arătat foarte repede rusticitatea și lipsa de pricepere atunci când a fost vorba de a transpune în dreptul francez (și de a-i forța pe concetățeni să înghită) directivele de la Bruxelles, altfel spus ukazurile economice și sociale emise de criptarhiile transnaționale¹²³. Fiecare să facă apel la propriile cunoștințe pentru a găsi exemplele cele mai potrivite care să ilustreze aceste cuvinte.

Ieșirea din capcana semantică. Impertinența actualiei bipolarități

Ar fi în cele din urmă la fel de util să ieșim din această cloacă intelectuală pe care o alcătuiește falsa alternativă stânga/dreapta, în

on Upon a Broomstick” 1701.

123. Cf. Jacques Attali, enarh din promoția Robespierre în 1970, prim președinte în 1991 al Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD)... în „Brève histoire de l’avenir” 2006, referitor la criptarhii: „Legea unică a lumii va fi cea a pieței care va forma un Hiper Imperiu insesizabil și planetar, în care chiar și natura va fi exploatată”.

care suntem mai mult sau mai puțin închiși prin forța lucrurilor și inerția gândirii. Știind totuși că de îndată ce încercăm să ne extragem prin partea de sus din acest impas suntem automat catalogați drept *extremiști*. Dl Macron având, în ceea ce-l privește, de ales să iasă prin partea de jos.

Apoi, nu vom sublinia niciodată îndeajuns lipsa de relevanță a acestei distincții bilaterale deoarece este obligatoriu să constatăm că există mereu în reprezentările colective o stângă a stângii, o dreaptă a drepteii, și, în nenumărate cazuri, o interșanjabilitate stânga/dreapta generatoare de profunde confuzii¹²⁴. Adică de permanente derive și migrații chiar în interiorul stâncii mamă din soclul societal, un lent resac care inversează și răstoarnă curente de idei în funcție de circumstanțe și accidente din istorie. Să ne gândim la Uniunea sacră care începând cu 4 august 1914 (Jaurès tocmai fusese asasinat la 31 iulie), aduna fără deosebire toate formațiunile politice, cu asentimentul Bisericii catolice, în sânul marelui Partid al războiului.

Cum să înțelegem până la urmă kaleidoscopul de atitudini și opinii schimbătoare, care par să contrazică natura și definițiile prime ale posturii de stânga față de ordinea socială? Să dăm exemplul cu totul banal luat de pe un forum: „...revenind asupra drepteii și stângii, respectul față de muncă, față de studiu, de profesori, de o anumită ierarhie inerentă studiilor, pentru stânga franceză sunt valori de dreapta”. Ceea ce, evident, nu a fost cazul până într-o epocă foarte recentă, fără

124. Comentariu pe un forum care ilustrează acest tip de contradicție atunci când se întâlnesc antirasismul și antagonismul de clasă: „Chiar în sânul unor asociații antirasiste, prejudecățile cu privire la chinezi se mențin. Pentru că ei au afaceri, sunt încă percepuți drept capitaliști, bogătași, dominatori, care nu merită deci să fie apărați. Sunt invidiați și suspecți. La extrema stângă, de asemenea, există rasiști. În clar, chinezii sunt de dreapta, deci stânga îi detestă”.

îndoială începând cu răsturnările din anii șaptezeci, consecutiv Revoluției culturale mondiale din 1968¹²⁵.

Cum să explicăm că „pentru stânga franceză respectul față de muncă, de studiu, de profesori, față de o anumită ierarhie inerentă studiilor ar fi valori de dreapta”? Idee total străină celei de-a Treia Republici și în mod sigur părinților fondatori din 1789, pentru care *respectul față de muncă, de studiu, față de profesori, de o anumită ierarhie inerentă studiilor* au fost *valori fondatoare* cărora li s-au dedicat cu trup (și suflet) după 1905 (separarea Bisericilor de stat) *husarii negri* ai învățământului laic. Cel puțin la o primă vedere, deoarece respingerea sau acest refuz actual era în germen în *dinamica conceptuală* a ideologiei Luminilor. Ceea ce vom încerca să explicăm...

Res publica – matrice conceptuală

Pornind de la această constatare precedentă, vedem bine cum orice tentativă de clasificare și de tipologie de formațiuni, curente, opinii nu poate decât să rămână nesatisfăcătoare, pentru a nu spune chiar sortită eșecului, în orice fel am lua-o și oricare ar fi finețea analizei și talentul celor care se implică. Pornind de aici, să afirmăm că diversitatea contradictorie și schimbătoare a atitudinilor, comportamentelor și modurilor de a vedea lucrurile (grila de lectură politică și societală) trebuie să izoleze sau să identifice, în cele din urmă, *conceptul sursă*. În speță, cel de *Republică* în sens modern.

Va fi vorba, mai precis, de a căuta *semnificații directori*, ca să

125. S-au pus paie pe foc (în contextul internațional al războiului din Vietnam) prin Revoluția culturală din China populară ce predică o democrație de masă după modelul Comunei din Paris. Ea culminează în vara lui 1967. Revenirea la calm are loc la sfârșitul lui 1968 după disciplinarea *manu militari* a Gărzilor Roșii și a numeroaselor facțiuni extremiste.

vorbim precum oamenii din Școala freudiană¹²⁶, adică acele arhes, ideile motrice și directoare care structurează și organizează câmpul semantic ce configurează, desenează și creează spațiul social și politic în care se înfruntă grupurile umane pentru stăpânirea, cucerirea și exercițiul puterii.

Ideea-sursă de libertate fără conținut definit *a priori* se mișcă prin logica sa de expansiune (traseul său și *actualizarea* potențialului său) refuzând orice constrângere, și de aici orice autoritate și orice ierarhie. Avem, cu Libertatea și Egalitatea care decurge din ea, ambele exclusive în raport cu orice ordine socială (și morală) ce restricționează capriciul sau bunul plac individual, *două momente* ale unui singur și același concept. Cel de-al treilea moment rezultă din primele două și este cel de Unitate (sau fuziune în matricea Republicii). Aceste trei *momente* sunt constitutive conceptului¹²⁷ de Republică așa cum și l-au imaginat și l-au conceput Convenționalii. Ei o definesc ca una și indivizibilă, și în mod accesoriu, laică... altă expresie subsecventă (ce decurge din) conceptului de Unitate egalitaristă.

Să înțelegem că „conceptul” este o idealitate, o paradigmă (sau *episteme*) ce structurează spațiul reprezentărilor noastre mentale. Că această entitate semantică se desfășoară pe trei dimensiuni ale unui triunghi ca formă singulară. Evident, nu din întâmplare Republica triumfătoare a Iacobinilor este unionistă, centralizatoare și piramidală. Unitatea care întrupează Solidaritatea fiind al treilea termen ce *închide* un concept

126. Ferdinand de Saussure (1857/1903) „Cours de linguistique générale” 1916. Începând cu 1964, Școala freudiană de la Paris fondată de Jacques Lacan se va strădui să vopsească în colorit științific practica plină de fum a psihanalizei, transpunând în ea structuralismul lingvistic al lui F. de Saussure.

127. Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770/1831) „Propédeutique philosophique” 1808-1811. 132 „La religion de la laïcité de Junius Frey à Vincent Peillon” Youssef Hindi 2017.

devenit în zilele noastre o prodigioasă armă de război semantic, moral și fizic împotriva oamenilor... A căror libertate extremă (ce le conferă dreptul de a-și schimba sexul dintr-o dată), nu le mai permite să fie suficient de liberi pentru a refuza formidabilele binefaceri și drepturi fundamentale ale egalității obligatorii pentru toți. Nivelare ontologică ce ne conduce pe fiecare din noi spre a nu mai fi decât un atom anonim pierdut într-o masă fără suflet, fără chip și fără rațiune.

Solve et coagula

Acest „centralism democratic¹²⁸”, egalizator și nivelator, aglutinant, se va regăsi spre exemplu la Tinerii Turci dönmech din Comitetul Uniune și Progres (opuși Federaliștilor), care vor fi posedați de o furie panturkistă direct inspirată din Teroarea robespierristă, în ultimele ore ale unui Imperiu otoman intrat în agonie. Această beție a omogenizării etnice se va traduce în 1909 apoi în 1915/1916 prin exterminarea Creștinilor din Asia Minoră, începând cu armenii din Anatolia. exterminare care se va continua timp îndelungat, dincolo de Tratatul de la Lausanne din 1923, prin holocaustul parțial asupra tracilor ortodocși. Să îndrăznim să subliniem că tânăra Republică Turcă, cu binecuvântarea Marelui Orient francez și a celebrelor loje italiene, grecești, englezești, a fost moștenitoarea și continuatoarea

128. Împrumutăm expresia *centralism democratic* pentru sistemul de organizare pur verticală a Partidelor comuniste. Principiu care interzicea orice comunicare orizontală între celule, secții sau militanți de bază fără ca aceasta să aibă vreo legătură cu vreun dispozitiv oarecare de război social sau de clandestinitate. Obligație care merge mult dincolo de disciplina care cere supunerea fără de a crâcni față de Linia de Partid. Dispoziție care, la o primă abordare, contrazice abrupt ceea ce preconiza Lenin în 1902 în „Ce e de făcut?”, adică libertatea de a dezbate.

Comitetului Special (Comitet care a preluat sarcina planificării epurării la scară mare a armenilor).

Lenin va fora aceleași izvoare ale Terorii născute la mănăstirea Iacobinilor, și va asocia mesianismului ateu al lui Karl Marx moștenirea nihilistă a Catehismului revoluționar al lui Neceaev, puternic centralizator, motor al Revoluției permanente... Rusia nefiind în ochii lui Ulianov, alias Frey¹²⁹, decât o porțiță către instaurarea colectivismului egalitarist. Sarcină căreia i se va dedica fără greș Internaționala a Treia sau Komintern¹³⁰ până la dizolvarea sa oficială în 1943?

Al treilea moment din conceptul de Republică (centralizare și unionism) este, în rezumat, *rezultanta* celor două prime concepte (folosim acest termen din ușurință), care, după eliberarea totală a individului devenit solipsistic (unic în această lume) nu este în fapt decât un atom izolat, înecat în masa semenilor săi. Aceasta ca o consecință și ca un rezultat al completei dizolvări a legăturii sociale ierarhice, în mod evident de negândit între egali. Indivizii nu mai sunt reuniți decât prin triviale relații de interese, de schimb, de prestații și de contraprestații oportuniste, tranzitorii și circumstanțiale. Ceea ce nu anticipează posibila lor durată... Cel ce rățăcește sfârșește până la urmă prin a-și lăsa tolba jos!

Egalitate și Libertate, două aspecte ale unei entități semantice unice, se conjugă în datoria egalitară de solidaritate și de dragoste-panică. Această uniune fuzională își va găsi în mod evident deznodământul

129. Lenin se va folosi în exil de pseudonimul *Frey*. Referire la Moses Dobruchka alias Thomas von Schönfeld, alias Junius Frey, văr al lui Jacob Leibowitsch Frank. Acest revoluționar și concusionar a fost ghilotinat la Paris, la 5 aprilie 1794.

130. Postul de comandă al Internaționalei Comuniste (Komintern) era stabilit în Europa occidentală la Berlin până la alegerea în funcția de cancelar a lui Adolf Hitler în 1933. Apoi s-a instalat la Paris, până la dizolvarea din 1943. Kominternul a fost organul unei implacabile vasalizări față de PCUS a partidelor frățești repartizate în jurul lumii.

în egalitatea sexelor, genurilor și a tuturor transversalităților, adică în amestecul de genuri în și printr-o promiscuitate a tuturor și între toți... Republica universală nu putea să se desăvârșească plenar decât printr-o completă eliberare a instinctelor, cel mai social și socializant dintre ele fiind apetitul sexual pe care îl exacerbează dispariția distanțelor sociale și a dimensiunii afective a legăturii intime. Comunismul sau schimbarea partenerilor sexuali devine regula previzibilă a Celei mai bune dintre Lumi, care nu mai e atât de departe de noi (dată fiind evoluția moravurilor, mai ales dacă se prelungesc tendințele actuale).

Este societatea decomplexată la care visa Charles Fourier... sau societatea fără frâie a primatelor care le fascinează într-atât pe elitele eliberate, emancipate sau versate din această lume nomadă pe care o laudă iluminaiții transumanismului, profeți ai realității augmentate și pe unii membri ai hiperclasei, adepți ai mântuirii prin păcat¹³¹. Sau, mai mult, cea care va răspunde negrelor dorințe ale marelui republican și revoluționar care a fost Donatien de Sade.

Francezi, încă un efort pentru a fi republicani

Dacă la Lenin Egalitarismul totalitar via Teroarea de Stat¹³² tri-

131. Jacques Attali 1998 în „Dictionnaire du XXI^e siècle” p. 118: „Orice ființă umană va deveni o ființă fără tată și fără mamă, fără antecedente, fără rădăcini și fără posteritate, nomad absolut. Fiecare va avea dreptul de a forma simultan mai multe cupluri. Poligamia și poliandria vor deveni regulă. Va deveni licit să ai, cu un *clonimage*, toate relațiile sexuale interzise unei ființe umane. Se vor autoriza chiar pentru amatori, relațiile cu clonimages de minori, dacă există garanția că acestea nu presupun și nu cer participarea vreunui copil real. Onanism și nomadism. Onanomadism”.

132. O colecție de arhive publicată la Moscova în 1975 „Lenin și CEKA”, confirmă faptul că Lenin s-a inspirat din plin din metoda de guvernare a Terorii lui Maximilien de Robespierre. Citări: „În lupta de clasă, am încura-

umfă asupra Libertății, aceasta, din contră, este supradimensionată la ultraliberali și o ia înaintea Egalității. Împins la ultimele sale extreme logice, acest liberalism metanomic (dincolo de orice lege) conduce drept către cloaca filosofiei politice a lui Donatien de Sade. Acesta o detaliază într-o lucrare prea puțin cunoscută – „Francezi, încă un efort dacă vreți să fiți republicani”¹³³ – emblematică pentru demența libertară a autorului, prelungire deopotrivă naturală și irefragabilă a programului Luminilor.

Deoarece orientările pe care le trasează Donatien de Sade în acest text fondator nu sunt pe drept cuvânt expresia unei nebunii deopotrivă întunecate și pitorești (cea din zilele bune ale Collège de France, în conferințele magistrale pe care i le-a consacrat Michel Foucault¹³⁴), ci acelea care acționează astăzi, mai mult sau mai puțin subteran, într-o societate în care toate barajele moralei tradiționale și transcendente s-au spulberat odată cu dispariția fricii de iad și a pedepsei capitale. „Pizzagate”¹³⁵ și „spirit cookings” din anturajul dnei Hillary Clinton ne

jat întotdeauna folosirea terorismului”. „Œuvres” 4e édition Paris 1958/1970 volum 35 p. 275. A se vedea și decretul din 5 septembrie 1918 referitor la instaurarea Terorii Roșii, în „Decrete ale Puterii Sovietice” Moscova 1964 p. 295.

133. DAF de Sade (1740/1814) „Français, encore un effort si vous voulez être républicains”, invitație presantă, inserată înainte de al cincilea dialog din „La Philosophie dans le boudoir ou Les instituteurs immoraux” 1795.

134. Michel Foucault vedea lucrarea „120 journées de Sodome” a lui DAF de Sade ca o formulare de „structuri elementare ale sexualității” Cf. Philippe Sabot „Foucault, Sade et les Lumières” 2015. Savanta degenerescență a unei gândiri amputate de orice simț moral pe care o reprezintă Foucault – cel ce va plăti cu o moarte prematură etilismul sexual – s-a răspândit în mod capilar, cucerind toate etajele societății, la fel ca marxismul, devenit endemic.

135. Pizzagate este o teorie prezentată, evident, drept *conspiraționistă*, conform căreia ar apărea o vastă rețea pedofilă în jurul lui John Podesta, director de campanie al dnei Hillary Clinton, candidată democrată la Casa Albă, la

dau o mică idee despre direcția către care se îndreaptă cu pași mari societățile postmoderne.

Și desigur „Libertatea nu poate fi decât toată libertatea; o bucată de libertate nu este libertate”... **Max Stirner (1806/1856) în „L’unique et sa propriété” 1844.**

Morala de tip *natura rerum* este o constrângere pe care trebuie, imperativ, să o minăm, să o dezagregăm, apoi să o abolim, pentru a ajunge la eliberarea ultimă în Unicul și Indivizibilul corp al Republicii universale. O libertate deplină ce trece prin dizolvarea, descompunerea și atomizarea corpului social, preludiv la Unificarea sa, care merge mână în mână cu unificarea Pieței... adică fuziunea magmatică a indivizilor și a societăților în in-diferențiere și in-discriminare. Nu transpare poate la prima vedere în noțiunea de Fraternitate (devenită Solidaritate în *new speak*-ul vernacular), faptul că acest al treilea pol angular al Sfintei Treimi republicane amestecă și combină otrava care dizolvă morbida culpabilizare compasională cu cimentul aluvial al centralismului democratic și al unionismului piramidal specific tuturor societăților ce se pretind a fi fără clase¹³⁶...

alegerile din 8 noiembrie 2016. Afacerea iese la lumină la 30 octombrie 2016. Pizzagate debutează printr-un *twitt* al avocatului newyorkez, David Goldberg, care arată că poliția desfășura o anchetă asupra poștei electronice a lui Anthony Weiner, soțul consilierii intime a dnei Clinton, Huma Abedin. Weiner, membru democrat al Camerei reprezentanților (a noua circumscripție a statului New York), a fost un mare partizan al invadării Irakului în 2003, înainte de a demisiona în iunie 2011 ca urmare a diferitelor scandaluri sexuale. Este implicat mai cu seamă într-o scabroasă afacere de rețea – „Lolita Express” – ce folosea servicii ale unor prostituate adolescente.

136. Societăți dominate de o hiperclasă criptarhică, de câteva oligopoluri și o birocrație celestă, consumatori și producători (categoriile care se suprapun, dar nu total) și mulțimea de declassați și de marginalizați. Trei caste cu permeabilitate într-adevăr variabilă între ele.

Să înțelegem cum trebuie că Unificarea genului uman sub un vâl de Unitate, Fraternitate și Solidaritate nu este concepută decât ca agent al descompunerii sau ca forță entropică ce tinde să substituie țesăturii sociale *primitive* și structurilor sale organice o masificare magmatică a omenirii întregi, cu excepția zonelor – *izolate culturale* – foarte înapoiate.

Această Unitate solidară, această Fraternitate republicană universală, nu poate, *a fortiori*, în mod necesar și rațional, să intervină decât după ce îl va fi eliberat pe individ din toate legăturile sociale și din toate apartenențele care îl determină, îl identifică și îl înscriu în specificități identitare... familiale, regionale, naționale, culturale, etnice, rasiale... În plus, știm deja că rasele nu există și că singurii *actori* sunt astăzi „grupurile sociale”. Omegenitatea etnică nu mai are consistență deoarece suntem cu toții imigrați (mai mult sau mai puțin recent), și deoarece culturile naționale¹³⁷, făcute din straturi succesive străine unele de altele, sunt la urma urmelor echivalente (rădăcinile Europei după ce vor fi fost greco-latine au devenit iudeo-creștine apoi, recent, islamice).

Revenirea la origini și la realitate

Cele trei idei arhitectonice care constituie cele trei momente din conceptul de *Republică* formează ceva ce poate fi numit o *episteme religioasă activă*, adică o credință și o superstiție, o structură perceptivă ce oferă o lectură a lumii non-rațională, provenită dintr-o mentalitate prelogică. Doar că mulțimile sunt guvernate prin emoții (teamă, speranțe, visuri, egoism, generozitate, altruism, mânie, cruzime), tot

137. O frază exactă a lui Emmanuel Macron, care a făcut puțin scandal la dreapta: „Nu există cultură franceză. Există o cultură în Franța. O cultură diversă”, reuniunea din 4 februarie 2017, Lyon.

atâtea pasiuni esențial versatile, pentru că nu sunt raționate și pentru că țin de creierul numit arhaic, lobul limbic.

Revoluția nu este doar o negare a trecutului, ea este și, sau mai ales, o negare a realității: pentru că realitatea nu se poate plia în mod durabil în fața ideologiei, aceasta din urmă nu mai reușește să se impună și să se mențină decât prin forța violenței, a minciunii și a corupției... până când „contradicțiile” sale (interne sau în raport cu mediul propriu) fac să se spargă bula virtuală.

Ne revine nouă să trecem la o schimbare de paradigmă și să efectuăm această imperioasă *întoarcere la realitate*¹³⁸, o întoarcere la surse, fără de care societățile noastre se vor apropia tot mai mult de decadență, de dezastru și de abjecție. Acest din urmă substantiv nefiind defel prea puternic pentru a descrie starea de supunere intelectuală și morală colectivă care s-a exprimat odată cu alegerile hexagonale, prezidențiale apoi parlamentare, din primăvara lui 2017. Mecanismele instituționale care vor fi permise venirea în fruntea Republicii a unui personaj *plebiscitat* de abia 1/7 din corpul electoral. Rămâi stupefiat în fața miracolelor de alchimie electorală care reușesc, prin tehnicile avansate de comunicare în masă, să transmute neantul reprezentării în legitimitatea de exercițiu al unor puteri depline.

Va fi nevoie, insistăm, de o decisivă și imperioasă ruptură epistemologică care să permită să se reducă distanța ce separă neclintita utopie ce rezidă în om – nostalgia față de un Eden primitiv și speranța că acesta se va întoarce – de realitatea în întregul și intransigentul ei adevăr.

Știința procedează la fel, pornește de la reprezentări aproximative în explicații greșite, caută și merge din ipoteză în ipoteză, apropiindu-se sau îndepărtându-se, în căutarea unei imagini mai grăitoare

138. Gustave Thibon (1903/2001) „Retour au réel. Nouveaux Diagnostics” 1943.

sau mai exacte a obiectului imbricat în sânul cosmosului. Astfel că, desigur, nu mai vorbim de generația spontană a micro-organismelor de când le cunoaștem geneza...

Cât despre organizarea societală, două secole de război civil sunt de ajuns. E timpul să ne schimbăm viziunea despre lume, să ieșim din mentalitatea paralogică¹³⁹ sau prelogică¹⁴⁰ pe care s-a grefat această episteme revoluționară. Știut fiind că *primitivul* de pe toate latitudinile, din toate rasele, clasele sociale și din toate epocile, va fi în continuare in-susceptibil să *se gândească* și să *se vadă* (să reflecteze asupra sieși) în oglinda unei lumi complexe, cu imagini ambigue și adeseori deconcertante, cu excepția cazului în care *sistemul* (și clasele conducătoare care îl compun și care își extrag din el substanța) nu ar declanșa o revenire la simțul comun.

Distincția nu se operează, așa cum credea antropologia dintre cele două Războaie, între societăți moderne și culturi arhaice (distincție pe care o reiau implicit progresiștii lui *En marche* prin disprețul lor abia deghizat față de cei de la țară, față de cei de jos și față de Franța de la periferii), ci chiar în inima societăților care se pretind, în mod orgolios, a fi evaluate. În realitate societăți post-moderne în cel mai rău sens al termenului, și involutive ținând cont de prăbușirile spirituale și culturale pe care le cunosc ele, mai ales având în vedere contra-selecțiile sociale care le afectează. O selecție care îi privilegiază pe cei mai gregari, pe cei mai mimetici, cei mai bipolarizați, cei mai *reptilieni*, cei mai apti să se muleze în matricea conformismului, dar și pe cei mai doritori de plăceri fără limite, cei mai indiferenți, cei mai egotizați, cei mai lași, toate acestea fiind virtuți cardinale pentru cel ce vrea să supraviețuiască și să prospere în sânul termitierelor umane.

139. Louis Rougier (1889/1982) „Les paralogismes du rationalisme” 1899 (publicat în 1920).

140. Lucien Lévy-Bruhl (1857/1939) „Les fonctions mentales dans les sociétés inférieures” 1910.

Să dăm un exemplu de destructurare mentală și de regresie prelogă: în societățile noastre pe cale de alzheimerizare accelerată, relația de cauzalitate dispare din ce în ce mai mult pentru că este diametral opusă cu doxa corectitudinii politice. Referindu-ne la exemple schematice, nu există, deci, evident, vreo relație între delicvență și familiile descompuse, între violență și pornografie, etalate zi de zi în cutiile televizoarelor, între prăbușirea nivelului școlar, criminalitatea în creștere exponențială și invaziile migratorii extra-europene. Fiecare să caute ilustrări ale acestei constatări în propriul mediu familiar.

Gândirea primitivă, mistică prin esență, se bazează pe un ansamblu de mituri care asigură coeziunea corpului social într-un raport indirect cu realitatea. Drama societăților contemporane este că ele privesc ca pe niște legi naturale și absolute mituri care sunt, deopotrivă, zeități imperioase, intolerante și invidioase. Zeități fără trup pe care ecartul ce se tot mărește între virtual și real, într-o lume scufundată în imagini (care construiesc o percepție sintetică și nu analitică), le face tot mai puternice, făcându-le imposibil de denunțat pentru ceea ce sunt, bule veninoase ieșite din mintea omului pe care ar fi urgent să le repunem la locul cuvenit, înainte să se producă mari rupturi societale, care se și anunță... marile *faceri* ale Istoriei, după chipul *corecțiilor* de pe piețele financiare și din marile krach-uri care decurg din ele, însoțite în general de dureri din cele mai vii.

De cât timp va mai fi nevoie pentru ca societățile noastre pe cale să se piardă să atingă pragul de intoleranță, chiar punctul de ruptură?

Republica în Marș... către abis

„Lăsați-i. Sunt niște orbi care însoțesc alți orbi. Or, dacă vreun orb îl însoțește pe altul, vor cădea amândoi în groapă”

Matei 15/14 – Luca 6/39)

Cuprins

Un senior al gândirii disidente occidentale	7
Introducere	11
Prolegomene I.....	13
Redefinirea conceptelor	14
Liberal totalmente de stânga.....	16
Lovitura de stat instituțională.....	17
Dl Macron este omul lui nici-nici, cum s-ar spune, cam de nicăieri	18
Progresismul <i>macronian</i> <i>vs</i> socialismul <i>jauresian</i>	20
Cuvintele cu susul în jos.....	21
Prolegomene II	22
Prolegomene III.....	28
Raportarea la bani	28
Injustiția structurală	30
Reacția contra curentului	34
Săgeata timpului	36
Natura omului	39
Optimism și progres.....	43
Modernitate	44
Ideologia nihilistă a Republicii Universale.....	48
Era post-adevărului	48
Nihilism și relativism	51
Nimic nu există.....	54

Stânga mondialistă și produsele sale derivate.....	57
Globalul devorează localul.....	59
Dincolo de dreapta și de stânga, naționaliștii contra cosmopoliților	64
Un produs foarte sintetic.....	67
Drept și drepturi	68
Drepturi în neștire.....	70
Să ne lepădăm de prejudecăți	73
Imaginarul devastator al contra-culturii virtuale	75
Ce drepturi și până unde?.....	77
Orașul produce reacționari	78
Individualismul mortificator	79
Alexis de Tocqueville (1805/1859) „Despre democrație în America” 1835	80
Omul civilizată „animal social”	80
Demo-aristocrația ateniană.....	81
Individul izolat, singur în fața Molochului stat	83
În marș către <i>extra-animalitatea</i> societală.....	84
Valorile fondatoare. Libertatea.....	86
Libertate, scumpă libertate	90
Libertatea, un pilon constituțional	96
Libertatea înseamnă sclavie.....	100
A trăi fără opreliști și a te bucura la nesfârșit.....	102
Libertate și responsabilitate	104
Concluzie provizorie	107
Valorile fondatoare. Egalitatea	111
Egalitatea, cel de-al doilea concept suprastructural	111
Un inegalitarism ireductibil, inerent naturii lucrurilor.....	114
Negaționism.....	116
Ierarhia, oaia neagră a egalitarismului	118
Justiția discriminatorie, sinonimul Egalității.....	121

Affirmative action.....	124
Egalitatea ca patologie intelectuală	127
Egalitate și proprietate.....	129
Egalitatea de șanse. <i>Summun jus summa injuria</i>	131
Provocarea democratică.....	132
Epuizarea claselor conducătoare prinse în mrejele lor ideologică	134
Rezumat conclusiv sub forma unei schițe epistemice	136
Mai e mult până departe	138
Idealuri și teogonie coercitivă	141
Universalitatea incantatorie	143
Ieșirea din capcana semantică. Impertinența actualei bipolarități	145
<i>Res publica</i> – matrice conceptuală	147
Solve et coagula.....	149
Francezi, încă un efort pentru a fi republicani	151
Revenirea la origini și la realitate	154